

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Heinrich, DJ\Heinrich D J-Penhaligon 3-Pad
magie.pdb

PDB Name: Heinrich D J-Penhaligon 3-Pad m
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.4.2007
Modification Date: 18.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PENHALIGON

SVAZEK 3:

PÁD MAGIE

D. J. Heinrich

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT 1997

Pro M

Poděkování

Strana určená poděkování zpravidla vypadá jako poděkování za cenu Akademie, pokusím se tedy být stručný. Můj dík patří Margaret Weisové, mé rádkyni a důvěrnici, Billovi Fawcettovi za to, že mě budil každé ráno v 9.00, všem mým přátelům a zvláště pak Jonovi, Mikovi a Andrewovi. Oni vědí proč.

Prolog

JE MNOHO DŮVODŮ, PROČ NAPSAT PŘÍBĚH jednoho života. Deníky státníků byly odnepaměti výborným tématem pro historii. Někdy je důležité zanechat pro děti psané záznamy. Někdy je důležité uctít přátele.

Flinn Mocný byl jeden z největších hrdinů Kvadriviálu: Čest, odvaha, víra a sláva byly čtyři zásady rytířství. Začal jsem ho učit a doufal jsem, že se jednoho dne ujme mé pozice kastelána v hradě Tří sluncí. Ale nestalo se tak.

Každý ví o jeho posledním boji s Verdilithem, Velkým zeleným drakem. Přestože Flinn zmrazil mečem Hadobijem Verdilithovi přední nohu, než netvora stačil zabít, byl poražen a jeho tělo bylo podle starého rytířského zvyku odevzdáno plamenům. Jeho meč Hadobij byl odevzdán jeho přítelkyni a panoši Johauně Menhir, nevšední mladé dámě.

Verdilith měl na hradě Tří sluncí společníka, záhadného kouzelníka jménem Teryl Auroch. Auroch vytvořil abaton, skříňku obsahující magii. Kouzelník zařídil, aby byla ničivá skříňka odnesena do Armětova, vesnice mágů.

Johauna a její společníci - Trnikrev, Karleja Kunzajská a Dajin - se vydali do Armětova, aby skříňku získali, ale přišli pozdě. Magická síla ve vesnici uvedla abaton do činnosti a skříňka se proměnila v bránu mezi Mysterou a světem abelátů - světem, odkud pochází Teryl Auroch. Když Jo a její přátelé přijeli, abaton se otevřel a zničil celé město a všechny lidi, co v něm žili.

Verdilith, Velký zelený drak, zabil jednoho z Joiných společníků, vzal na sebe jeho podobu a přidal se k nim. Našeptával do jejich uší zlobu, zkroutil jejich srdce i duši. Nakonec na sebe vzal podobu Flinna, doufaje, že Jo ošálí. Ale Jo netvora, skrývajícího se ve Flinnovi Nesmrtelném, prohlédla. S Hadobijem draka porazila a pomstila smrt drahého Flinna, její jediné lásky.

Jak už jsem se zmínil, byla to skutečně neobyčejná žena. Obětovala víc, než mohl kterýkoli rytíř kdy žádat, nebo kolik toho mohl sám nabídnout.

Z Kronik pana Stfelce Deset let po Rekonstrukci

Kapitola 1

JOHAUNA SE S TRHNUTÍM VZBUDILA A Srdce jí prudce bilo. Sevřela obě poloviny zlomeného Hadobije a přitiskla si je blíž k sobě, ale chladný kov ji páčil na kůži. Vyděsila se, když si uvědomila, že znovu usnula, přestože jí byla zima a cítila bolest, přestože byla její mise tak důležitá. Nepamatovala si, že by zastavila, aby si odpočinula, ale nyní ji pokrývala tenká vrstva sněhu.

Vítr z Černých štítů svištěl nemilosrdně kolem ní a Jo si přála být někde v teple, někde v bezpečí. Našla si útočiště pod jedním skalním převisem. Rukama si objímala tělo tak silně, až ji bolela ramena. Viděla, že se pokusila rozdělát oheň, přesto si nemohla vzpomenout, kde našla malinké tenké halouzky a větvičky, ležící také pod vrstvou čerstvě napadaného sněhu. Pamatovala si, že použila Hadobij, aby vykřesala jiskru.

Jo se pohnula a opráškla ze sebe sněhové vločky, ale cítila ještě větší chlad. Zavřela oči a pokusila se vzpomenout, jak se jí podařilo dojít doprostřed Černých štítů bez sebemenší ochrany. Mrazivý vítr jí zatemňoval mysl, ale byla pevně rozhodnutá zůstat vzhůru a přežít. Úlomky vzpomínek na Armětov a temnota, která zaplnila oblohu, se jí proháněly myslí. Její vzpomínky jí přinesly abaton a jméno Teryla Aurocha - tyto dvě věci se zdály dokonce důležitější než smrt jejího milovaného Flinna.

"Dobrá, lásko," zamumlala Jo a snažila se udržet oči otevřené. "Je čas jít... jakmile si trochu odpočinu."

Jo se probudila v jiném světě. V nohou cítila podivné teplo, a tak jí napadlo, že snad samým chladem znecitlivěly. Ale

nedokázala si vysvětlit vůni vařeného jídla ani skutečnost, že už v ruce nesvítá Hadobij.

Rychle se posadila, před sebou však viděla jen temnotu a slabou záři hvězd a v uších jí zněl šum vzdáleného oceánu. Ovázanou rukou se dotkla své tváře, pokryté hojícími se škrábanci, které jí způsobil ostrý povrch drsných skal. Položila si ruce na kolena a uvědomila si, že na sobě nemá žádné oblečení. Tyto a další tisíce okolností ji přesvědčily, aby si raději zase lehla.

Vůně jídla vrátila Jo opět smysly. Uvědomila si, že je uvnitř jakéhosi stanu, těžké plátno bylo uprostřed podepřené jediným dřevěným sloupem a okraje byly přibité do pisku bezpočtem kolíků. Jídlo leželo na prostřeném stole se sadou talířů a misek vyrobených ze vzácného zlata i prosté hlíny. Všechny nádoby ji přitahovaly.

Lehátko, na kterém Jo ležela, bylo velké a pohodlné, bylo přesně takové, o jakém Jo snila, když se stala panošem. Mosazné čelo postele bylo překrásně zdobené a čtyři sloupky v každém rohu podpíraly těžká nebesa. Prošívaná pokrývka, zakrývající její unavené tělo, byla vyrobená z tisíců malých čtverečků z nejružnějších druhů tkanin, staré i nové, drahé i levné. Dotkla se jednoho kousku v barvě zralého vína a vzpomněla si, že takovou látku viděla v jednom obchodě ve Spekuláru. Usmála se při té vzpomínce a poškrábala si ránu na tváři. Přimhouřila oči a podívala se na svůj odraz v jedné z mosazných koulí blízko své hlavy. Uviděla na tváři velké modřiny a bezpočet škrábanců, po rtech jí stékala krev.

Jo odhodila těžkou pokrývku na zemi a začala hledat něco, čím by si mohla krev setřít. Našla kousek bílého saténu s hnědými skvrnami. Ořela si prsty a potom přiložila látku k popraskaným rtům a snažila se zastavit krvácení.

Z nějakého důvodu byla její levá noha ošetřena lépe než ostatní části jejího těla. Obvazy byly poměrně nové, i když byly, stejně jako malý kousek látky, poskvrněné hnědými skvrnami zaschlé krve. Jo našla malou nádobku se sladce vonící tekutinou, kterou byly bezpochyby potřené její rány. Nabrala trochu do dlaně a potřela si rty. Bolest se okamžitě utišila.

Když bolest ustala docela, Jo začala přemýšlet o tom, jak se sem dostala a kdo ji sem odnesl. Hledajíc odpověď - a oblečení - vykročila k velké dřevěné truhle uprostřed místnosti a otevřela ji. Našla chaotickou hromadu oblečení tak drahého a rozmanitého, že se jí překvapením zatočila hlava. Stejně jako rozmanité druhy látek použitých na pokrývce, také zde bylo oblečení patřící šlechticům i poddaným. Nechtěla se v šatech příliš přehrabovat, a tak se ponořila do truhly - a vytáhla lesklé modré šaty s bílým lemováním a drobnými malými perličkami. Látka byla tak hladká a jemná, že jí dělalo potíže ji udržet v ruce, když si látku přitiskla k tváři, bylo to jako šátek z pravého hedvábí, který kdysi našla v Eimontově obchodě. Přestože to byl nádherný oděv, nebylo to roucho pro panoše.

Jo se začala v truhle znovu probírat, nejprve odkládala jednotlivé kousky opatrně na podlahu, pak však přestala být tak důkladná a hromada rostla. Našla jemnou fialovou hedvábnou blůzu s vestou a kalhotami ve stejné barvě. Na vestě byl vyšitý erb, který jí nic neříkal - sokol a štít. Bylo tu také oblečení z hrubé pytloviny, které jí pálo na dlaních, když se ho dotkla. Objevila i velké role kožených červených a černých pásků, o kterých usoudila, že pravděpodobně sloužily jako obvazy.

Nakonec objevila drátěnou košili tak jemnou, že musela být vytvořena nějakým elfským řemeslným mistrem, kterému bezpochyby pomáhala magie.

Když košili vzala do ruky, jednotlivé kovové plíšky cinkaly jako malé

zvonky a Jo uviděla v bezpočtu drobných kovových částí svůj odraz. Usmála se a přitiskla si košili blaženě k tělu, pak si ji přehodila přes ramena a znovu se ponořila do truhly.

Ke svému zklamání zjistila, že uvnitř už není žádné jiné elfi oblečení. Přesto se jí podařilo najít holenní kryty, několik opasek a kovové kryty na ramena. Nepoznala sice původ toho lehkého kovu, ale když na něj zkusila zatlačit, neohnul se. Možná pocházel také z dílny elfů.

Jo našla v truhle pár kožených bot, které jí seděly lépe než všechny boty, které až dosud měla na nohou, včetně těch, které si vyrobila ještě v dobách, kdy byla v učení. Připadalo jí zvláštní, že jak oblečení, tak boty jí tak dobře padnou, zdálo se, jako kdyby její zachránce naplnil truhlu právě pro ni.

Jo vytáhla z truhly kalhoty a další košili. Pozorně se na oblečení podívala, bylo ve stejné barvě, jakou nosili rytíři Penhaligonu, až na to, že chyběla tunika se symbolem tří zlatých sluncí. Stehy na modrém těžkém brokátu se leskly a Jo si vzpomněla na Flinnovo roucho, které roztrhal, aby ji ovázal, když byla Jo raněná. Usmála se při vzpomínce na lítost, kterou cítila nad kouskem šatstva, které vypadalo jako nové.

Obvazy na její ruce jí připomněly, že Hadobij je pryč. Jo odstoupila od truhly a posadila se na postel, byla zmatená.

Meč byl tou jedinou vzpomínkou na Flinna, ale když se zlomil vedví, její vzpomínky jako by se také roztříštily. Byla na Flinnovi závislá jak duševně, tak tělesně. Marně se těšila na jeho návrat po smrti, jak o tom zpíval jeden básník. Ale když se Hadobij zlomil, Jo si konečně uvědomila falešné sliby o jeho návratu.

Jo si sejmula obvazy z rukou a nohou a zjistila, že pod nimi už téměř nic není, kromě několika modřin a jizev. Oblékla si šaty.

Podívala se na sebe v jedné z mosazných koulí na posteli. Všechno jí skvěle padlo.

Vůně jídla byla tak silná, že jí Jo nedokázala odolat, a tak rychle přistoupila ke stolu, ale nebyla si jistá, co by měla ochutnat nejdříve. Vzala tedy jeden ze svých nejoblíbenějších pokrmů - pečenou kachnu v pomerančové omáčce - a pustila se do něj rukama. Chutnalo to lépe než všechno, co až dosud okusila, dokonce i lépe než jídlo, které ukradla od stolu ve Spekuláru. Napila se vody z hlíněného džbánu a snědla několik kousků ovoce a sušeného masa z mosazného talíře. Jedla a pila, pak se na chvíli zarazila, aby se nadechla, a znovu jedla a pila - celou dobu si byla jistá, že v celém svém životě se lépe nenajedla, lépe si neodpočinula a necítila se bezpečněji.

Když se pustila do dalšího kousku kachny, zachytila pohledem něco v opuštěné truhle. Dojedla a vrátila se zpět k hromadě oblečení. Uvnitř ležela jednoduchá róba, vyrobená z látky ve stejné barvě, jako byl její brokát, jen nebyla tak jemná. Přehodila si plášť přes sebe, aby zakryla drátěnou košili, a

zavázala, si ho těsně kolem úzkého pasu zdobeným páskem. Roucho zakrývalo také kovové nárameníky, bylo přesně tak dlouhé, že jí sahalo k holenním krytům.

Doufala, že najde obě poloviny Hadobije, ale neobtěžovala se hledat, protože pochybovala, že ho najde uvnitř stanu. Ráda by u sebe měla nějakou zbraň na svou ochranu, stačila by jí i malá dýka. Naposledy se rozhlédla ve stanu a usoudila, že je čas setkat se se svým zachráncem. Zhluboka se nadechla, odtáhla těžký závěs a vykročila ven.

Jo cítila, že umírá. Byla příliš unavená, aby ji děsil chlad, který jí vysával z těla život. Vítr jí hučel v uších jako štěkání vztekých psů a Hadobij ji mrazil v ruku. Chtěla znovu rozdělat oheň, když vtom si uvědomila, že větvičky a haluze jsou pohřbené půl metru pod sněhem.

Jo si namáhavě pomáhala na nohy zlomeným mečem, jako kdyby to byla hůl, nakonec se jí s vypětím všech sil přece jen podařilo vstát. V okamžiku, kdy se postavila, ucítila v levé noze příšernou bolest a vzápětí pochopila i příčinu té bolesti. Něco ji kouslo do nohy a zanechalo v ní velkou otevřenou ránu. Dívala se na čerstvou krev na své noze a páru, srážející se v chladném větru. Ať už ji kouslo cokoli, věděla, že se to brzy vrátí.

Led praskal a odlupoval se od Joiných končetin, když se pomalu narovnávala. Necítila téměř nic, až na chladný vítr a prudkou bolest. Samotná snaha vstát ji vyčerpala tak, že se nebyla schopna pohnout z místa, kde si zvíře našlo hostinu. Jo se opřela o skalní zeď, prudce mrkala očima, aby nezačala slzet a slzy jí nenamrzly na tváři. Krvavá stopa neznámého zvířete mířila zpět do zničeného Armětova. Netvor byl sám.

Možná by mohla vylézt na skalní převis, odkud by se mohla lépe bránit. Jo se rozmáchla a zarazila zlomený meč do sněhem pokryté skalní stěny. Kovová rukojeť se zabodla do její kůže a náhlá bolest jí pročistila hlavu. Nebyla si však jistá, jestli čistá hlava je přesně to, co nyní potřebuje.

Jo zvedla levou nohu a opřela ji o skalní stěnu. Nevšímajíc si větru, chladu a bolesti, přitáhla se přes okraj skalního převisu. Led jí poškrábal tváře a padal jí za krk. Hadobij se znovu zabodl do Joiny dlaně a její bolestivý výkřik se rozléhal ve větru.

Jo musela zastavit. Krev jí stékala z dlaní a kapala na její zraněnou nohu. Opřela se tváří o černý kámen a snažila se znovu popadnout dech. Dýchala však víc ledové stěpiny než chladný vzduch a uvědomila si, že zase ztrácí vědomí. Pomalu sklouzla na zem a v dálce slyšela blížící se vytí. Pokusila se znovu vstát, ale tentokrát se to nepodařilo.

Horský netvor se vrátil. Byl to divoký pes, mrchožrout slídící po snadné kořisti. Pes nejdřív očichal krev a pak se podíval Jo přímo do očí. Jo se stěží dokázala pohnout, když se k ní bestie vyřítla s vyceněnými tesáky.

V dalším okamžiku si Jo uvědomila, že pes se vrhl na její zakrvácenou nohu. Upadala do bezvědomí a pes ji stahoval k propasti smrti. Bránila se před bestii oběma polovinami Hadobije, nezáleželo jí na tom, jestli zraní sebe nebo psa.

Meč se zasekl do stehna zvířete, až z jeho čepele odlétlo několik jisker. Pes zasténal bolestí, pak se znovu vrhl na Jo a chrčel vzteky. Jo se pokusila psovi uniknout, ale byla příliš vyčerpaná a zvíře bylo příliš těžké. Jeho čelisti se k ní blížily a pes se zakousl do její tváře.

Jo vykřikla bolestí a zakousla se bestii do krku, kousala kolem sebe vzteky i strachy. Mlátila do zvířete zlomeným Hadobijem. Bojovala se ztrátou vědomí, až ho nakonec ztratila...

To, co Jo našla před stanem, ji šokovalo. Místo nevypadalo ani trochu jako Mystara. Všude kolem ní byly další stany, mohly jich být stovky, možná tisíce. Zdálo se, že nikde nekončí, mezi nimi byly v písku vyšlapané úzké uličky a cesty. Vypadalo to, jako kdyby byly postavené podle nějakého vzoru, snad podle odstínů barev, nejvzdálenější stany vypadaly jako pole plné květin.

Jo se otočila a rozhlédla se kolem. Zahlédla cestu dlážděnou oblázky. Vydala se po ní a v duchu se rozhodla, že tento směr nazve východem, aby neztratila orientaci.

Zdálo se, že každý stan byl vyrobený ze stejného druhu těžkého plátna, z jakého se dělalo plachtovní na loď. Stany měly exotické odstíny a na některých z nich byly pestrobarevné skvrny. Spodní část stanů musela být napuštěná lehkým olejem, který hořkosladce voněl, a Jo nakrčila nos, když procházela kolem. Vypadalo to, jako kdyby procházela středem duhy, na kterou si mohla sáhnout a která i voněla. Uvědomila si, že má ústa dokořán, a tak je rychle zavřela. Každý stan měl nad vchodem nějaký symbol. Stejně jako barvy stanů, také symboly měly různé tvary a odstíny. První stan, kolem kterého prošla, měl nad vchodem obrázek dvou kostek vytvořených z řady menších pestrobarevných kostiček. Další symbol byl podobný, jen počet barev malých kostiček byl menší. Když prošla kolem desátého stanu, kostky se změnilly v hrací kostky. Šla dál a hrací kostky se otáčely, takže byly vidět jejich rozdílné kombinace a jejich pozadí se měnilo. Kostky byly menší a menší a nakonec se začaly proměňovat do nejrůznějších vzorů, trojúhelníků a nepravidelných kruhů.

Když Jo došla na konec řady, byla překvapená. Sousední oblast byla plná bílých stanů, táhnoucích se až na obzor. Tyto stany neměly nad vchodem žádné symboly. Jo napadlo, že jsou asi prázdné.

Ohlédla se zpátky na cestu, po které kráčela. Zdánlivě rovná cesta odsud vypadala klikatá a zakrývala výhled. Měla pocit, jako kdyby se ocitla uvnitř nějakého velkého labyrintu, jako kdyby byla v bludišti, které obklopovalo hrad krále Štěpána, kam se před časem uchýlila po tom, co ukradla kousek chleba. Toto místo však bylo mnohem rozlehlejší. Poslední stan, na kterém byl nějaký symbol, byl z černobílých čtverců, a také symbol nad vchodem měl tvar hrací desky z černých a bílých polí. Jo si vzpomněla, že kdysi viděla jednoho z cechu knihvazačů hrát nějakou hru na podobné hrací desce. Hrací kameny byly vyřezané ze slonoviny do tvarů hrdinů a zbraní. Jo si symbol pozorně prohlížela, ale nemohla si vzpomenout na název té hry.

Ať už byl ale název hry jaký chtěl, Jo odhrnula závěs a vstoupila dovnitř. Očekávala, že stan bude uvnitř stejný jako ten její, že tam bude postel, stůl, možná nějaké jídlo. Ke svému překvapení se Jo ocitla v naprosté temnotě. Vzduch byl tichý a těžký. Olejová vůně ve stanu zmizela. Jo se chtěla vrátit, ale ve tmě nemohla najít těžký závěs.

"Pojd' dál," ozval se nějaký hlas. Jo vyděšeně nadskočila a srdce jí začalo prudce bušit. Snažila se prohlédnout

temnotou, ale neviděla vůbec nic.

"Prosím, posad' se," dodal ten hlas. Jo se kolem sebe rozhlédla a přemýšlela, proč má pocit, že se hlas ozývá ze všech stran. Nebyl to hrubý hlas, ale byl rozhodně znepokojivý.

Někde nad její hlavou se rozsvítilo světlo, dopadající na stůl a dvě židle. Stůl byl vyrobený z pevného dřeva, stejně jako obě židle. Neobvyklý zdroj světla přiměl Jo znovu zalitovat, že u sebe nemá žádnou zbraň, dokonce i zlomený Hadobij by se jí teď hodil. Naneštěstí světlo neodhalilo původce toho hlasu.

"Kdo jsi?" zeptala se zvědavě Jo.

"Prosím, posad' se," ozvala se přátelská odpověď.

Bezbranná a zmatená Jo se vzdala. Povzdechla si, přistoupila ke stolu a posadila se na nejbližší židli.

Z temnoty se náhle vynořil starý muž. Měl dlouhé šedé vousy a na sobě stejně černé šaty, jako byl interiér stanu, takže mu byly vidět jen ruce a tvář. Pod levou paží nesl malou plochou skříňku a mezi zuby měl dlouhou dýmku.

Postavil skříňku opatrně na stůl, posadil se a přitáhl si židli. Beztoho, aby se podíval na Jo, uvolnil dvě zlaté přezky na skříňce a otevřel ji. Uvnitř byla podobná kostkovaná deska, jaká byla nad vchodem do stanu.

"Nechceš se něčeho napít?" zeptal se rozrušené stařec. Bez dalšího slova natáhl ruku a ta zmizela ve tmě. Když se znovu objevila, držel muž v ruce

několik malých hracích kostek ve tvaru státníků a vojáků. Začal kameny ukládat na svou část hracího pole, pak jeho ruka zmizela znovu. Když se objevila, držel v ruce malý zlatý pohár s vínem. Jo cítila sladkou vůni přes celý stůl. Muž jí pohár podal, aniž by se na ni podíval.

"Děkuji," zamumlala Jo a vzala si od něj pohár. Byl ozdobený stovkami geometrických tvarů.

Hrací pole se brzy zaplnilo po obou stranách hracími kameny. Joina barva byla červenostříbrná.

"Tato hra," začal stařec a konečně se na Jo podíval, "se nazývá Kouzelníci a Bojovníci. Znáš pravidla?"

Jo byla příliš zmatená tím, co se až dosud stalo - a také to mohla přiknout té troše vína, co vypila - nedokázala odpovědět. "Znáš pravidla?" zeptal se netrpělivě stařec. Jo potřásla hlavou. "Ne." Muž zkroutil rty a nadzvedl obočí. Pak pokrčil rameny. "To nevádi, hraješ první."

Jo se snažila najít nějakou souvislost mezi jejími hracími kostkami a těmi, co používal její mistr v Spekuláru. Některým z nich říkal pěšáci, byly to ty nejméně významné hrací kameny. Jiné - kouzelníci, klerici a věže - čekaly za řadou pěšáků. Jediný možný způsob, jak pohnout s mocnějšími kameny, byl odstranit pěšáky z cesty, tak si to pamatovala. Jo tedy posunula pěšáka nejbližší k okraji, aby odkryla věž.

Muž potřásl hlavou a vrátil figurku zpět na své místo. "Ne, je mi líto. Přišla bys o něj." Opřel se o opěradlo a čekal na Join další tah.

Jo tedy tentokrát posunula pěšáka uprostřed o dvě políčka, pamatovala si, že její učitel dělal něco podobného.

"Ne," řekl znovu stařec a postavil figurku zpátky. Jo začala přemýšlet o řadě mocnějších kamenů. Všechny se zdály stejně důležité. Položila tedy ruku na figurku v podobě krále a sledovala, jak se stařec bude tvářit. Jeho obličej byl nehybný, jako kdyby na něm měl neviditelnou roušku. Posunula figurku o jednu řadu před pěšáky, jak už to jednou viděla.

Muž se nahnul dopředu a naklonil hlavu na stranu. Jo přemýšlela, jestli tentokrát posunula tou správnou figurkou na správné místo. "Je mi líto." Král putoval zpátky na své původní místo. Jo zkusila kouzelníka. "Ne." Soudce. "Ne." Prince.

Poslední tah starce konečně překvapil, ale přesto figurku postavil zpátky tam, kde předtím byla.

"Co ode mě chceš?" zeptala se Jo. "Nechceš mi říct pravidla, tak jak mám tedy hrát?"

Stařec se znovu pohodlně opřel o opěradlo a poprvé za celou dobu vytáhl z úst dýmku. "To je otázka, kterou se musíme všichni ptát, Johauno Menhir."

Jestli ten starý kouzelník dokázal uhodnout mé jméno, napadlo Jo, pak by mi možná mohl říct, kde je můj Hadobij.

"Mohl bys mi prozradit...?"

"Ano, ale neprozradím," řekl stařec, začal z hracího pole sbírat figurky a ukládat je do krabičky. Než si Jo stačila uvědomit, co se stalo, byly hrací kameny pryč a u stolu zůstala jen ona a stařec. "Jsi velmi podobná Diulanně," řekl stařec.

Jo se na něj zamyšleně podívala. "A ty si se mnou hraješ, pane?"

"Ovšem, mladá dámo. Přejde čas, kdy si mezi námi budeš muset vybrat. Moji společníci doufají, že si vybereš jednoho z nich."

"Já tomu nerozumím, ale jestli jsi to ty, kdo mě zachránil, ráda bych ti poděkovala a..."

Stařec znovu natáhl ruku a Jo ztichla. "Ze všech směrů, které sis mohla vybrat, sis vybrala právě tento. Mohla to být volba tvého srdce, tvé mysli, nebo tvé vůle. To vše pomáhá vytvářet rozhodnutí."

"Ale jaké rozhodnutí?" zeptala se Jo a mírně se v křesle nadzvedla. "Co si mám vybrat?" Jo vstala.

Najednou byla venku před velkou obdélníkovou budovou z růžového mramoru a žuly. Temný interiér stanu vystřídala lesknoucí se obloha, pod kterou leželo nekonečné pole stanů a obrovská budova.

Dům byl nejméně sto stop dlouhý a nedal se obsáhnout jedním pohledem. Dlouhé zdi byly elegantně vyřezávané v pravidelných vzorech, které se plazily po stranách jako břečťan. Jo vzhledla a spatřila dvě do nebes se tyčící věže, umístěné na dvou stranách megalitické stavby. Také jejich povrch byl vyrobený ze stejně růžového mramoru.

Architektura budovy Jo prozradila, že se muselo jednat o nekropolis, památník mrtvých. Jeden takový viděla ve Spekuláru, ale tento byl mnohem větší. Vchod do hrobky byl vysoký jako největší strom, jaký kdy Jo viděla.

Dvoukřídlé hladké dveře se podobaly vchodu do chrámu - dole byly rovné a směrem nahoru se zužovaly do jednoho bodu. Otevřít by je dokázal jen mocný obr, pomyslela si Jo.

Došla k portálu a všimla si, že přírodní dubové dřevo bylo ozdobené miriádou roztočivých tvarů, vypracovaných

rukou zručného řemeslníka. Na

jedné straně našla Jo dokonalý výjev z bitvy Thyaciánské armády. Bitevní pole bylo tak dokonalé, že dokázala rozeznat jeden regiment od druhého.

Byly tu ale tisíce dalších výjevů, některé se podobaly tomu prvnímu, zobrazovaly obrovské armády dobyvačných národů. Jiné byly docela odlišné. Jo našla obraz hrdiny umírajícího pod svým vlastním mečem. Všimla si podobného obrazu - rytíře sedícího na koni, jak zápasí se svým kopím s ukrutným drakem. Jo hledala obraz Flinna bojujícího s Verdilithem na otevřené planině, ale pak se zarazila. Minulost byla pryč a Flinnova smrt pomstěna.

Odstoupila ode dveří a protřela si oči. Trvalo by jí zřejmě celou věčnost, než by si všechny obrazy prohlédla, pomyslela si.

Stiskla zuby a opřela se ramenem o dveře, očekávajíc odpor. Dveře se však tiše otevřely, Jo ztratila rovnováhu a vpadla dovnitř na chladnou mramorovou podlahu. Jestliže se hrobka zdála zvenčí obrovská, uvnitř vypadala ještě větší.

Jo před sebou uviděla obrovské sloupy z bílého vápence, za nimiž se rozkládala rozlehlá rotunda. Z kulaté kaple se rozbíhala řada širokých kolonád, lemovaných bezpočtem kamenných soch, ztrácejících se v dálce. Jo očima sledovala růžovou mramorovou zeď kaple, která se tyčila vysoko do výšky a mizela v temnotě.

Zalitovala, že raději nezůstala v posteli.

Kapitola 2

JOHAUNA PROCHÁZELA SÍNÍ HRDINŮ. TAK alespoň podivné místo plné soch různých hrdinů pro sebe nazvala. Neměla tušení, jak dlouho už nekonečnou chodbou šla, ale začínalo ji to unavovat. Už by dávno odešla, nebýt toho, že se hlavní vchod za ní ztratil v bezpočtu dalších kolonád.

Chodby byly široké nejméně na délku pěti koní a vysoké jako hradní věž. Rozměry stavby byly neuvěřitelné, budova uvnitř se ani při nejlepší vůli nemohla vejít do mramorových zdí venku.

Joiny kroky se rozléhaly celou hrobkou, takže kdyby někdo jiný, než nekonečné řady soch, věděl, že je tam, snadno by ji našel. Chodba před ní, stejně chabě osvětlená jako všechny ostatní, pokračovala dál a Jo neviděla její konec. Ohlédla se přes rameno za sebe a uviděla, že vzdálenost za ní je zhruba stejně dlouhá. Na chvíli zavřela oči, aby se jí přestala motat hlava.

Pak její pohled padl na jednu z nekonečné řady bílých soch ozbrojených a neozbrojených mužů a žen. Každá z nich stála ve výklenku mezi dvěma sloupy a dopadal na ni kužel světla, stejný, jaký osvětloval stůl a židle v temném stanu.

Socha zobrazovala muže svírajícího válečné kladivo. Útočil

na neviditelného protivníka. Byla stejně dokonale vypracovaná jako všechny ostatní.

Jo se u mnoha z nich zastavila, aby mohla obdivovat umění sochaře, nebo aby se podívala nad tím, v kterých bitvách se bojovalo s mečem nebo oštěpem. Přes všechno pečlivé zkoumání Jo ani jednu ze soch nepoznala. -Byly to stovky mužů a žen nejružnějšího vzhledu, oblečených v nejružnějších typech brnění, které se používalo v Mystaře v průběhu několika století. Spousta soch však neměla lidský tvar, nebo částečně lidský, jako například elfové a trpaslíci. Jo prošla kolem sochy muže, jehož ruce a nohy se podobaly nějaké mechanické konstrukci. Byly tu také sochy podobné jakémusi obřimu hmyzu, i jiné, které se nepodobaly zcela ničemu.

Bez ohledu na druh a tvar jednotlivých soch, každá z nich u sebe měla nějakou zbraň či jiný předmět, některé ležely na podstavci, jiné se dokonce vznášely ve vzduchu. Běžnější zbraně, jakými byly meče nebo luky, poznala snadno, ale byly tu také jiné záhadné věci. Několik kamenných mužů a žen drželo v rukou počítadla, inkoustová psací brka, hudební nástroje, pracovní náčiní a spoustu dalších věcí, jaké Jo ještě nikdy neviděla.

Bylo zřejmé, že tento nekropolis je památníkem hrdinů z legend, hrdinů nejružnějších ras z nejružnějších zemí. Ale všichni měli jedno společné, měli v očích zvláště ušlechtilý výraz. To spolu s dokonalým zpracováním vstupních dveří a nekonečnými prostory uvnitř chrámu přivedlo Jo na myšlenku, že chrám musela vytvořit nesmrtelná ruka. Tak jako tak byli všichni zdejší hrdinové společníky nesmrtelné síly.

"Nesmrtelné, jak jinak," zasmál se hlasitě za ní jakýsi hlas.

Jo se rychle otočila a sáhla po zbraní, když vtom si uvědomila, že žádnou nemá.

Před ní stál obrovský muž, svaly na jeho ramenou a pažích se mu stěží vešly pod obrovské brnění. Měl na sobě široký kovový opasek uvázaný kolem pasu a těžké rukavice, zhotovené pravděpodobně stejným kovářským mistrem. V pravé ruce svíral obrovské válečné kladivo. Vousy a vlasy měl o několik odstínů tmavší, než byla Joina rudá kštice.

"Prosím, dovol mi, abych se představil," řekl ten muž a jeho hluboký hlas se rozezvučel po dlouhé chodbě. "Jmenuji se Donar."

"Johauna Menhir," odpověděla Jo a nebyla si jistá, jestli by se měla uklonit, nebo raději zůstat stát. Rozhodla se pro druhou možnost.

Velký muž se zasmál nad její odpovědí. "Vítám tě v Síni hrdinů, Johauno Menhir. Jak se ti líbí naše sochy?"

Zdálo se, že i on znal její jméno, anebo Donar četl její myšlenky. - Jo se znepokojeně podívala na sochu muže s kladivem. Nezdálo se, že by zobrazovala muže, který stál přímo před ní. Otočila se zpátky a řekla: "Jsou obdivuhodné."

"Ano, to je pravda," řekl Donar a prošel kolem Jo, aby mohl obdivovat válečníka s kladivem. Ukázal na sochu a řekl:

"To byl Vardmer, muž pevné síly a charakteru. Padl v bitvě u Rospielheimu, zabil ho otrávený šíp jeho milenky."

"Obávám se, že jsem o něm nikdy neslyšela." "Ani jsi nemohla."

Donar si přehodil kladivo do levé ruky a natáhl pravou ruku k Jo. Dotkla se ho a přemýšlela, jestli je tento muž nesmrtelný. Napadlo ji, jestli je ruka nesmrtelného muže teplá. Její ruka zmizela v Donarově.

Pokračovali dál chodbou, směrem, kterým měla Jo původně naměřeno. Na rozdíl od mrzutého starce ze stanu, Donar se zdál veselý a potěšený. Čas od času nahlédl do některého výklenku a usmál se, jako kdyby vzpomínal na staré časy.

"Promiň mi, Donare," řekla Jo, když pustila jeho ruku a zastavila se. "Chtěla bych se tě na něco zeptat."

Zdalo se, že Donar je mrzutý z toho, že musel přerušit cestu, a ještě mrzutější z toho, že Jo pustila jeho ruku. "Dobře tedy," zamumlal. "Ptej se." "Zachránil jsi mě před smrtí?"

Na mužově tváři se objevil překvapený výraz, pak se rozesmál tak hlasitě, až Jo zabolelo v uších. "Ovšemže ne!" řekl. "Kdo to tedy byl?"

Donar se nepřestával smát, pak se konečně uklidnil a otřel si oči.

"Prosím, řekni mi to, chtěla bych mu poděkovat a pak jít."

Donar se konečně začal znovu ovládat. Natáhl k ní ruku a řekl: "Právě tě k němu chci zavést."

Ukázal před sebe, kde se ve zdi objevily další dveře. Jo si však byla jistá, že tam předtím nebyly.

Najednou se dveře otevřely a mezi nimi se objevil muž středního věku, s vyholenou lysinou uprostřed hlavy jako mnich. Vzadu a na stranách měl však vlasy dlouhé. Na sobě měl šedé roucho a kolem krku šerpu, která mu sahala až ke kolenům. Stál nedaleko od Jo. Pokusila se podívat za něj, ale držel dveře otevřené jen natolik, aby se do nich vešel sám. Všechno za ním bylo tmavé.

"Prosím, pojdte tudy," řekl muž jemným hlasem. Jo se obrátila na Donara, jenž zamyšleně stiskl rty.

"Něco se stalo?" zeptala se Jo a přemýšlela, co mohlo způsobit nejistotu tohoto velkého muže.

Donar potřásl hlavou, potom se obrátil na Jo a široce se usmál. "Ne, nic se nestalo," řekl. Pak natáhl ruku a dodal:

"Prosím, pokračuj s tím mužem."

"A ty nepůjdeš?"

"Ne, obávám se, že mám na práci něco jiného." Silák se zarazil a podíval se na Jo okem muže, který ve svém životě musel vidět mnoho bitev, pomyslela si. "To brnění ti sluší. Sbohem, Johauno Menhir. A hodně štěstí."

Bez dalšího slova se Donar otočil na podpatku a vydal se zpátky chodbou, brzy nato zmizel v temnotě.

"Prosím," pobízel ji muž mezi dveřmi. "Pojď tudy."

Jo se na chvíli zamyslela, proč jí Donar přál hodně štěstí, ale nakonec se nechala vtáhnout do chodby za dveřmi. Muž kráčel před ní, ruce měl pevně přitisknuté k tělu a hlavu sklopenou. Nebylo tu slyšet nic, až na klapot Joiných bot. Chodba byla stejná jako všechny ostatní, které Jo až dosud viděla, až na to, že tato chodba se jí zdála smutná, jako kdyby ve vzduchu visela podivná melancholie. Sochy ve výklencích zobrazovaly padlé hrdiny. Jejich zbraně byly rozbité, někteří z mužů vypadali, jako kdyby z jejich hrudi vystřelily těsně před smrtí plameny. Meče byly přelomené na půl, rukojeti popraskané, luky rozbité a na harfách chyběly struny.

"Co je tohle za místo?" zeptala se a její hlas se rozléhal chodbou.

Mnich ji v prvním okamžiku neodpověděl, jen si povzdechl. Po chvíli řekl: "Tohle je Síň padlých."

Slovo padlých v Jo vyvolalo vzpomínku na to, když poprvé uviděla Flinna, jak kolem něj poskakují děti a křičí: "Flinn Padlý! Flinn Blázen!" Napadlo ji, jestli by ho našla v Síni hrdinů, jak tomu říkal Donar, nebo jestli by ho raději měla hledat tady. Ztišila hlas a zeptala se: "Kde je socha Fáin Flinna?"

Mnich se zastavil, ale neotočil se. Sklonil hlavu ještě níž a Jo napadlo, jestli nepláče. Jak tiše čekala na odpověď, ticho houstlo a Jo se necítila dobře. Nemyslela si, že Flinn zklamal, ale také si nemyslela, že tato chodba patří těm, co zklamali, byli tu jen hrdinové, kteří padli dříve, než se dočkali slávy. Flinn získal slávu jen svou vlastní smrtí.

"Je mi to líto, Johauno Menhir," zašeptal mnich. "Neznám takové jméno."

"Co to má znamenat?" zeptala se Jo, kterou znepokojilo, že ani v jedné chodbě nespátřila Flinnovu sochu. Nemohla uvěřit tomu, že by Flinn nebyl mezi hrdiny světa, ať už padlými nebo ne.

"To znamená, že to jméno neznám," odpověděl klidně mnich. Zvedl hlavu a pokračoval v pomalé chůzi.

Jo stiskla pěsti, ale už vůbec nic neřekla. Tento muž byl pravděpodobně jen nějaký sluha, ne jako Donar nebo ten stařec ze stanu, ti byli určitě páni. Stejně jako všichni sloužící, se kterými se ve svém životě setkala, ať už to bylo v knihovnách Spekulára, nebo to byli muži, kteří nakládali a vykládali lodě v přístavech, tento muž toho pravděpodobně mnoho, kromě svých povinností, nevěděl.

Prošli kolem další stovky soch, když vtom Jo náhle překvapilo, když se mnich před jednou zastavil. Její průvodce pomalu ukázal rukou a udělal krok dopředu. Jo k němu došla a to, co před sebou uviděla, jí podlomilo kolena, až málem upadla.

Ve vzduchu se vznášel Hadobij, obě jeho poloviny se leskly pod kuzelem dopadajícího světla.

"A co má znamenat tohle?" vydechla Jo. Náhle se cítila . velmi slabá.

"Tohle je památka na Hadobij, zlomený v bitvě proti nepříteli, pro něhož byl vyroben a kterého měl zničit," řekl mnich hlubokým klidným hlasem.

"A co s tím chcete dělat?"

"Necháme si ho tu na věky, mezi ostatními zbraněmi v Síni padlých."

Jo zírala na Hadobij, meč, jenž jí připomínal jejího milého, se kterým se snažila rozdělat oheň a který představoval její ochranu proti horskému psovi. Rozřezala si s ním ruce, když jej svírala za ostrou čepel, vzpomněla si na prudkou bolest v dlaních, po které nyní nezůstalo nic, jen několik jizev. Jo si najednou uvědomila, že od chvíle, kdy se připojila k Flinnovi, nepoznala nic než bolest, bolest v těle i bolest v srdci.

Vzpomínky na jejího drahého Flinna se najednou vrátily a Jo ucítila slabost. Zavřela oči, aby se uklidnila, protože věděla, že jí Flinna už nic nevrátí a ani kus kamene na tom nic nezmění.

Mnich se k ní naklonil a zašeptal: "Nabízíme ti, aby ses stala správcem Hadobije navěky. Můžeš s ním tady zůstat," dodal mnich. "A neustále si připomínat jeho velikost."

Jo se podívala na Hadobij a prohlédla si stříbrné elfí kování na houževnaté trpasličí oceli. Flinn byl mrtvý, ale její život ještě u konce nebyl. Jo se pro sebe smutně usmála. - Věděla, že její život nebude jednoduchý, že její boj bude od této chvíle ještě obtížnější, ale byla rozhodnutá v něm pokračovat, Flinn by to tak udělal. A ona věděla, jak začít.

Obrátila se na mnicha a řekla: "Odmítám tvou nabídku, pane. Nechci zůstat navěky vzpomínkou na mrtvé."

Mnich odpověděl: "Jestli je to, co si přeješ, jsi volná. Můžeš se procházet Síní hrdinů i Síní padlých tak dlouho, jak si budeš přát." "A pak?" "Vrátíme tě, kam budeš chtít."

Jo ustoupila a podívala se na procesí dalších mnichů, kteří se tu náhle odkudsi vynořili. Všichni vypadali stejně smutní, jako její průvodce. Jo řekla: "Byli jste to vy, kdo mě zachránil?"

Mnich souhlasně sklopil hlavu a vydal se dál chodbou od památníku Hadobije. Ostatní ho následovali. Jo se podívala na ostrou čepel a vzpomněla si na brnění, které měla ukryté pod pláštěm a brokátovou košili. "Počkejte!"

Mnichové se neochotně zastavili, jeden se na ni ohlédl a ostatní udělali totéž.

"Proč musí Hadobij zůstat v Síní padlých, přestože by dál mohl sloužit svému účelu?"

Zdálo se, že se první mnich zamyslel. Pak řekl: "Už splnil svůj účel, nepřítel byl poražen."

Jo se k nim rozběhla. "Vy tomu nerozumíte. Jeho účelem je zůstat celý, stát se zbraní hrdinů."

Mnich se zadíval Jo do očí, až se otřásla, když ucítila hloubku jeho apatie a melancholie. Mnich potřásl hlavou a dodal: "Co to navrhuješ?"

"Abyste meč nechali znovu ukovat!" odpověděla a ukázala na Hadobij. "Stále bude mít dost práce!"

Mnich pohlédl na ostatní, ale nezvedl hlavu. Joino srdce prudce bilo, zatímco čekala na odpověď. Netušila, jestli mniši mají tu schopnost opravit zlomený meč, nebo jestli mají pravomoc sundat meč z podstavce.

Mnich znovu potřásl hlavou. "Nevíš, co by to stálo." Po těch slovech se všichni obrátili a zmizeli ve stínu.

"Ať už to stojí, co chce, zaplatím za to. Mohli bychom meč využít k vykování nové zbraně," křičela za nimi rozhněvaně Jo. "Svět je ve strašném nebezpečí a potřebuje další hrdinskou zbraň!"

Jo zůstala osaměle stát v chodbě. Obrátila se k Hadobiji a natáhla se, aby ho sundala z podstavce, ale její ruce nedokázaly proniknout kuzelem světla. Měla pocit, jako kdyby se dotýkala mohutného vodopádu. Odtáhla se a zamýšleně si prsty projela mezi vlasy.

"Proč bychom měli zničit jeden meč a vyrobit z něj další zbraň?" ozval se hlas za jejími zády.

Jo se otočila. Před ní stal jiný muž, byl oblečený podobně jako mniši, ale jeho roucho, vyrobené z kůže, bylo špinavé. V ruce držel mohutné kladivo a velký kus železa. Byl vysoký a svalnatý. Za ním stáli další muži a ženy, všichni oblečení podobně jako on.

"Abeláti se vracejí, aby zničili Mysteru. Potřebují něco, s čím bych se jim mohla postavit," řekla tiše.

Muž, vonící kouřem a uhlím, se zamračil a řekl: "Zbraně potřebují svého hrdinu. A kdo se tím mečem bude ohánět? Ty?"

"Ano, já! Já jsem se oháněla mečem po Flinnově smrti a byla jsem to já,

kdo nakonec zabil Verdilitha. A protože nevím o žádných dalších hrdinech, kteří by se abelátům postavili, zbývám zase jenom já."

Velký muž si dal ruce v bok a hlasitě odfrkl, pak si rukou otřel zašpiněnou tvář. "Skutečně víš, co by to stálo?" Jo přikývla. "Ano."

Bez dalšího varování se na ni náhle muž vrhl a popadl ji za límec, pak ji postrčil dopředu. Najednou se ocitla blízko rozžhaveného kovářského roštu, chodba zmizela. Kouř a zápach hořícího uhlí ji dusily a Jo začala lapat po vzduchu. Kolem bylo tak jasno od rozžhaveného železa, že si Jo musela zakrýt oči, aby si přivykla na náhlé světlo. Právě včas si všimla, jak na ni dopadl stín dlouhého meče, vypadal jako Hadobij, jen byl o něco tenčí a kratší. Opodál ležely dvě nádoby, obě byly plné bublajícího kovu, Jo si byla jistá, že v jednom byla trpasličí ocel a v druhém elfí stříbro. Velký muž obě nádoby zvedl, oči se mu ve světle ohně rudě leskly.

"Tohle bude tvoje zbraň, Johauno Menhir," vykřikl ten velký muž, aby přehlušil hučení hořícího ohně. Jo uskočila před jiskrami, které odlétaly od pece před nimi. Muž natáhl paži a nastavil ruku. Uvnitř jeho dlaně byly tři zbývající Joiny abelátské kameny. "Tyto kameny budou zasazeny do dílce, který z Hadobije zůstal celý."

Muž sáhl za sebe a vytáhl rukojeť velkého meče. Položil ho před sebe a pak na něj přitiskl dlaň. Jo s překvapením zjistila, že abelátské kameny zůstaly pevně zasazené do rukojeti, jako kdyby je tam umístil nějaký mistr. "Kdo jsi?" zeptala se Jo, jak nejhlasitěji mohla.

"Jsem ten, kdo dává tvůrcům zbraní inspiraci. Někdo mě zná jako Vulkána," odpověděl muž. "Až dokončíme odlitek, zjevím se mistru kováři ve tvém hradě, aby věděl, jak má dokončit to, co jsme tu začali. Ale nejdříve musíme ukovat společně s mečem i tebe!" "Cože musíme udělat?"

Vulkán ukázal na pec, uvnitř které to sálalo a kolem dokola odlétaly ohnivé jiskry.

"Vstup dovnitř!"

"Cože?" zeptala se vyděšeně Jo. "Nemohu tam jít. Shořím..." "Vstup dovnitř!" vyzval ji znovu Vulkán.

Jo cítila sílu v jeho hlase a viděla šílenství v jeho očích. Slyšela hukot ohně. Nemohla jeho příkaz odmítnout. Otočila se k peci a přistoupila tak blízko, jak jen mohla, než začalo být horko tak nesnesitelné, že ji páčila kůže. "Vstup dovnitř!" zaburácel potřeště Vulkán.

Jo zavřela oči a vykročila. Slyšela hukot ohně a výkřiky oceli, rozpouštějící se v samém srdci ohně. Vlastně ji ten zvuk uklidňoval, pomyslela si, jak dlouho ho asi ještě uslyší. Na samotný žár nemyslela.

Když znovu otevřela oči, žila. Stála v peci. Kolem ní bublaly potůčky rozpuštěného kovu a místnost, která se zdála větší než vstupní hala v hradě Tří sluncí, zaplnilo oranžové světlo. Vystoupila na vyvýšeninu vedoucí k oltáři, kolem níž protékalo moře oceli a stříbra. Vzpomněla si na svou minulost, na časy, kdy ji její rodiče naložili na loď, aby byla později prodána. Udělala další krok a vzpomněla si na doby, které zažila jako sirotek.

Každý krok přinesl další vzpomínky, některé z nich byly bolestivé a Jo si nebyla jistá, jestli chce pokračovat dál. Jiné byly příjemné, takže nechtěla udělat krok zpátky. Všechny její vzpomínky však byly jasné a ostré a ona cítila, že jí pomáhají přetvořit její duši, vykovat její odvalu. Všechny byly tak živé, jako by je zažila právě teď. Zdálo se, že by mohla zastavit, kdekoli by si přála, zůstat na jednom místě a nechat se navždy unášet vzpomínkami, ale Jo se odmítla

vzdát. Když byla deset kroků od oltáře, vzpomněla si na svou lásku k Flinnovi a z očí jí začaly téct slzy. Měla nepřekonatelnou chuť se zastavit, ale věděla, že její osud leží někde jinde.

Forma nového meče, naplněná roztavenou ocelí, ležela na oltáři. Rukojeť Hadobije byla také na místě a červené abelátské kameny odrážely světlo ohně.

Vulkánův hlas se rozléhal pecí nad hukotem a žářem ohně: "Až se vrátíš do své země, ukaž tento meč baronce Arteris a řekni jí, že musí požeňnat této zbrani stejně, jako její otec požeňnal Hadobiji. Mistr kovář pak bude vědět, jak dílo dokonat." Jo chápavě přikývla.

"Tato zbraň tě bude chránit před smrtí v bráně mezi dvěma světy, Johauno Menhir, jenom tebe. Jaké jméno svému meči dáš?" zeptal se hlubokým hlasem.

Jo znovu přikývla, když pomalu pochopila otázku. V její mysli byla jen jediná myšlenka, jediná věc, o které věděla, že pravý rytíř hledá. Jak se dívala před sebe, na chladnoucím kovu se objevil Kvadriviál. Nad čtyřmi magickými znaky se objevil pátý symbol. Dal se připojit k ostatním, ale zůstal odděleně. Zнала jméno toho znaku. "Mír."

Kapitola 3

JO PROBUDIL SLUNEČNÍ JAS. TRÁVA A LISTÍ pod její hlavou pomalu usychaly a chladný vzduch vytvářel před jejími ústy obláčky páry. Zamrkala a pomalu se posadila. Sníh, pokud tu nějaký vůbec někdy byl, docela zmizel. Její rány už byly zhojené. Vtom si uvědomila, že má pod rukou nějaký balíček.

Vedle ní ležel Mír, byl zabalený do kousku plátna, rukojeť, která patřila Hadobiji, vyčnívala ven. Jo si meč položila na klín a pomalu ho rozbala. Přemýšlela, jestli to, co cítí - napětí, naději - je přesně to, co cítil Flinn, když mu po dlouhých letech Braddock vrátil Hadobij. Jo se pokusila představit si sama sebe na Flinnově místě, jak otvírá západky na krásné dřevěné skřínce se stříbrným kováním. Dívala se tenkrát do jeho očí a viděla v nich naději, že velký meč přinese jeho spasení, viděla v nich strach, že meč bude zaslý rzí.

Mír ležel na jejím klíně, byl zabalený v těžkém plátně. Jo zachytila obraz svých očí v lesknoucím se stříbre, byla to stejná barva, jako barva jejího brnění, které měla pod těžkým rouchem. Viděla ve svých očích stejnou naději po spasení, jakou viděla ve Flinnových očích, a také stejný strach. Nebyl to strach o Kvadriviál, bylo to něco většího, strach o svět, strach, že svět bude potřebovat spasitele mnohem silnějšího, moudřejšího a odvážnějšího, než je ona. Nebyla jen panošem, ale měla na svých bedrech zodpovědnost hrdiny.

Jo přemýšlela o svém nepříteli. Teryl Auroch byl obávaný mág s obávanou zbraní - abatonem, bránou, vedoucí do abelátského světa.

Jo si přála, aby tu s ní byla Karleja, která by ji mohla vést a radit jí. Stařena byla jediná kouzelnice, kterou Jo znala a věděla o ní, že je jediná, kdo by Aurocha dokázal porazit. Jo se dotkla Míru, cítila vůni slitiny, ze které byla zbraň vyrobená, ve vzduchu. Okraje byly stále ještě hrubé, kov musel být vyleštěn, aby odhalil svou skutečnou čistou barvu. Vzpomněla si, že Vulkán říkal, že ji zbraň ochrání před vražednými účinky abatonu. Stejně jako poslední pravý abelátský kámen ochránil Karleju. Ale ona přesto zemřela. Jo ucítila prudkou vlnu strachu, přemýšlela, jak se něco mohlo postavit abatonu.

Ale Mír byl vykovaný Vulkánem, o kterém Jo nepochybovala, že je nesmrtelný. Stála v Síni hrdinů a prošla Síni padlých, přesvědčila kováře, aby z Hadobije vykoval novou zbraň, aby mohla bojovat proti největšímu nepříteli. Mír nemohl selhat. Opravdu znáš cenu ?

Zamrkala, aby si pročistila myšlenky, a zaklonila hlavu, aby uvolnila napětí v šíji. Vzduch byl chladný, ale brnění a oblečení, které měla na sobě, ji částečně udržovalo v teple. Jo musela už mnohokrát přežít uprostřed zimy, většinu svého života prožila v ulicích Spekúlára. Někdy už ztrácela naději a sama před sebou to vzdávala, pochybovala, že se jí někdy podaří opustit černé cesty a pusté ulice a najít štěstí a pokoj. Jindy měla pocti, že má své štěstí na dosah.

Jo si vzpomněla na slova jednoho léčitele v Thresholdu. Řekl jí, že život je jako váha, která balancuje mezi nadějí a zoufalstvím. Jo zabalila Mír do plátna a vstala, svaly na nohou měla ztuhlé. Musela se vrátit do Penhaligonu a najít baronku. S její pomocí a pomocí jejích lidí se Mír stane součástí dosud nenarozené války.

Sloužící Sálu a Koridoru dodrželi své slovo. Podle známých kopců a řek Jo rychle zjistila, že je jen dvacet mil od Penhaligonu, na okraji Kilmarského lesa. Slunce se ukrývalo za mraky, stejnými mraky, jaké visely nad zničeným Armětovem, ale Jo neměla sebemenší potíže uhodnout, kterým směrem je sever. Držíc Mír oběma rukama, vyšla z lesa a zamířila do Kilmarských planin.

Meč byl mnohem lehčí než jiné meče stejné velikosti, které až dosud držela v ruce. Přestože byl vyrobený ze stejného kovu jako Hadobij, byl kratší a tenčí, byl dokonalý pro Joinu sílu a výšku. Bylo možné ho použít jednou rukou nebo oběma, čemuž se říkalo, jak to Jo jednou slyšela, mečbastard. Přála si, aby se odněkud objevil Braddock a naučil ji techniku zacházení s mečem, ale tušila, že svého starého přítele už nikdy neuvidí.

Na Kilmarských planinách se vlnila řada kopců. Jo na některé z nich namáhavě vyšplhala, naštěstí díky výcviku měla větší vytrvalost a sílu. Když ještě žila ve Spekúláru, měla rychlé nohy, ale její rychlost byla téměř pokaždé doprovázena strachem.

Prvních pět mil bylo náročných a Jo se musela na chvilku zastavit, aby nabrala dech. Podívala se přes planinu, která byla příliš kopcovitá, než aby se na ní dalo farmařit, a rostlo na ní příliš málo trávy, než aby se tu dala pást stáda. Nečekala, že někoho potká dřív, než dorazí asi tak deset mil před Penhaligon.

Přesto zahlédla malou skupinu rytířů, která mířila velkou rychlostí směrem od hradu, kopyta koní bušila do chladné země. Jo znala jejich erb. Panoši a další doprovod se vynořili na obzoru a snažili se srovnat krok se svými pány.

Jo se kousla do rtu a přemýšlela. Jediný důvod, proč by rytíři postupovali takovou rychlostí, mohl být ten, že pronásledovali nepřítele. Ale na to jich nebylo dost, aby mohli vytvořit účinný kontingent. Navíc je nedoprovázeli ani

žádní lučištníci či pěšáci.

Rytíři a jejich družina rychle zmizeli za jedním z kopců a nechali za sebou jen oblaka hustého prachu, vznášejícího se v chladném vzduchu. Jo uvažovala, jestli by abeláti byli schopni sestavit své útočné síly tak rychle, aby mohli za tak krátkou dobu zaútočit na Mystaru. Zmocnila se jí nová energie, sklouzla z kopce a rozhodla se dorazit do hradu ještě před soumrakem.

Penhaligon byl v plamenech.

Jo se rozběhla, brzy na to zjistila, že plameny nezasáhly hrad, ale jen ho osvětlovaly. Buď nebyli mágové schopni ovládnout magické lucerny a louče osvětlující hrad, nebo se vliv abatonu rozšířil z Armětova až sem.

Jak se Jo blížila, viděla mnoho rytířů, vybíhajících z hradu, a všimla si, že velká většina z nich míří na sever, směrem do Armětova. Přidala do kroku. Doufala, že baronka už ví o abatonu a invazi abelátů.

Když byla od hradu už jen jednu míli, musela několikrát uskakovat před jezdci na koních. Všichni měli ve tvářích znepokojení. Dokonce i panoši pevně svírali čelisti neobvyklým odhodláním. Poznala několik rytířů a už se na ně chystala zavolat, když vtom si uvědomila, že nejlepší bude, když se je nepokusí zastavit.

Před hradbami hradu Jo zaslechla zvuk válečných příprav. Sedláni koní, cinkání brnění a výkřiky vojenských příkazů vytvořily takovou kakofonii zvuků, že si Jo ani nevšimla, že někdo zavolal její jméno. Přitiskla si Mír k tělu a vracela se branou do hradu.

"Johauno Menhir!" ozval se ženský hlas, když vstoupila na nádvoří.

Jo se otočila a o krok ustoupila. Baronka Arteris Penhaligonská překřikovala vřavu válečných příprav. Kolem ní stálo několik členů její družiny.

"Teď, když jsme konečně získali tvou pozornost, panoši Menhir," vykřikla baronka a vykročila k Jo s hroživou odhodlaností, "chceme vědět, kde jsi byla celé dva týdny!"

"Kde jsem byla?" zamumlala Jo. Nechácala, proč na tom baronce tolik záleží, pak si ale vzpomněla, že Hadobij byl považován za poklad říše.

"Je snad nějaký problém, panoši!" zeptal se rádce Melios. Jo věděla, že neměl rád Flinna, a byla si jistá, že Melios nemá rád ani ji.

Jo se podívala radnímu do očí a vzpomněla si na stany a nekropolis. Vůně olejem nasáklého plátna jí stoupala do nosu a ona se nemohla ubránit úsměvu. Ten muž nebyl nic jiného než nízký šlechtic. Viděla Síň hrdinů a ochutnala smutek Síně padlých. Tento muž neměl žádné právo jí vyhrožovat.

Jo vykročila o krok dopředu, aniž by uhnula pohledem. Melios, o několik palců menší než Jo, ztěžka polkl ve snaze neztratit svou důstojnost.

"Nemám žádný problém, pane rádce. Jen bych vám všem chtěla něco říct."

Jo si rukou přejela přes obočí, aby z něj setřela pot. V hradní kapli, osvětlené desítkami loučí, bylo nesmírné horko a místností se vznášel prach a vůně oleje. Tapisérie na zdech se zdály těžké od sazí. V průběhu dvou hodin trvajícího výslechu se Jo dívala na všechny členy rady kromě baronky, s jejím pohledem se nechtěla setkat. Už po několikáté vyprávěla příběh o abatonu, ale věděla, že jej bude muset vyprávět znovu.

Pan Sřelec, sedící vedle baronky Arteris, se poškrábal v krátkých vousech. Za tu krátkou dobu, co ho Jo neviděla, hodně zhubl. Přemýšlela, jestli to způsobily nedávné události, které tížily Penhaligon a hrad Tří sluncí.

"Nyní, Johauno Menhir," začal pan Sřelec a protřel si oči inkoustem zamazanými prsty, "nám řekni o tom, kde přesně abaton leží."

Jo neviděla žádný důvod, proč by příběh neměla odvyprávět ještě jednou, a tak začala znovu. "Abaton je nyní ve městě Armětov..."

"A ty tvříš, že město bylo právě touto věcí zničeno," přerušil ji rádce Melios.

Jo si povzddechla. "Já to netvrdím, pane rádce. Celé město Armětov – a s ním i všichni lidé – je mrtvé. Abaton jim z těl vysál jejich život, aby vytvořil bránu mezi tímto světem a světem abelátů."

"A co jsou ti abeláti, Johauno Menhir?" zeptal se úředním tónem pan Sřelec. "Někteří z nás vědí, že jsi byla jedním z těch tvorů napadena, ale všichni ostatní si jejich nesmírnou sílu ještě neuvědomují." "Nebo jejich původ," dodala baronka.

"V průběhu naší cesty za abatonem," začala Jo, "jsme potkali ženu, která v sobě uchovávala nedotknutelné vědění, které se předávalo generaci po generaci od dob vzniku samotného lidstva."

"A tato žena - Graingera - jak jí říkáš," ozval se rádce Melios. "Myslíš, že by mohla radě odpovědět na některé otázky?"

"Pochybuji, že je stále mezi živými, pane." "Co se stalo?"

"Věděla, že ji bude chtít Teryl Auroch zabít," odpověděla Jo. "Zabil ji snad mág proto, že chtěl tento svět očistit od všech, kdo nejsou abeláti? Její nečistý život ho rozčiloval," řekl pan Sřelec. "Ta žena byla Terylova nevlastní sestra." Jo přikývla.

"Myslím, že nepotřebujeme znovu slyšet o původu abelátů, Johauno Menhir," zvolala baronka, aby překřičela zvuky zvenčí. Opřela se dlaněmi o kamenný stůl, kolem kterého rada zasedala. "Řekla jsi nám, že abeláti jsou magičtí tvorové, jejichž krystaly, vytvořené z jejich vlastní krve, jsou přikotvené k magii tohoto světa?" "Ano."

"A ten Teryl Auroch, muž, jehož matka se za jednoho z abelátů vdala, se zmocnil magie v Mystaře, aby ji vrátil světu abelátů."

"A až to udělá, způsobí tím smrt všeho živého. Přesně tak."

Rádce Melios vstal a namířil obviňující prst na Jo. "A ty chceš, abychom věřili tvému divokému příběhu jen proto, že ty, panoši, tvříš, že to je pravda?"

Jo se rozčilila. Prudce vstala od stolu, až pod ní zavržala židle. "Byla jsem panošem Flinna Mocného, největšího rytíře,

kteřeho tato země znala! Lidé, jako jsi ty, pochybovali o jeho cti a připravili ho o ni lstí a zradou!"

„Johauno Menhir, okamžitě si sedni!" nařídil jí pan Střelec.

Jo chtěla Střelce poslechnout, protože to byl jediný muž, který vůči ní projevil jistou náklonnost, ale její zlost byla příliš velká. Jo přistoupila k Meliovi a ten dosedl zpět do křesla, vztek z jeho tváře zmizel a nahradila jej nevýslovná nenávist. V sále bylo ticho a dokonce i zvuky zvenčí se na okamžik utišily.

"Johauno Menhir, chápeme tvé pohnutky, ale teď se, prosím, posad", řekla baronka. Jo překvapilo, že Arteris dokáže promluvit tak kultivovaně, a tak se vrátila ke svému křeslu.

Baronka Arteris se po jednom podívala na všechny členy rady. Zdálo se, že nejméně polovina z nich Joině příběhu nevěřila. Ta druhá polovina se zmlátala mezi vírou a pochybnostmi.

Baronka se chystala promluvit, když vtom se dveře prudce rozrazily a dovnitř vstoupil muž pokrytý prachem a potem. Dva strážci u dveří se ho marně snažili zadržet, ale on zvedl sedlovou brašnu s oficiální pečeti z Thresholdu a odstrčil je na stranu.

"Nesu vzkaz, má paní," vydechl ten muž a únavou padl na kolena. Jen s největším vypětím se mu podařilo znovu vstát, opřel se o stůl a vytáhl z brašny smotek papíru.

Baronka dopis vytáhla z jeho zašpiněných rukou a otevřela jej. Rychle si vzkaz přečetla a pak se ostře podívala na Jo.

Jo byla stále ještě rozčilená, a tak jí nevraživý pohled opětovala a ani trochu jí nezáleželo na dvorní etiketě.

"Členové rady," začala oficiálně baronka a odvrátila pohled od Jo. "Mám tady zprávu, že podivné bytosti okupují zemi na severu Černých štítů. Už zničily dvě vesnice.

"Kde jsou ty vesnice, milady?" zeptal se pan Střelec. "Blízko města Armětova."

Baronka Arteris pobídla strážce, aby přistoupili, a řekla: "Pošlete posly baronu Kelvinovi, do Spekulára a do pevnosti Věvodova cesta. Řekněte jim, že žádám o Velká svolávací vojska. Dejte jim všem kopii této zprávy. A zařídte, aby tento muž dostal jídlo a měl si kde odpočinout," dodala baronka a ukázala na posla.

Strážci si vzali dopis, odvedli posla a zavřeli za sebou tiše dveře.

"Musíme poděkovat Johauně Menhir za její přítomnost a za to, že nás na nebezpečí abelátů upozornila. Navrhují, abychom se znovu sešli potom, co budeme mít celou zprávu o stavu našich sil..."

"Milady," přerušila ji bez obav Jo a vstala. "Je tady ještě něco jiného, na čem velmi záleží." Baronka nadzvedla tázavě obočí a Jo pokračovala: "Získala jsem sílu, jak odolat ničivé moci abatonu." Sáhla pod křeslo a vytáhla zabalený meč.

"Posílá mě ten, kdo vytvořil Hadobij, proto tuto zbraň musíte mít v úctě."

"A kde je velký meč Hadobij?" zeptal se rádce Melios. Jeho slova byla ostrá, ale tón jeho hlasu mírný. Tentokrát nevstal od stolu.

Jo rozbila olejem nasáklé plátno a odhalila rukojeť Hadobije. "Hadobij byl zničen v posledním boji s Verdilithem. Nesmrtelní ho roztavili a vytvořili z něj novou zbraň." Jo odmotala zbytek plátna a odhodila ho na zem.

Členové rady vstali, aby mohli obdivovat nádheru nové zbraně. Jo cítila hrdost. Přála si, aby tu teď byli Flinn, Braddock a Karleja, aby tento okamžik viděli.

"Nejdůležitější úkol nyní bude meč dokončit, jako za časů tvého otce," řekla Jo.

Místo rozněvaného pokárání, které Jo očekávala, zkřížila paní Arteris paže a zamyslela se. "Máš pravdu, Johauno Menhir."

Baronka se obrátila na pana Střelce a řekla: "Zavolej mistra kováře! Řekni lidem, ať se shromáždí na nádvoří! Musíme jim říct o nebezpečí, které nám hrozí, a získat od nich pro meč požehnání."

"Jak se zbraň jmenuje?" zeptal se chabě rádce Melios.

"Mír," řekla Jo. Nevšímal si ostatních členů rady a obrátila se na Meliose, který mezitím ztěžka dopadl zpět do svého křesla. "A jestli máte ještě nějaké pochybnosti o mých schopnostech, dovolte, abych vám řekla, že jsem to byla já, kdo zabil Verdilitha!"

Kapitola 4

JOHAUNA ŠLA PO BOKU PANA STŘELCE chodbami hradu. Zhluboka dýchala a nasávala lehkou vůni oleje.

Připomínalo jí to éterickou kovárnu, kde viděla vznikat kouzelný meč, kde prožila s každým krokem svůj život a kde byla společně s mečem ukována.

"Johauno?" řekl tiše pan Střelec a jemně se dotkl jejího ramene. "Omlouvám se. Jen jsem se zamyslela."

Oba prošli otevřeným nádvořím a zamířili do kaple pana Střelce. Vzduch byl chladný, přestože na zdech hořel bezpočet olejových loučí.

Když zatočili za roh, pan Střelec se náhle zeptal: "Jo, co přesně jsi v Armětově viděla?"

Jo zamrkala, při zmínce o městě se jí před očima vynořilo mnoho strašlivých vzpomínek. Ztratila v Armětově vše, své přátele, smysl svého života, dokonce i naději."

"Viděla jsem... Viděla jsem..." Po tvářích jí začaly stékat slzy, dopadaly na olejem nasycené plátno a vytvářely na něm tmavé skvrny. Hřbetem ruky si otřela tvář a hluboka se nadechla. "Viděla jsem umírat stovky lidí, z jejich těl prchal život. Muži, ženy i děti padali na ulicích, jejich maso se měnilo v popel a prach. Viděla jsem, jak se město pod vlivem abatonu hroutí."

Pan Střelec provedl Jo krátkou chodbou a zamířil ke schodišti. Stěží si všimla jeho jemného doteku.

"Verdilith na sebe vzal Flinnovu podobu. Přesvědčil mě, že se stal nesmrtelným, a..." Jo nedokázala zabránit tomu, aby se jí netřásla brada a nemohla přestat plakat. "Ztratila jsem víru a dovolila drakovi, aby zlomil Hadobij, potom jsem si uvědomila svou chybu. Vzala jsem meč a zabodla ho do něj, přitom jsem ho zlomila vejpůl."

Zarazila se a pohlédla na pana Střelce. "Zabila jsem Verdilitha půlkou meče, bodala jsem ho tak dlouho, až začal prosit o

milost." Jo sklopila zrak, nedokázala se dívat do Střelcových lesklých očí. "Nedala jsem mu milost, dala jsem mu spravedlnost."

Jo se opřela o zeď a povzddechla si. Kámen byl chladný a uklidňující.

Pan Střelec natáhl paži a vzal Jo za ruku " Jestli půjdeš ještě kousek se mnou, udělám ti horký čaj."

Jo se zahleděla do jeho tváře. Byl milý, ale měl pod očima ustarané vrásky. Byl kastelánem Penhaligonu, jeho povinností bylo chránit hrad.

"Tobě se záležitosti Penhaligonu příliš nelíbí, že je to tak?" zeptala se tiše Jo.

"Proč se ptáš?" odpověděl stařec.

Jo potřásla hlavou a chabě se usmála, potom se dotkla jeho paže a pokračovala v chůzi. "V poslední době jsem se zapletla do záležitostí, kterým příliš nerozumím, připomnělo mi to, jak někteří šlechticové nenávidí Flinna. Mají své vlastní touhy, které nejsou vždy ku prospěchu prostých Udí."

"Opravdu?" zeptal se pan Střelec a usmál se. "Překvapila jsi mě, Johauno Menhir. Žádáš mě o pomoc, nebo o radu v těchto záležitostech?" "Pokud s tím máš nějaké zkušenosti, pak ano."

"Slovo ‚zkušenost‘ se dá použít v mnoha situacích." Pan Střelec se na chvíli odmlčel a zadíval se na Joinu tvář.

"Když mi prozradíš své trápení, možná bych ti mohl pomoci. Jen mi podrobně popiš věci, které tě znepokojují nejvíce."

Jo se zamyslela a pak pomalu přikývla. Na chvíli se jí zdálo, že chodba, kterou procházeli, vypadá jako Síň padlých: tmavá, tichá a klidná.

Než mohla začít, došli ke dveřím do studovny, pan Střelec odepnul z opasku velký klíč a otevřel dveře. Jo byla ráda, že měla několik okamžiků na

to, aby potlačila své znepokojení a neklid.

Pokoj byl tmavý a pohodlný, byl ve stejném pořádku, jako když ho viděla naposledy.

"Jaký čaj by sis dala?" Jo pokrčila rameny. "Jaký máš?" "Podívám se," odpověděl pan Střelec, - přistoupil ke skřínce vedle krbu a s trhnutím ji otevřel. "Máme tu jemný čaj z Acheloských lesů poblíž Pěti hrabství. Máme tu vzácný čaj z Yluaranských emirátů, je výborný proti nachlazení."

Jo potřásla hlavou a posadila se do křesla uprostřed pokoje. Na stole ležela kniha, otevřená na první straně, ale Jo nemohla přečíst podivné písmo. Svírala Mír těsně u těla, jako by ho nechtěla pustit a vzdát se ochrany před abatonem.

"A co bys řekla čaji hraběte z Greymingtonu?" Jo vzhledla od knihy a přikývla. "Ano, to bude fajn," odpověděla. Pan Střelec spokojeně přikývl, vytáhl ze skříňky krabičku a zavřel dvířka. Postavil nad ohniště kotlík s vodou, přinesl konvici a postavil vedle ní dva malé hrnky.

"Bude to jen chvílička," zamumlal starý muž, když si sedal vedle Jo. "Nejsi nemocný?" zeptala se znepokojeně Jo. "Proč se ptáš?"

"Zdá se mi, že jsi hodně zhubl." Střelec se usmál a podíval se ke stropu. Pak řekl: "V životě každého muže přijde jednoho dne čas, kdy si najednou uvědomí, že na sebe musí dávat mnohem větší pozor než dosud. Žádné rozčilování, žádná námaha..." "A méně oplatek k čaji!" přerušila ho Jo s úsměvem. Také starý muž se přátelsky usmál. Naklonil se k ní a řekl: "Vidím, že znáš má tajemství."

"Nejsou snad povinnosti v hradu vyčerpávající?" zeptala se vážně Jo. Pan Střelec zkroutil rty a odvrátil pohled. "Ano, skutečně znáš má tajemství. Ale my tady nejsme proto, abychom mluvili o kastelánství, jsme tu proto, abychom pomohli Johauně Menhir." "Chceš snad říct panoši Menhir?" Muž potřásl hlavou. "Ne, myslím právě tebe." Jo chápavě přikývla, potěšilo ji teplo Střelcova hlasu. Necitila, že by si zasloužila nějakou zvláštní pozornost, a také ji nikdy nedostala, dokud bydlela ve Spekuláru.

Jo rozbalila meč z olejového plátna a přejela rukou po třech kamenech zasazených do jeho rukojeti. Neklidně se zavrtěla v křesle, když si představila, jak abelátský jed proudí do jejího těla.

"Co se stalo?" zeptal se pan Střelec.

"Víš, že jsem byla napadena jedním abelátem, když jsem ještě byla s Flinnem," řekla Jo. Střelec pomalu přikývl. "Je to pravda, trocha jeho jedu mi zbyla v těle -a Flinn vytáhl z mého ramene, kam mě abelát kousl, tyhle tři kameny."

Pan Střelec vyskočil prudce z křesla: "Tak odtud tedy ty kameny pocházejí! U všech bohů, Jo! To jsem nevěděl! Ty jsi nemocná, neměl bych zavolat léčitele?"

Jo se usmála, položila mu konejšivě ruku na rameno a pobídla ho, aby se posadil. "Ne, nejsem nemocná, je mi dobře. Myslím, že slovo JED není ten pravý výraz."

"Je to snad náказа?" namítl Střelec.

Jo pokrčila rameny. "Karleja mi řekla, že ta náказа mě ochrání před abeláty, ale já si nejsem jistá jak. Myslím, že řekla, že na mě nebudou moct se svou magií."

"Karleja zemřela, když se snažila odhalit tajemství abatonu?" vzpomněl si pan Střelec.

"Ano. Měla kámen posledního pravého abeláta v Mystaře. Karleja si myslela, že jí ten kámen ochrání, ale něco se stalo." "A jakou to má souvislost s tím, co mi chceš říct?"

"Dostala jsem tento meč," začal Jo a zvedla meč na zdůraznění svých slov. "Lidé, kteří tento meč vyrobili, byli titíž, kteří vykovali Hadobij..."

"Já jsem si myslel, že zbraň pochází z rukou zdejšího mistra kovářského umění," přerušil ji Střelec.

"On tu práci dokončil..." usmála se na něj zdvořile Jo. "Příběh, jak ho lidé znají, je však komplikovanější."

Pan Střelec chápavě přikývl a řekl: "Ale jaká je tedy tvá otázka?"

"Mám úkol - musím zabít Teryla Aurocha a zavřít bránu mezi Mystarou a tím druhým světem. Celé je to závislé na víře."

Pan Střelec vypadal zmateně. "Cože?" zeptal se.

Jo sevřela Mír v ruce a ukázala na elfské brnění. "Tohle všechno se stalo za dobu, kdy jsem byla v Armětově a nyní.

Poznala jsem podivné, ale velmi milé, lidi, kteří mají větší sílu a moudrost než já. Jak dalece mám těmto událostem věřit a

jak moc mám věřit těm, kdo mě na tuto cestu postavili?"

"Ty chceš vědět, jestli - když jsi získala tuto magickou zbraň - můžeš v této hře hrát nějakou roli?" řekl pan Střelec, který konečně pochopil Join zmatek.

Usmála se a přikývla. "Ano, to je to, co chci vědět."

Pan Střelec také přikývl a přistoupil k vařící vodě. Nasadil si těžkou rukavici, vytáhl kotlík z ohniště a obrátil se ke konvici, aby čaj zalil.

Jo na starce hleděla s očekáváním. Nakonec pustila meč, opřela se o stůl a protáhla se.

Pan Střelec se vrátil s čajem. Jo si od něj vzala hrnek s horkým nápojem a postavila ho na stůl.

"Ta otázka, Jo," začal a opatrně usrkl ze svého šálku. "Tuto otázku si lidé pokládají už od nepaměti."

Jo se chystala uchopit svůj šálek s čajem, pak si to ale rozmyslela a místo toho sáhla po Míru.

"Myslím, že na to brzy přijdu sama," zamumlala.

Jo se z vrcholu schodiště penhaligonského pradávného chrámu dívala na tisíce lidí, kteří žili ve městech a vesnicích Penhaligonu. - Shromáždili se na hlavním nádvoří před otevřenou branou do hradu Tři slunci - byli zmateni, někteří dokonce vyděšení, jejich hlasy vyjadřovaly určité pochybnosti. Mraky, které už po celé dny zakrývaly slunce, a pověsti, šířící se městem, jim na celkové náladě příliš nepřídaly.

Baronka stála po Joině pravé ruce a pan Střelec po její levici, ostatní členové rady postávali za nimi, ve vchodu do chrámu.

Měli na sobě příslušnou parádu, zatímco Jo zůstala ve svém brnění a plášti z jiného světa.

Baronka Arteris se podívala na pana Střelce, který přikývl. Chvilku hleděla na meč ukrytý v olejovém plátně, výraz její tváře byl dokonale nevyzpytatelný.

Nakonec pohlédla na členy rady a postoupila o krok dopředu, zvedla ruce nad hlavu, aby utišila shromážděný dav, a zvolala: "Občané Penhaligonu, prosím, vyslechněte mě."

Její hlas byl jasný a silný a rozléhal se daleko za hradby pevnosti. Dav se pomalu utišil a nastalo takové ticho, že Jo neslyšela nic, kromě tlukotu svého vlastního srdce.

"Nastaly pro nás chmurné časy, stejně tak, jako tomu bylo za časů vlády mého otce," začala, potom se zhluboka nadechla, aby mohla pokračovat. "Mnoho z vás už slyšelo o blížícím se zlu, které se usadilo za Černými štíty. Každému z říše krále Karamaikose, i těm, kteří žijí za jeho hranicemi, hrozí smrtelné nebezpečí."

Baronka pokračovala: "Kdysi žil jeden hrdina, byl to rytíř mého otce, který srazil zlo na kolena, ať se s ním setkal kdekoli. Byl to muž ztělesňující čtyři zásady Kvadriviálu: Čest, Odvahu, Víru a Slávu. Pro nás ostatní byl inspirací. Byl to Fáin Flinn, Flinn Mocný, který zahynul na poli slávy v boji proti zelenému draku Verdilithovi." Jo stiskla pěsti při vzpomínce na Flinna. Po

tom, co vzrušený šepot v davu utichl, baronka Arteris pokračovala: "Než dosáhl konečné slávy, našel mezi námi někoho, kdo bude pokračovat ve stopách jeho rytířství. Tato poctěná duše spojila řady našich vojáků, aby bojovali ve jménu Penhaligonu."

Jo náhle ucítila, jak se všechny pohledy obrátily směrem k ní, a téměř pod tou tíhou upadla. Byla si jistá, že každý věděl o jejím vztahu k Flinnovi, a přemýšlela, jestli se styděli za to, že uvěřili drakovým lžím. Vzpomínka na jejich chování ji přiměla, aby stiskla zuby a zůstala pevně stát.

Baronka ukázala na Jo a zvolala: "Tato žena dokázala, že je schopná pokračovat po cestě slávy, kterou začal Fáin Flinn. Byla to ona, kdo zabil Verdilitha ve jménu lidí z Penhaligonu!"

Všichni na nádvoří začali jásat, měli radost z toho, že zelený drak, který je po celá léta tyranizoval, byl konečně poražen. Jo taková pozornost, které se jí náhle dostalo, uvedla do rozpaků. Přála si, aby tu byl Braddok a povzbudil ji.

Baronka Arteris svěsila paže a napnula prsty. "Lidé z Penhaligonu, říkám vám, že musíme bojovat s každým zlem, které by se odvážilo vstoupit na naši rodnou zem. Společně máme velkou sílu a nic nás neporazí. Pomodleme se za ty, kteří budou bojovat v nadcházejících bitvách, ale nejen za ty, kteří budou bojovat za naše domovy, ale i za domovy, které ještě neznáme."

Baronka sklopila hlavu a spojila své dlaně. Pan Střelec také spojil dlaně a totéž udělali i ostatní členové rady. Jo se stále ještě cítila pokorně a sledovala dav pod sebou, jak jeden po druhém sklánějí hlavy. Byla ohromená tou obrovskou jednotou penhaligonského lidu a jejich nesmírnou vírou.

Po několika okamžicích baronka Arteris zvedla hlavu. "Modlete se, občané velké říše," řekla a její hlas nebyl o moc hlasitější než pouhý šepot. "Modlete se. Dejte svou víru obráncům a jejich zbraním."

Baronka se otočila a vzala z Joiných paží meč, zabalený v olejovém plátně. Jo zahlédla v jemném lesku stříbra svůj vlastní obraz. Její oči byly plné slz a odhodlám.

Baronka Arteris zvedla Joinu paži. "Stejně jako s požehnaným mečem Hadobijem, kterým se oháněl náš největší hrdina Flinn Mocný, žádám vás, abyste požehnali této zbraní. Žádám vás, abyste požehnali také té, která půjde po Flinnových stopách." Baronka zvedla volnou ruku a zvolala: "Žádám vás, abyste se pomodlili za Mír!"

Ticho bylo mnohem silnější, než jaké Jo kdy v životě zažila. Stála, držela Mír v podpaží před obyvateli říše a konečně cítila zadostiučinění, že se rozhodla dojít až sem. Lidé pokračovali ve svých modlitbách bez jediného slova. Jo najednou pochopila, co musel Flinn cítit, když získal Hadobij od barona - cítil zodpovědnost. Zodpovědnost za lidi, zodpovědnost za sebe sama.

Jo vykročila ze schodů chrámu a dívala se na tiché lidské moře. Po nádvoří se rozléhal jen zvuk jejich těžkých bot a odrážel se od okolních kamenných zdí. Pohybovala se, aniž by přemýšlela o svém záměru. Její jediná myšlenka nyní patřila obrovské povinnosti, musela zabít Teryla Aurocha a zavřít bránu mezi světy. S Mírem by tento těžký úkol měla zvládnout.

Jo pomalu došla doprostřed nádvoří. Ať se pohnula kamkoli, lidé k ní obdivně vzhlíželi. Dívali se na meč v jejích rukou, lesknoucí se symbol naděje. Během několika okamžiků se za Jo vytvořilo procesí, které ji následovalo, ať se vydala kamkoli. Začali odříkávat její jméno a Jo, myslíc jen na svou misi, si pomalu uvědomila, že slyší i jméno svého meče. Jak celé nádvoří šeptalo jméno meče, stromy kolem se tiše chvěly. Jo zamířila do kovárny, aby dokončila celou ceremonii. Mistr kovář vzal meč z jejích rukou a znalecky si prohlédl jeho rukojeť. Pak přikývl a vstoupil do dílny. Podíval se na ostří meče a otevřel dveře kovářské pece. Potom zabodl Mír hluboko do ohně a z nejbližšího kolíku sundal pověšené kladivo.

Když mistr položil meč na kovadlinu, Mír sálal svým vlastním žárem. Kovář zvedl těžké kladivo vysoko nad hlavu a uhodil. Ozval se zvonivý zvuk kovu, rozléhající se nádvořím, a všichni utichli. Jo byla oslepená záplavou odlétávajících jisker.

Muž odhodil kladivo na zem a podal meč Jo. Elfi stříbro a trpasličí ocel se uprostřed ploché části meče spojovaly. Čtyři hroty Kvadriválu zářily ve světle kovářské pece. Meč byl dokončen jediným úderem kovářského kladiva.

Jo se obrátila tvář k davu a uviděla jejich tváře plné očekávání. Usmála se a položila si meč pod paži.

Radostné výkřiky obyvatel říše zněly Jo v uších ještě po zbytek dne.

Kapitola 5

"NEVÍM, JAK TY, STARÝ BRACHU, ALE MOJE nohy už jsou unavené."

Ve skutečnosti Braddokovy nohy nebyly až tak unavené, i když bylo obtížné udržet krok s jeho společníkem, který mezitím vyšplhal na hřeben dalšího kopce, vedoucí do hlubokého lesa plného smrků a borovic. Obloha byla plná těžkých mraků a vzduch byl mrazivě chladný. Braddok se několikrát pokusil vzbudit v muži nějakou reakci, ale bezvýsledně.

Trpaslík sledoval, jak si Flinn prohlíží okolní krajinu. Pohled na něj mu připomněl Jo a začal přemýšlet, jestli je dívka v bezpečí.

"Jak se jmenuje tahle země?" zeptal se Flinn a rozmáchl se rukou kolem sebe. Košile a kalhoty, do kterých se Flinn s pomocí magie oblékl, kolem něj ve větru vlály.

Braddok nejprve neřekl nic, protože doufal, že na to Flinn přijde sám, ale nakonec si to rozmyslel. Flinn sice získal nový život, ale to neznamenovalo, že mu zůstaly staré vzpomínky.

"Tohle je Vysoký les," řekl Braddok a přistoupil k Flinnovi "Kdysi jsi tu žil."

Flinn se zadíval do lesa. Braddok uvažoval, co se asi ,?tu chvíli honilo hlavou kdysi mrtvému Flinnovi. Čekal na jeho odpověď a potom si jen pro sebe zamumlal: "Zdá se, že nesmrtelní žádnou minulost nepotřebují."

Flinn pomalu otočil hlavu, pohyboval se jaksi mechanicky. Braddok se pod jeho pohledem znepokojeně zavrtěl.

"Jak víš, že jsem nesmrtelný?" zeptal se Flinn, jeho slova byla pomalá a pečlivě vyslovená.

"Hraješ si snad se mnou, Flinne? Můžeš být klidně nesmrtelný, ale já jsem žil několikánásobně déle než ty," řekl Braddok.

Flinn se sehnul a natáhl k němu ruku. Braddok náhle pocítil strach, a tak raději o krok ustoupil a sevřel v ruce válečnou sekeru.

Flinn postoupil dopředu o půl kroku a dotkl se trpaslíkova čela. Na krátký okamžik z mužovy tváře zmizel jakýkoli výraz, pak se náhle vrátil. Flinn pevně stiskl čelisti a pak pronesl: "Tak ty jsi žil stokrát déle než já."

Braddok pokrčil rameny. "Jak jsem řekl. Příteli bych nikdy nelhal." Flinn přikývl. "Myslím, že já také ne."

"Ne, určitě ne. A také jsi to nikdy neudělal." Braddok vztyčil prst, aby svá slova potvrdil. "Pomůžu ti vrátit ztracenou paměť, abys mohl udělat to, kvůli čemu ses vrátil."

"Musím zavřít bránu mezi světy," řekl Flinn a otočil se, aby mohl dál pozorovat krajinu.

"Proč tedy hned nevyrazíme, místo toho tu jen stojíme..."

"Ještě nemám dost sil, abych takový úkol zvládl," přerušil ho Flinn a pohrozil mu pěstí. "Nejprve se musíme vydat do míst, kde tuto sílu získám."

Braddok přikývl a povzdychl si. "Nejdřív musíme jít do Horokraje. Do země mých předků."

Flinn se otočil a změřil si trpaslíka nečekaně soucivním pohledem. Braddok si nemohl pomoci a raději před svým přítelem ustoupil.

"Řekni mi, jak to, že toho o mém úkolu tolik víš, Braddoku Trnikreve," zeptal se Flinn. "Řekni mi, jak je možné, že žiješ tak dlouho?"

Braddok svou minulost odjakživa uchovával v tajnosti, dokonce i před Flinnem. O jeho původu nevěděla nic ani Johauna, dokonce i jeho mrtvá

přítelkyně Karleja nikdy nevytušila, proč byl právě on mezi trpaslíky tak ojedinelý. Povzdychl si, jako kdyby mluvil se zvědavým děckem, posadil se se zkříženýma nohama na zem a pobídl Flinna, aby učinil totéž.

Muž se na něho podíval, zdálo se, že je zmatený, jako kdyby hledal nějakou židli. Braddoka napadlo, že si jeho přítel vyčaruje divan, jako to udělal se svým oblečením, ale Flinn se nakonec přece jen posadil na zem.

Braddok sáhl do kapsy své kožené vesty a vytáhl dlouhou dýmku, kterou naplnil ze sáčku visícího na jeho opasku. Pak si zapálil, zabafal a přemýšlel, odkud by měl začít.

"Než ti začnu vyprávět o sobě, dovol mi, abych ti nejdřív řekl, jak ses tu vzal ty," začal pomalu. "Víš o svém úkolu, ale já se obávám, že to je asi tak všechno, co víš."

Flinnova tvář zůstala bez výrazu. Přikývl.

Braddok se nepatrně usmál a řekl: "Na tomto světě jsi kdysi žil jako Fáin Flinn, Flinn Mocný. Oháněl ses mečem, kterému se říkalo Hadobij, a byl jsi slavný hrdina." Trpaslík se na chvíli odmlčel a čekal, že jeho vyprávění vyvolá nějakou reakci, ale Flinn se tvářil stále stejně, a tak pokračoval: "Hadobij dostal požehnání, aby zabil zeleného draka

Verdilithe. A právě kvůli Verdilithovi jsi ztratil své jméno a víru."

"Zní to, jako kdybych byl pěkný slaboch," ozval se Flinn.

"Ne, nebyl jsi slabý," řekl Braddock, kterého jeho poznámka trochu rozčilila. Po chvíli dodal: "Chtěl jsi věřit, že jsi ztratil víru, protože ta, kterou jsi miloval, ztratila víru v tebe. Byla otrávena lží a našla smrt z rukou zrádců."

Braddock natáhl z dýmky a vydechl obláček modrého kouře. Chutnalo to jako saze, ale uklidňovalo to jeho rozjitřenou mysl a urovnávalo jeho tolik roztěkané myšlenky. Jednou jsi s Verdilithem bojoval, ale neporazil jsi ho. Musel ses s ním pustit do boje ještě jednou, a při tom posledním boji jsi padl."

Trpaslík znovu zabíhal z dýmky a podíval se přes modrý oblak dýmu na nesmrtelného muže, sedícího před ním. Usmál se při pomýšlení na absurditu jejich setkání. Potom pokračoval: "Verdilithovi však tvá smrt nestačila. Chtěl zničit i Hadobij, a tak na sebe vzal tvou podobu."

"To mi umožnilo najít na tomto světě nějaký záblesk," odpověděl zamyšleně Flinn. "V Zemi Mrtvých je všechno dokonalé, tak mi to řekli. Všechny věci tohoto světa jsou spojené s těmi dokonalými."

Flinn se znovu na chvíli zamyslel a pak dodal: "Neměl jsem tam žádné tělo..."

"Ale na tomto světě jsi našel svou dokonalou formu díky Verdilithovi," řekl Braddock. Aby přesvědčil Jo, že ses skutečně vrátil jako nesmrtelný,

drak použil tu nejdokonalejší formu magie, jakou dokázal vytvořit. A tak vytvořil tvé dokonalé druhé já."

Trpaslík sledoval jeho reakci, ale Flinn mlčel. Díval se do dálky a Braddock na chvíli zatoužil umět číst jeho myšlenky.

"Ano, máš pravdu, Braddocku Trnikrve," přikývl nakonec Flinn. "Vystoupil jsem ze Země Mrtvých do této smrtelné podoby." "Za pomoci Diulanny a..."

"A doprovodu Thora a Odina, Otce světa. Byli to právě oni, kdo mě na tuto misi poslali. Ale teď mi, prosím, vyprávěj o sobě, jak to, že toho tolik víš."

Braddock překvapeně zamrkal. Málem se rozesmál nahlas, musel se vši silou zakousnout do dýmky, aby nevybuchl. On, Braddock Trnikrev, slyšel z úst nesmrtelného slovo prosím. Napadlo ho, že by v tomto muži přece jen mohl probudit svého starého přítele.

"Bude těžké najít místo, odkud bych měl začít, ale pokusím se o to," řekl a vyfoukl dým. Podíval se na zataženou oblohu a chvíli přemýšlel, jestli Teryl Auroch přivedl zpátky na tento svět Dajina. Pak se znovu podíval na Flinna, který zatím trpělivě čekal.

"Trpaslíci mají dvě historie. Té jedné, která je známější, se říká Kagyarova Milost. Vypráví o dobách, kdy Horokraj ležel hluboko pod vrstvou ledu a obývaly ho bytosti, kterým takové prostředí vyhovovalo. Kagyar ledový závěs odkryl a vytvořil zemi podle svých představ."

"Kagyar je věčný na Hvězdě Všeho Bytí," pronesl Flinn. "Zajímá se o umění a umělce."

"A povídá se, že trpaslíci jsou výsledkem jeho tvořivosti," řekl Braddock a přikývl. "Prvního tvora vytvořil z kusu skály v Horokraji a použil svou magii, aby ho obživil. Toto stvoření se nazývalo Horozrozenec, v trpasličím jazyce Denwarf. Byl to také první král trpaslíků."

Braddock se zavrtěl, aby si udělal pohodlí. "Kagyar dal trpaslíkům touhu vytvářet ze všech věcí, které na zemi najdou, něco krásného - z kamení, ze zlata i ze vzácných drahokamů. Kromě toho jim dal schopnost umět žít na zemi stejně dobře jako pod zemí."

Braddock znovu sáhl za opasek, aby nabral další trochu tabáku do své dýmky. Měl rád tu zvláštní pryskyřicovou hmotu proměněnou v šedý prach. Prstem ji vyškrabal z dýmky a podíval se přitom, jestli jeho vyprávění vyvolalo ve Flinnovi nějaké pocity. Muž seděl trpělivě jako kus kamene a Braddock si uvědomil, že jeho nehybnost měla na trpaslíka podivný vliv, začalo ho to rozčilovat. Nabádal se k trpělivosti, zatímco si znovu zapaloval dýmku.

"Jak šly roky," pokračoval a uložil škrtačku zpět do kapsy, "trpaslíci se rozmnožili, rozšířili se v horách a zdokonalili své řemeslné umění, a nakonec se setkali i s jinými rasami..."

"Například s elfy nebo lidmi," skočil mu do řeči Flinn.

"A také orky," dodal Braddock a přikývl. "Začaly války, velké úspěchy a vznikaly překrásné příběhy." Trpaslík se na chvíli odmlčel a zabíhal z nově nacpané dýmky. Naklonil se k Flinnovi, tak jako to mnohokrát dělal v minulosti, a zašeptal: "Ale to není pravdivý příběh, že je to tak?"

Flinn se ani nehnul, jen se zadíval na Braddockův okulár. Dvakrát mrkl, jako kdyby si na něco vzpomněl, pak se k trpaslíkovi také naklonil a zašeptal: "A jaký je tedy skutečný příběh?" "Kolik toho víš?"

"Mám v paměti trochu mezery," řekl Flinn a položil si jednu ruku na prsa. Efekt byl téměř komický. "Vím, jak se jmenuju, znám svůj úkol a vím, že musím zavřít bránu..."

"Víš také další věci," řekl Braddock a zamával kolem sebe dýmkou. "Víš například, že jsi nesmrtelný."

Flinn pustil svou ruku k zemi a pokrčil rameny. "To je jasné," řekl. "Byl jsem poslán Diulannou, Thorem a Odinem, Otcem světa, abych vykonal svou misi. Jinak si nemyslím, že bych toho věděl o moc víc, než když jsem byl ještě smrtelník."

"Přesto si nic z toho, co jsi jako smrtelník prožil, nepamatuješ," prohlásil Braddock.

Flinnova tvář se zkroutila do podivně ironického, snad možná i nonšalantního výrazu.

Braddock si vložil dýmku zpět do úst a řekl: "Proč se raději hned nevydáme na cestu. Chtěl bych dojít k cíli dřív, než slunce..." Braddock se náhle zarazil. "Ano, než se setmí."

Trpaslík vstal, pak přistoupil k Flinnovi a natáhl ruku, aby mu pomohl na nohy.

Flinn se na něho jen díval a ani se nehnul. "Přemýšlíš o mě ruce?" zeptal se Braddock.

Flinn potřásl hlavou. "Ne, jen jsem přemýšlel, kam bychom měli jít."

Braddock nevěřicně zakroutil hlavou. Flinn byl jediná nesmrtelná bytost, se kterou se ve svém životě setkal, ale v tomto

okamžiku to na něj příliš velký dojem neudělalo. Natáhl se, vzal muže za ruku a silně zatahal.

Pak Braddok přepadl přes Flinnovo rameno. Ve vzduchu pustil dýmku, aby se nerozbila, až dopadne na zem. Naštěstí byla půda kolem docela měkká, a tak když přistál o dvacet stop dál, nijak vážně si neublížil.

"Proč jsi to, ve jménu Denwarfa, udělal, Flinne?" zeptal se trpaslík, když se znovu postavil na nohy a vrátil se k Flinnovi, který zůstal nehybně sedět na zemi. Braddok zvedl ruku a dlaní si zakryl své slepé oko a dodal:

"Mám dobré úmysly..."

"Dobré úmysly s čím?" zeptal se Flinn. Braddok se otočil, rukou si stále zakrýval oko. Když Flinn znovu promluvil, jeho hlas byl podivně chladný. "Znám z tohoto světa jen několik věcí, ale znám sílu okuláru. Je to nesmrtelný artefakt. Co jsi měl v úmyslu udělat?"

Braddok se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Stiskl zuby a pustil ruku z oka.

"Jen jsem ti chtěl pomoci na nohy," zasyčel a pevně sevřel pěst. Pak ji zase uvolnil.

Flinn přikývl a řekl: "Myslím, že jsi měl tyhle podivné nálady, když jsme ještě byli přátelé."

"Když jsme bývali přátelé, oba jsme měli své nálady," zavrčel Braddok pod vousy. Pak si prohlédl své kdysi čisté šaty, které byly nyní pokryté prachem a hlinou. Pokusil se je rukama trochu očistit.

"Co jsi chtěl udělat s tím svým okem?" zeptal se Flinn.

"Unáhlil jsem se. Omlouvám se," zamumlal Braddok. "Obvykle se mi to nestává."

Flinn se pokusil usmát, ale jeho rty se zkroutily do podivného šklebu. Ukázal na sebe a řekl: "Jak jsem to měl vědět?"

Braddok se zasmál: "To byla otázka, nebo poznámka?" "Obojí."

Braddok se rozesmál ještě hlasitěji a vykročil ze strmého kopce do lesa. Zamával na Flinna, aby ho následoval.

Flinn mu podal dýmku. "To je tvoje," řekl.

Les byl ještě chladnější než kopec a Braddok si musel zapnout košili a navléknout si teplý kabát. Jeho dýmka byla plná nové pryskyřice a Braddok se cítil skvěle.

Sledoval Flinna, jak se dotýká každého stromu, kolem kterého prošli, snažil se vzpomenout, chtěl tomu rozumět.

Trpaslík se snažil pochopit výraz v jeho tváři a pohled v jeho očích, ale mužovo nové dokonalé tělo bylo tak neohrabané, že na něm žádné pocity nebyly znát.

"Tohle je les, ve kterém jsi kdysi žil," řekl Braddok a ukázal před sebe. "Pamatuješ si něco z toho?"

Trpaslík se ohlédl za sebe a překvapením otevřel pusu. Flinn stál na starém pařezu a kolem něj se tísnila spousta různých lesních zvířat. Všechna zvířata vypadala, jako kdyby zapustila do země kořeny, a prosebně na něj hleděla.

"Co," vykoktal ze sebe Braddok, "co to děláš?"

"Jsou vyděšení a tak přišli za mnou," odpověděl Flinn, aniž by ze zvířat

spustil oči. "Říkají, že tento svět je otrávený." "Co jsi jim na to řekl?" "Že je všechny ochráním."

Flinn seskočil z pařezu a jemně pohládl po hlavě malého kolouška. Když se vydal za Braddokem, zvíře sklopilo hlavu.

Flinn pokrčil téměř přirozeně rameny a zamával na Braddoka, aby ho následoval. Udělal to stejně, jako to před tím viděl u Braddoka, když mával on na něj. "Pokračuj ve svém příběhu," řekl Flinn klidným hlasem.

Trpaslík se obrátil na lesní zvířata, která mezitím začala mizet zpět v lese. Rozhodl se, že se nebude tvářit ohromeně, když od této chvíle Flinn udělá něco ohromujícího. Braddok si zhluboka šlukl ze své dýmky a vyfoukl kouř nosem. Pak řekl: "Byla tu kdysi země, které se říkalo Černomor, byla to země vymožeností a magie, ale protože lidé v Černomoru se zachovali jako blázni, zničili se děsivým výbuchem, který navždy změnil tvář tohoto světa." "Do světa byl vpuštěn jed," řekl pomalu Flinn.

"Ano, začaly vát podivné větry, zabíjely všechno, čeho se dotkly," odpověděl Braddok, když si uvědomil, že Flinn má netušené vědomosti, které musí odhalit. "A v té době dal Kagyar Umělec trpaslíkům kulturu, kterou mají dodnes."

Braddok se podíval na oblohu a uviděl slunce, zápasící s těžkými mraky. Zanedlouho zapadne za obzor. Trpaslík doufal, že dojdou k cíli dřív, než se úplně setmí. Přidal do kroku a pokračoval ve vyprávění: "Kagyar si dal záležet, aby trpaslíci nikdy nezapomněli, jak žít v podzemí, aby pro případ další katastrofy přežili."

"O nesmrtelných toho mnoho nevím. Kagyar dal trpaslíkům také jiný dar, něco, díky čemuž byli odolní vůči jedovatým větrům," dodal Flinn. "Co to bylo?"

"Není pro to žádné jméno. Je to odolnost vůči takovým jedům..." "Stejně jako odolnost vůči magii," přerušil ho Flinn.

Braddok přikývl. "Kagyar také vytvořil Denwarfa, tvora, který nebyl sice trpaslík, ale bylo to stvoření z kamene.

Denwarf byl vytvořen potom, co trpaslíci odešli do Horokraje, což je součást původního příběhu, který není dodnes známý. Kagyar navedl Denwarfa tak, aby pozvedl trpasličí rasu z plenek. Když svůj úkol splnil, zmizel ve spodních vrstvách Horokraje."

Flinn se zastavil a obrátil se tváří ke svému společníkovi. Také Braddok zastavil, protože znal jeho další otázku. Než však Flinn stačil promluvit, zvedl ruku, aby mlčel. "Jak trpaslík získává znalosti a zkušenosti, jeho odolnost vůči podivným větrům stoupá a stejně tak roste trpaslíkova závislost na tomto světě."

Flinn na něj nepřestával hledět, propaloval ho očima a Braddok věděl,

že před tímto mužem nic neutají. Nervózně se zavrtěl. "Co se děje?" zeptal se Flinn. "Nikdy jsem tento příběh nikomu nevyprávěl." "A chceš přestat?"

Braddok nadzvedl své těžké obočí. "A dovolil bys mi to?"

Flinn chvilku mlčel a pak pomalu přikývl. "Ano, myslím, že to tak je správné."

Trpaslík se zešíroka usmál a pak řekl: "Konečně vidím Flinna, na kterého si pamatuju!" Znovu zhluboka natáhl z dýmky a pak s každým dalším slovem vypouštěl z pusy trochu dýmu. "Většina trpaslíků žije až dvě stě let, někteří se dožívají dokonce i o něco vyššího věku. A ostatní - no, ostatní si uvědomí, že po pěti stech letech se mají stále na co těšit."

"Chceš tím snad říct, že je ti víc než pět set let?"

"Ne, já ti říkám, že je mi přes pět set let!" odsekl Braddok. "Je však několik dalších, kteří jsou ještě starší než já."

Flinn přikývl. "A to je kvůli vašemu spojení s tímto světem?"

"Ano. Stáváme se tak nositeli trpasličího vědění. Mohu se setkat s trpas-ličími předchůdci a zeptat se jich na radu, jak nejlépe vládnout lidem v Horokraji. Právě naši předci mi pověřili o tvém příchodu, a také mi řekli, že musíš jít nejprve do Horokraje. Kromě toho mi řekli, abych tě na tvé cestě doprovázel."

"Kdy ti o mně řekli?"

Braddok se odvrátil, náhle se cítil zahanbený. V celém svém životě hanbu ještě nikdy nezažil. "Nemohu ti lhát, Flinne. Řekli mi to už dlouho předtím, než jsi ztratil svůj titul a svou lásku. Té noci, co jsme se setkali, jsem věděl, že budeš v hostinci a že hledáš důvod k boji. Seznámil jsem se s tebou, protože jsem musel, ale nikdy jsem toho ani na okamžik nelitoval!" dodal Braddok.

Flinn neřekl nic, jen na trpaslíka zíral. Jeho ústa se zkroutila do mírného úsměvu. "To je v pořádku, Braddoku," řekl a poplácal trpaslíka jemně po rameni. "Já tomu rozumím."

Braddok zvedl hlavu a úsměv mu oplatil. Pak tiše dodal: "Děkuju ti."

Trpaslík se uklidnil a zubama stiskl dýmku, potom řekl: "To oko, jak víš, není pravé. Byl to dárek od Kagyara, jeden z jeho artefaktů."

Flinnovi přešel po tváři překvapený úsměv. "Nevěděl jsem, odkud to oko máš. Vstoupil jsi někdy na cestu nesmrtelnosti?"

"Ano, jednou, ale netrvalo to dlouho," odpověděl Braddok a zamířil ke svému cíli. "Usoudil jsem, že mé povinnosti patří mým lidem a nikoli Kagyarovi."

"To muselo být ale pěkně těžké rozhodnutí."

Braddok vážně přikývl. "Ano, bylo."

Les se před nimi najednou rozestoupil a oni uviděli malou mýtinu. Braddok se ohlédl přes rameno, aby se podíval, jestli to tu Flinn poznává. Ale muž byl pohroužený do svých vlastních myšlenek.

"Tady jsi kdysi žil," řekl Braddok, když vyšli z lesa. "Tady jsi žil potom, co jsi přišel o rytířský titul."

Flinn se po mýtině rozhlédl. "Vypadá to, že tady kdysi stál dům. To byl můj dům?"

Trpaslík přikývl. "Postavil sis ho vlastníma rukama."

"Říkal jsi, že jsem přišel o rytířský titul zradou. Znamená to, že jsem byl lidmi zatracený?" zeptal se Flinn.

Braddok měl pocit, že v jeho hlase zaslechl nepatrný náznak zarmoucení, možná bolesti. "Pamatuješ si na něco z tohoto místa? Nebo odkudkoli odjinud?"

Flinn přistoupil k ohořelému pahýlu.

"Proč si myslíš, že je tak důležité, aby se mi vrátily vzpomínky z dob mého smrtelného života?" zeptal se náhle Flinn.

Braddok málem upadl, když ho zasáhla Flinnova mohutná síla. Trpaslík ztěžka polkl, aby se mu navrátila ztracená rovnováha. "Nemůžeš mě nutit, abych ti odpověděl na tuto otázku, a já ti na ni také neodpovím," odpověděl Braddok. Nechtěl se s ním pustit do boje a měl strach, že by musel shromáždit všechnu moc okuláru, aby se Flinnovi ubránil.

Flinn o krok ustoupil a sepnul ruce za zády. "Je mi líto," řekl a jeho tvář se zachmuřila. "Slyšel jsem Odina, jak jednou říká, že být nesmrtelný je někdy velmi jednoduché."

"O tom nemám pochybnosti," zamumlal Braddok. "Ale o čem pochybuju, je skutečnost, že by se některý nesmrtelný někdy obtěžoval omluvit obyčejnému smrtelníkovi, jako jsem já. Dokonce ani Kagyar se mi nikdy neomlouval, ale na tom vlastně nezáleží," dodal rychle trpaslík.

Braddok vytáhl z kapsy dýmku a znovu si zapálil. Jakmile baňka zářila teplem, řekl: "Chtěl bych ti něco říct o rozhodnutí, které jsi učinil. Když jsem řekl, že nesmrtelní se nikdy neomlouvají, nebyla to jen ořepaná fráze. Takže když jsi to udělal, postavil ses tak od ostatních nesmrtelných stranou."

"Potřebuju o smrtelném světě vědět víc než o tom nesmrtelném," řekl Flinn. "Pomůže mi to v nadcházejícím boji."

"No, nenutil jsi mě, abych ti řekl, proč chci, aby sis vzpomněl na svou minulost. A protože jsi mě nenutil, řeknu ti to. Moji předci mi řekli, že jestli si nebudeš moct vzpomenout na nic ze své minulosti, můžeš použít svou sílu, abys dosáhl toho, po čem toužíš," řekl Braddok a vypustil kouř nosem, než pokračoval dál. "Bylo mi řečeno, abych se k tobě na tvé misi připojil..."

"A pozoroval mé chování?" zeptal se tiše Flinn.

Braddok přikývl a pokračoval: "Také mi řekli, abych tě zničil, kdybys začal jednat proti dobru Mystary."

Flinn se otočil na podpatku a vykročil do zbořeníště svého bývalého domu. Na jeho tváři nebyly patrné žádné emoce. Nakonec se obrátil zpět na Braddoka a řekl: "Nic z toho tady si nepamatuju. Nepamatuju si tebe, mou čest, mou lásku. A pro mě to nic neznamená. Musím zavřít bránu mezi světy a to je celé. Budeš muset učinit vlastní rozhodnutí o výsledku mého konání, ale já ti dovolím mě na mé cestě doprovázet."

Braddok se vážně uklonil. Nebyla by to jednoduchá cesta, kdyby nesmrtelný Flinn nechtěl, aby šel s ním.

Flinn se procházel po mýtině, čas od času uchopil některý z ohořelých trámů či bývalých kousků nábytku a řekl:

"Musím se vydat do míst pradávných obyvatel Mystary a odhalit jejich - tajemství. Každá rasa má pro své tajemství vlastní název. Myslím, že trpaslíkové tomu říkají Denwail."

"Denwail je to, co trpaslíkům dává jejich schopnost důmyslně zpracovat věci na této zemi," odpověděl mu Braddok. Řekl to vlastně proto, aby z toho měl sám prospěch, protože to slovo bylo tak staré, že už ani sám nevěděl, jaký byl jeho původní význam. "Je to, co dává trpaslíkům moc vytvořit nádherné šperky a schopnost ovládat umělecké řemeslo. Myslím, že ty bys to nazval inspirací."

"To je přesně to, co musím najít, musím najít inspiraci každé rasy," přikývl Flinn a zkřížil dlaně na prsou. "Až získám tu poslední, budu moci splnit svůj úkol"

"Kdy chceš začít hledat?" "Teď."

Flinn mávl pravou paží a přistoupil k Braddokovi. Trpaslík před ním ucouvl a najednou si uvědomil, že se ocitli na úplně

jiném místě - v temném podzemí. Ochranná síla okuláru mu pomohla rychle vrátit jeho smysly. Otřásl se, když si vzpomněl, co se mu stalo, když naposledy využil schopnosti svého okuláru.
"Jsme v Horokraji," řekl Flinn. "Ukaž mi, jak se dostanu k Denwarfovi."

Kapitola 6

"MŮŽEŠ MI JEŠTĚ JEDNOU VYSVĚTLIT, PROČ se tak rychle musíme vydat do Armětova?" zeptal se Melios. Penhaligonská rada se sešla v hlavním sále několik dní potom, co lid požehnal Míru. Jo seděla uprostřed půlkruhu velkého radního stolu. Jednou

rukou se jemně dotýkala abelátských kamenů, usazených do jílce meče.

"Brána vedoucí do abelátského světa je otevřená, takže jí mohou projít," odpověděla popuzeně Jo. "Čím dříve zaútočíme, tím méně armádám budeme muset čelit."

"Chceš snad říct, že budeme muset postavit blízko města Armětova stálou jednotku, která by zaútočila na ty... věci, procházející tou... bránou?" zeptala se madam z Olší.

Jo po šlechticně vrhla nenávidný pohled. Místo aby jí odsekla, což měla v úmyslu, nakonec řekla: "Ledaže máte jiný plán, jinak nevidím žádnou jinou možnost."

Pan Sřelec vstal a přistoupil k baronce Arteris. Baronka se na něj tázvavě otočila. Pan Sřelec se několikrát zarazil a potom se zdálo, že konečně promluví, ale on místo toho jen potřásl hlavou. Jo měla pocit, že si jen něco mumlá pro sebe.

"Pane Sřelče?" zeptala se baronka. "Cože?" řekl stařec. Jeho zachmuřená tvář se náhle vyjasnila. Obrátil se na baronku a řekl: "Prosím, odpusťte mi, milady, jen jsem se zamyslel." "A prozradil bys nám své myšlenky, kasteláne?"

Sřelec chvíli mlčel, jako by zvažoval své možnosti. Pak potřásl hlavou a řekl: "Nedokážeme se s tímto problémem vyrovnat sami. Podle toho, co nám Johauna Menhir řekla..."

"Proč bychom ale měli věřit tomu, co nám tu říká?" zeptal se Melios. "Máme jen její výpověď a zmatenou zprávu nějakého posla z Thresholdu -to pro mě není dostatečný důkaz, abych uvěřil báchorkám o invazi nějakých abelátů nebo o abatonu, či jak tomu říká, jak ona tvrdí."

Ostatní členové rady se obrátili na Meliose. Jo snadno pochopila, proč to ten muž říkal, bylo to proto, že byla Flinnovou milenkou.

"Myslím, že se rádce Melios dotkl podstaty věci," ozvala se madam z Olší. Odvrátila se od Meliose a pohlédla zpřímá na Jo. "Je mi líto, mladá dámo, ale tvé tvrzení je téměř příliš fantastické, abychom mu mohli uvěřit."

Jo popadla meč hrotem dolů a vstala. Oplatila ženě obviňující pohled a řekla: "Téměř příliš fantastické? Já jsem viděla na vlastní oči, co abaton dokáže. Pod svícenem bývá tma a vaši zbabělí mágové se ukrývají v kapli. Proč se se mnou pořád přete?"

Baronka Arteris vstala a přísně pohlédla na všechny kolem stolu. "Tak to by stačilo. Zdá se, že někteří z vás cítí vůči Johauně Menhiru jistou osobní zášť pro její přidružení k radě. Jestli tomu tak je, pak odsud ihned odejděte, nebo vás budu muset zbavit vašich titulů..."

"Jak se opovažuješ?" zasyčel rádce Melios. "Jak se odvažuješ vyhrožovat mé rodině, která věrně sloužila Penhaligonu a královskému Karameikosovu domu od založení království? Nemáš žádné právo ani moc, abys své hrozby vykonala!"

"Nikdy jsem nemluvila přímo o tobě, rádce," odpověděla chladně baronka. "Byl jsi to ty, kdo se právě pasoval na hlavního aktéra. Pokud trváš na tom, abys byl zahrnut mezi jednoho z těch, koho jsem právě jmenovala, pak jsem ti nabídla, jak by ses měl zachovat." Baronka ukázala na Jo a pokračovala: "Doba je zlá a já věřím v pravdomluvnost Johauny Menhir a věřím v soud Fáin Flinna. Slovo rytíře je pro ni její čest a ona má rytířského ducha většího než ty sám."

Rádce Melios praštil pěstí do stolu a jeho tvář se zkroutila do zlostného úšklebku. Jo ustoupila o krok dozadu a pevně sevřela rukojeť meče, obávajíc se, že by muž mohl nečekaně přeskočit stůl a zaútočit. Melios se pomalu obrátil na baronku, která tiše stála daleko od jeho dosahu.

"Jestli máš co říct, rádce, radím ti, abys to řekl nyní, než tě nechám odsud vyvést," ozval se výhružně pan Sřelec a zamával na ozbrojené strážce, stojící u dveří, aby přistoupili k němu.

"Na to nemáš právo," zamumlal Melios pod vousy a pečlivě odsekával každé slovo. "Ty..."

"Naopak, rádce," řekla baronka Arteris. "Mám na to právo. Už jsem zavolala Velké svolávací vojsko. Mám právo zabavovat majetek, udělovat rozkazy a velet vojskům. Pokud se rozhodnu, že tvé pozemky budou ty nejlepší pro velitelskou základnu, pak si buď jistý tím, že takové nařízení vydám do příštího rána."

Když Melios pochopil význam barončiných slov, ztěžka se opřel o židli. Otřásl se s ním takové napětí, že se Jo začala obávat, aby mu z nosu a úst nezačala téct krev. Nepřestávala být ve střehu.

Strážci došli ke stolu a postavili se za Meliose, aby ho mohli uchopit za paže. Rádce se rychle otočil a zasáhl prvního strážce, rozbil mu nos, až mu z něj začala stříkat krev.

"Nedotýkejte se mě!" ječel Melios, jehož oči se divoce leskly. Melios odkopl svou židli a důstojně obešel stůl, nevšímaje si ani strážců, ani ostatních v místnosti. "Tohle osobně sdělím králi!" ječel, když došel ke dveřím. "Osobně! Pak už neřekl ani slovo, vyšel ze dveří a za sebou nechal jen napjaté ticho. Druhý strážce pomohl svému společníkovi ze dveří a přidržoval mu před nosem kapesník, aby zachytil krev.

"Skutečně si myslíš, že to řekne králi?" zeptala se chladně madam z Olší.

"Na tom nezáleží," odpověděl pan Sřelec a posadil se na židli. Baronka Arteris udělala totéž. "Velké svolávací vojsko bude pochybovat o všem, co

jim řekne. Koneckonců náš posel má třídní náskok a zdá se, že každá magie je buď nevypočitatelná, nebo nefunguje vůbec, takže on pravděpodobně nebude schopen nějakého posla takovým způsobem poslat."

"Což znamená, že musíme jednat rychle!" vložila se do toho Jo. Postoupila o krok dopředu a obrátila se na baronku.

"Máte zprávy o tom, že abeláti útočí na vesnice a zajímají jejich obyvatele. Vaše lidi. Jestliže..."

"Panoši Menhir," řekla baronka Arteris, "nepokoušej se tu ohánět argumenty o mých lidech. Právě kvůli mým lidem jsem se rozhodla postavit armádu raději na obranu měst, místo aby zaútočila přímo na Armětov."

"Cože? Ty už víš, že abeláti procházejí bránou! Jestli je nikdo nezastaví, zničí celé vévodství!"

"A to je přesně ten důvod, proč bychom se měli postavit do obranné pozice," odpověděla baronka klidně na Joinu vzrušenou poznámku. "Řekla jsi nám, že abaton zničí každého, kdo se k němu přiblíží, kromě tebe, protože máš meč zvaný Mír. A také jsi nám řekla, že abeláti jsou mocní tvorové s nevyzpytatelnými schopnostmi. Naše jednotky mají daleko větší vyhlídky, když budou bojovat defenzivně ve známém prostředí, než aby se setkaly s nepřítelem nepředstavitelné síly na otevřeném poli."

"Co navrhuješ udělat, když oni umějí zacházet s magií?" zeptala se madam z Olší a položila dlaně na stůl.

Jo ohromil klid všech ostatních. "Nejdůležitější je zabít Teryla Aurocha a zničit abaton. Nemůžeme ztrácet čas s mágy," řekla Jo. "A nyní, jestli mě omluvíte, milady, musím dokončit misi, kterou jsem na sebe vzala, když jsem přijala tento meč."

"Panoši Menhir," řekla přísně baronka, "možná jsi byla panošem Fáin Flinna, ale jsi právě jen to a nic jiného. Nemáš žádné právo opustit tuto místnost nebo tento hrad bez mého povolení. Budeš společníci rytířů na bitevním poli, budeš kolem sebe mávat mečem proti našemu nepříteli, dokud nebude zcela poražen."

Jo zrudla a řekla: "Tato zbraň mi byla předána proto, abych porazila Teryla Aurocha."

Baronka Arteris vztekla vstala. "Jsi panošem na dvoře Penhaligonu a podle toho se také budeš chovat! Dali jsme ti tolik svobody, abys mohla říkat a jednat, jak uznáš za vhodné, protože ses stala symbolem naděje, ale to neznamená, že máš právo od nás cokoli vymáhat. Pokud si přeješ zůstat panošem, budeš se chovat tak, jak ti nařídím!"

Jo stiskla zuby a sevřela jílec meče tak silně, až se jí abelátské kameny zaryly do dlaní. Povzdechla si, odstoupila od baronky a posadila se.

"Dobrá tedy," řekla baronka a také se posadila. Pak pohlédla na všechny přítomné. "Pan Střelec a já jsme prodiskutovali plány pro naše válečné jednotky. Každý z vás nyní dostane své příkazy."

Jo přes opar zlosti sledovala, jak všichni šlechtici vstali ze svých židlí a jeden po druhém si od pana Střelce vzali pergamenový smotek. Řada nervózních šlechticů a šustot pergamenu jen zvýšily Joinu přesvědčení o tom, jak slabý je jejich plán. Ztratila pojem o čase i o tom, co bylo řečeno, zatímco přemítala o důsledcích toho, nechat žít Teryla Aurocha jen o chvíli déle.

Mír opsal zlověstný oblouk vzduchem a narazil na dřevěnou figurínu. Horní část spadla na zem a Jo se rychle otočila, aby získala ztracenou rovnováhu.

Odpočínula si a hřbetem ruky si z tváře setřela pot. Lehkou tuniku, co měla na sobě, měla nasáklou potem a bylo jí teplo, přestože počasí bylo velmi chladné. Čím víc zjišťovala o plánech rady, tím větší byl její vztek a tím živější byly její vzpomínky na Armětov.

Dřevěná figurína byla rozlámaná na kusy. Kolíky, vyčnívající v pravém úhlu z vysokého kusu dřeva, byly zjizvené mečem a většina z nich byla odseknutá. Ve dřevě byly tři velké rány, kde Jo málem rozsekla dřevěnou figurínu jediným úderem. Zkontrolovala čepel svého meče. Stříbrné ostří bylo stejně ostré, jako když začala.

Jo stále ještě nevěděla, se kterým rytířem bude muset spolupracovat. Předpokládala, že příslušela jako panoš panu Střelci, ale on bude pravděpodobně příliš zaneprázdněn hradními povinnostmi, aby mohl vyrazit na bitevní pole. Kromě toho jako panošovi jí nebylo dovoleno zúčastnit se boje.

Rudě zbarvené stříbro meče se odrazilo v Joiných očích. Skutečně vypadala jako nesmrtelná Diulanna, jak řekl Donar v Síni hrdinů. Jo se nikdy nezabývala úvahami o uctívání těchto velkých bytostí - napadlo ji, že možná nastal čas, aby si jednu z nich vybrala za svou patronku. Přišla na to, že víc spoléhá na vytrvalost a vůli než na Diulanninu hvězdu a válečné triky Thora.

Pomyšlení na váženost vyšších sil byla pro Jo podivná. Když ještě žila v ulicích Spekulára, nikdy se nespolehala na sílu někoho jiného, ale především na svou vlastní. Ostatní lidé, žijící na ulici, prosili nesmrtelné o ochranu, ale většina z nich se nedočkala vyslyšení.

Jo si hlasitě povzdechla, pot jí stékal po pažích. Její elfi brnění leželo nedaleko od ní a bylo pokryté vrstvou dřevěných třísek. Nechtělo se jí ho svlékat, ale nemohla riskovat, že ho zničí ještě dřív, než vyrazí na bitevní pole.

"Co je to?" ozval se za ní hluboký hlas.

Jo se otočila a spatřila muže v brnění, svírajícího v jedné ruce těžký meč a v druhé ochranný štít. Byl menší a silnější než ona. Vousy měl pečlivě sestřížené. Jo si nebyla jistá, jestli se s tím mužem setkala v dobách, kdy ji Braddok učil ohánět se mečem. "Co tím myslíš?" obořila se na něj.

Muž ukázal na dřevěný cíl a odpověděl: "Bojovat proti dřevu, když je všude kolem dost živých terčů, které by se s radostí pustily do boje s pěknou mladou dívkou."

Jo se zamračila nad jeho neobvyklou poznámkou. Aniž by řekla cokoli dalšího, obrátila se ke svému postroji. Sehnula se, aby sebrala svůj plášť a holenní kryty, když vtom ji muž poplácal po rameni plochou stranou svého meče a řekl: "Proč raději netrénuješ na něčem, co se může bránit?"

Jo se otočila na podpatku, ohnala se Mírem a odrazila meč toho muže.

"Kdo jsi a co chceš?" zeptala se a narovnála se, aby získala patřičnou rovnováhu. "Nikdy jsem tě neviděla."

"Přišel jsem, abych pomáhal panošům, jako jsi ty, zatímco budou jejich pánové na bitevním poli," odpověděl ten cizinec.

Jo si muže změřila dlouhým pohledem a sevřela jílec meče pevně oběma rukama. Její zkušenosti s Hadobijem ji naučily,

že je lepší bojovat obouruč, jedna z výhod byla rychle překonat protivníka bojujícího se štítem. "A kde tě našli, pane..." "Brewster. Seržant Brewster. Našli mě v panství pana Meliose."

Po těch slovech o krok postoupil, pronikl do Joina obranného postoje a uhodil ji jílce meče do brady. Jo zavravorala, narazila do dřevěné figuríny a uhodila se do hlavy. Než se stačila vzpamatovat, rozmáchl se muž prudce svým štítem a srazil ji k zemi. Jo se zatmělo před očima a cítila, jak ztrácí sebeovládání.

Přes bolestivý výkřik, který se jí dral z hrdla, slyšela: "Nikdy nepřezijíš boj se skutečným rytířem, je to jen tvá divoká představitost."

Seržant Brewster odstoupil od Jo a ocitl se mimo dosah jejího meče. Potom, co se Jo vrátil zpět zamlžený zrak, donutila se vstát. Nejprve pomalu na kolena, pak se konečně opět postavila na nohy. Byla bez sebe zlostí a chtěla vidět krev toho muže. Mír stále ještě svírala v ruce.

"Jestliže se hodláš postavit ozbrojenému protivníkovi, nedávej mu příležitost, aby nad tebou získal převahu," řekl seržant a v jeho hlase bylo znát zklamání. Brewster znovu postoupil o krok dopředu, Jo zvedla hrot Míru a namířila ho na jeho břicho. V okamžiku, kdy se meč dotkl jeho brnění, prudce ho odrazil vlastní zbraní a kopl Jo kolenem do slabin. Jo se svalila bez dechu do trávy.

"Víš," řekl seržant, "to je jedna z těch klasických věcí. Rozhněvala jsi spoustu lidí a oni se teď rozhodli, že s tebou něco udělají."

Brewster nečekal, až se Jo vzpamatuje, uhodil ji plochou stranou meče do hlavy a nohou ji znovu srazil k zemi.

"Nebylo mi řečeno, abych tě zabil, panoši Menhir. Jen abych ti dal lekci." Seržant si klekl do trávy a zašeptal do Joina krví zalitého ucha: "Ale je tu někdo, kdo by tě nejraději viděl mrtvou, a možná poslechnu jeho příkaz."

Jo se znovu zatmělo před očima a na okamžik si nebyla jistá tím, co vidí. Narovnála pod sebou nohy, vykopla, zasáhla seržanta do prsou a odstrčila ho, než stačil něco udělat. Muž se rychle vzpamatoval, ne však dost rychle, takže se Jo stačila ukrýt za dřevěnou figurínou. Měla právě tolik času, aby si vyčistila hlavu a zaujala bojovou pozici.

Brewsterova zbraň zamířila k jejímu hrdlu, Jo rychle ucukla hlavou na stranu a ucítila, jak meč prosvítl těsně kolem jejího ucha. Muž se chystal k dalšímu výpadu, tentokrát zamířil na její nohu, ale minul. Jo použila levou ruku pro sílu a pravou pro udržení rovnováhy, když se zešíroka rozmáchl mečem a uvolnila sevření levé ruky, aby mohla pevněji obejmout dřevěnou figurínu. Seržant se sklonil před úderem a čepel meče se zabodla hluboko do dřeva.

Jo pevně svírala těžký jílec a po pažích jí stékal pot. Zvedla meč a uskočila dozadu. Stříbrné ostří proniklo dřevem a odštíplo hlavu figuríny.

Nenávistný pohled v protivníkových očích jí prozradil, že jí už nehodlá dát jedinou příležitost, aby se stačila vzpamatovat.

Jo vykřikla a prudce se rozmáchl. Seržant Brewster před sebe nastavil štít právě v okamžiku, kdy Mír proletěl těsně kolem něj. Hrot zbraně se dotkl štítu a rozlomil ho na dva kusy. Brewster zavravoral a v levé ruce mu ze štítu zůstal jen kožený řemínek od štítu. Na jeho tváři se mihl nový výraz. Byl to strach a náznak pochybností.

Jo uchopila jílec meče oběma rukama a stočila zápěstí na pravou stranu. Narovnála paže a udeřila. Ostrá čepel pronikla protivníkovým bokem a z rány mu začala prýštit krev.

Joiným tělem projel záchvěv prudké bolesti. Měla pocit, jako kdyby se ocitla v pekle. Jediné, co viděla, byl stříbrný lesk Míru, pronikající do seržantova těla. Muž padl pomalu na kolena a všude kolem byla spousta krve. Jo se náhle obraz zamlžil.

Viděla dovnitř obrovské jeskyně. Zuřivý požár uprostřed mocné koule. Něco zemřelo, něco se uvnitř obrovského ohnivého kotouče narodilo. Měla strach, ale zároveň se cítila podivně klidná.

Seržant naposledy vydechl. Jo uvolnila meč a zavravorala. Pak se skácela k zemi. Hlava se jí točila a ona si nedokázala vůbec vysvětlit, proč před sebou spatřila vidinu té jeskyně. Vypadalo to téměř stejně jako její zkušenost uprostřed Vulkánový kovářské pece. Až na to, že to nebyla ona, kdo stál uvnitř. Ať už její vize znamenala cokoli, mělo to něco společného s Terylem Aurochem a abatonem.

Johaunu opustila všechna síla. Opřela se o hradní zeď a sklouzla k zemi, aniž by pustila Mír z ruky. Posadila se na zem a ztěžka oddechovala, po těle jí stékaly pramínky potu. Právě zabila vraha. Doufala, že se o totéž nepokusí někdo další.

Zabila svého prvního protivníka. Dělal se jí špatně.

Jo cítila, jak jí něco pálí v dlaních, a tak je otevřela. Jílec Hadobije už nebyl zlatý, ale stříbrný jako zbytek meče. Tři abelátské kameny zářily temnou černí.

"Řekl, že ví o někom, kdo by mě rád viděl mrtvou."

Střelec stál nad tělem seržanta Brewstera. Jeho krev potřísnila zem a chladný vzduch ji vysoušel s neobvyklou rychlostí. Kastelán začal prohledávat mužovy šaty a řekl: "Melios je ta nejpravděpodobnější odpověď."

Jo se otřásla a stáhla si vlasy z čela. "Ale vztek přece není důvod, aby mě nechal zabít, není to tak? Pravda je, že říkal, že přichází z Meliosova panství."

"Byla bys překvapená, jaké zlo může pocházet z celkem nicotných příčin," zamumlal pan Střelec. "Skutečnost, že jsi byla Flinnovým panošem, mu mohla stačit."

Střelcův výraz tváře se změnil v hořký úsměv, když nahmatal něco v seržantově tunice. Kastelán vytáhl z pouzdra na svém opasku dýku a rozpáral oblečení mrtvého muže. Objevila se skrytá kapsa, uvnitř které našel pergamenový dopis s rozlomenou pečeti.

Jo pečeť vůbec neznala. Byl na ní dvouhlavý orel, každá z obou hlav se dívala na druhou stranu - nebyl to symbol rádce Meliose, v jeho erbu byl salamandr.

Střelec si dopis prohlédl a pak ho podal Jo. Nikdy tak podivné písmo ještě neviděla. Vypadalo to jako kombinace mnoha různých jazyků. "Co je to?" zeptala se a zamračeně si dopis prohlížela.

"Je to dopis psaný ve zlodějském argotu," odpověděl pan Střelec. "Říká se v něm: Pěšák posílá pozdrav nové zbraní."

Jo zmateně potřásla hlavou. "Tomu nerozumím."

Střelec se kolem sebe rozhlédl a Jo byla okamžitě ve střehu. Stařec ukázal na několik členů královské tělesné stráže, kteří se blížili, aby se postarali o mrtvé tělo, a odvedl ji stranou.

"Ty jsi ta nová zbraň, Jo," řekl a ukázal na Mír v jejích rukou. "A ten muž tady byl jeho ‚pozdrav‘. Otázka tedy zůstává, kdo je pěšák?"

Jo vzala dopis Střelci z ruky a ještě jednou si prohlédla písmo. Po chvíli dopis otočila a podívala se na pečeť. "Odkud ten dopis pochází?" zeptala se.

Střelec se ohlédl za sebe a pak se naklonil těsně k Jo. "To je právě na tom to nejpodivnější. Je to z baronství Černého orla." "Takové místo vůbec neznám."

"No, myslím, že brzy budeš mít tu čest učinit nějaká poznání na vlastní kůži," odpověděl Střelec. Ukázal za Jo k hlavní bráně. "Tamhle je jejich kontingent."

Jo se otočila a uviděla, jak se objevily první regimenty. Byli to těžce odění vojáci, ozbrojení oštěpy a štíty, - za opasky měli široké, mohutné meče. Jo pohled na muže potěšil. Všichni byli celí v černém, seděli na černých koních, kteří ržáli do chladného dne. Vypadali hrozivě a zlověstně.

Přesto jejich počet nebyl nijak významný. "Je jich jen šedesát. K čemu nám bude..."

Střelec Jo rychle stáhl na stranu, přestože byli nejméně sto yardů od brány. "Neprozrazuj se tak snadno! Mohli by tě slyšet!"

"Šedesát mužů proti abelátům nebude stačit," odpověděla Jo tiše. "Jeden abelát málem zabil Flinna! Jediná výhoda, jakou naše armáda má, je znalost terénu," vysvětlovala Jo.

Střelec pustil její paži a ustoupil na stranu. Pak se otočil a pohlédl na blížící se armádu a řekl: "Pán Černého orla chce získat moc nad Karameikosem. Nepošle všechny své síly pro případ, že by se naskytla příležitost uchvátit trůn."

Jo se otočila a posměšně zkřížila paže a řekla: "Jestli chce získat trůn, pak měl poslat víc členů své armády."

Pan Střelec mlčky hleděl na pergamen, který svíral v ruce, pak ho zvedl a přidržel si v úrovni očí. Symbol na voskové pečetě se shodoval se standartou vznášející se nad vojáky.

"Ujišťuji tě, že jednotky Ludwiga von Hendrikse jsou možná menší než ty Štěpána Karameikose, dle rozhodně jsou větší než těchto několik mužů," řekl kastelán. Poskládal dopis a uložil si ho za opasek.

Oba pak sledovali blížící se jednotku, kterou řídili dva velitelé, čtyři seržanti a jeden starší důstojník. Víc než polovina vojáků byla ozbrojená oštěpy a štíty, ostatní měli v rukou luky. Téměř všichni měli přes ramena přehozené praky.

Obyvatelé hradu vybíhali na nádvoří, aby přivítali muže na koních. "Nech Mír u mě a běž pomoci ostatním," řekl kastelán a natáhl k ní ruku.

"Ne," odpověděla Jo.

Střelcova ruka se ještě víc přiblížila.

"Je mi líto," řekla Jo pomalu. "Nemohu tu Mír nechat."

Střelec nad její tvrdohlavostí potřásl hlavou. Pak mávl rukou a řekl:

"Dobře tedy. Ale schovej meč pod plášť." Uchopil Jo za paži a odvedl ji zpět k jejímu brnění, které stále ještě leželo nedaleko těla mrtvého muže.

Členové hradní stráže se na Jo podivně usmáli a nechali ji projít. Vzpomněla si na stejný přátelský úsměv, který věnovala Flinnovi, když se poprvé setkali.

Jo si na sebe rychle navlékla brnění a přehodila si přes ramena plášť. Protáhla meč páskem, zakryla ho pláštěm a rozběhla se za ostatními šlechtici.

Muži z baronství Černého orla nebyli tak neteční, jak se na první pohled zdálo. Jakmile vstoupili do hradu a setkali se s penhaligonskými šlechtici, začali se smát, pošťuchovat a vtipkovat.

"Podívej se na ni!" řekl jeden z nich ze hřbetu svého koně, když kolem něj Jo prošla. "Myslí si, že umí zacházet s mužským mečem!"

Rytířovi společníci se dali do smíchu. Jeden z nich dodal: "Podle toho, jak vypadá, si myslím, že mou osobní zbraň by mohla držet, kdykoli by chtě-la!"

Jo se nemohla ubránit a šlehla po něm nenávistným pohledem.

"Kdybych byl na tvém místě, dával bych si větší pozor," řekl první rytíř a obrátil se na svého přítele. "Mohla by tě srazit z koně." Druhý rytíř se zasmál a řekl: "Kdykoli. Kdykoli."

Jo jen stiskla zuby a pokračovala dál. Ostatní panoši se zatím postarali o většinu koní, zatímco rytíři uvolňovali řemeny na svém brnění. - Pokusila se pomoci jednomu z šlechticů, který nemohl rozepnout řemen na rameni, ale jen se po ní netrpělivě ohnal.

„Jdi mi z cesty, děvče," nařídil. "Strávil jsem na bitevním poli mnohem delší dobu než ty v zavinovačce."

"Možná," odpověděla Jo, "ale..." Zarazila se, protože nechtěla vyprovokovat možnou hádku. Rytíř si sundal přilbici a před ní se objevil mohutný muž s velkým černým vousem. Oči měl temné a nelítostné.

"Ale co?" zeptal se a na chvíli ze sebe přestal stahovat brnění.

Jo litovala, že se vůbec k rytíři přiblížila, a tak se jen usmála a řekla: "Nic, já jsem jen obyčejný panoš."

Rytíř si Jo zkoumavě prohlížel, jak se k němu přiblížila a jednou rukou mu rozepínala přezku. Druhou ruku měla za zády a dotýkala se svého meče.

Rytíř se zamračil a řekl: "Tak obyčejný panoš, říkáš? Vypadá to, že jsi něco víc, než co se mi snažíš namluvit."

Jo rychle ucukla, když se muž dotkl jejího ramene v elfím brnění. "Myslím, že nechápu, co tím chceš říct, pane," řekla a doufala, že ji pokora v jejím hlase ochrání.

Rytíř* mrzutě zavřel a řekl: "Jsi lhářka, děvče. Kde je tvůj rytíř?"

"Můj rytíř?" vykoktala Jo. Začala být podezřivá. Tito muži byli stejně nebezpeční jako jejich baron. Možná to byli oni,

kdo poslal toho vraha. Napadlo ji, že by se mohli pokusit získat její Mír.

"Jsi hloupá holka a ještě horší panoš," prohlásil rytíř a začal si sundávat chrániče z ramen. "A teď mi řekni, kde je muž, kterému se říká pan Domerikos?"

"Pan Domerikos se dosud nevrátil ze svého panství, ale očekáváme ho každým okamžikem," řekla Jo, vděčná za to, že změnil předmět rozhovoru. Domerikos byl jeden z rytířů, kterého viděla, jak opouští hrad.

Rytíř Jo opustil bez jediného slova díku. Předstírala, že se stará o jeho dokonalého válečného koně, zatímco poslouchala, o čem se baví se svými společníky. Chtěla zjistit, proč má tak mimořádný zájem o jednoho z penha-ligonských rytířů.

Rytíř však svým společníkům řekl velmi málo, jen celou dobu ukazoval k hradu. Všichni ostatní přikyvovali a dlaněmi poplácávali své meče. Jo napadlo, že by mohla koně odvést blíž k nim, ale pak si všimla, že ostatní panoši odvádějí koně do stájí. Zklamaně si povzdechla a vydala se za nimi.

Pan Střelec právě rozdával příkazy třem členům hradní stráže, kteří stáli nad mrtvým tělem. Jo byla zvědavá, co dalšího pan Střelec zjistil. Když se připojila k řadě mířící do stájí, podařilo se jí upoutat pozornost jednoho z panošů.

"Byl bys tak moc hodný a odvedl tohoto koně?" začala Jo, doufajíc, že se jí podaří vymyslet nějaký důvod, proč se nemůže ujmout své povinnosti. "Musím..."

Mladý muž zamrkal, jako kdyby ho uhodila do tváře. "Ale ovšem, cokoli si přeješ," řekl a vzal otěže z Joiných rukou. Přitom se podíval k šedé obloze. "Byl jsem tu při požehnání. Hodně to pro mě znamenalo. Děkuji ti."

Jo napadlo, že se jí ten muž chystá políbit, ale on se jen stydlivě otočil a odkráčel i s koněm. Stála v mlze a přemýšlela, jak se má cítit, pak jen potřás-la hlavou a rozběhla se zpátky.

Tělo vraha někdo mezitím uložil do velké dřevěné truhly, do které se obvykle ukládaly zbraně. Pan Střelec pobídl hradní stráž, aby truhlu odnesli.

"Přišel jsi ještě na něco?" zeptala se Jo, sotva popadajíc dech.

"Nic zvláštního," odpověděl kastelán. "A co jsi zjistila ty?"

Jo pokrčila rameny. "Nic, až na to, že všichni muži z baronství jsou pěkně nepřijemní."

"To mi neříkáš žádnou novinu."

Pan Střelec se posadil na lavici a vytáhl z tuniky vrahův dopis. Pak se pozorně zadíval na pečeť: "Říkali něco, nebo se snad na něco ptali?"

"Rytíř, kterému jsem se snažila pomoci, se mě zeptal, kde by mohl najít jednoho z penhaligonských rytířů." "Kterého?" "Domerikose."

Kastelán se zamračil a ještě jednou se na dopis zadíval. "Nevím, že by Domerikos a některý z mužů Černého orla mezi sebou vedli nějaký spor. Když se budeš mezi nimi pohybovat, musíš být velmi opatrná." Jo přikývla. "To už jsem si všimla."

"Musíš být velmi opatrná. Nikdy nesmíš přestat být ve střehu!" Pak mávl rukou k vojenské jednotce a dodal: "Všichni ti muži jsou krvežízniví a svou zemi už dlouhá léta terorizují. Už dlouho mají spory s Pěti hrabstvími a ví se o nich, že posílají vykořisťovatelské bandy do jiných částí jejich země. Je mezi nimi mnoho osobní zášti a důvodů k pomstě."

Kastelán vstal a obrátil se k Jo zády. Ruce přitom svíral před sebou. "Pošlou tě společně se skupinou rytířů z Penhaligonu do bitevního pole. Pan Domerikos bude tvůj rytíř."

Jo se rozněvaně podívala k šedé obloze. V koutku své mysli věděla, že šance, aby odešla na vlastní pěst, byla lepší než odložení její popravky. Chystala se něco říct, když vtom se stařec otočil a upřeně se na Jo zadíval. Pak řekl: "Všichni se připojte k regimentu baronství Černého orla."

Kapitola 7

SVĚTLO VYCHÁZEJÍCÍ ZE STĚN Osvětlovalo mnoho chodeb, kterými Braddock a Flinn procházeli. Trpaslík byl zvyklý na chabé světlo vytvářené měkkými houbami, které tu pečlivě vypěstovali kopáči z podzemního města. Pocity touhy a vzpomínek naplnily Braddockovu mysl, když ucítil vůni kamene a vody uvnitř jeskyní. Rád by se býval zastavil v jednom ze svých domovů, protože měl po celém městě několik rezidencí, ale Flinn si vykračoval příliš rychle.

Chodby, kterými procházeli, byly známé jako Chodby do Podzemí. Bylo to na okraji města, kde nežily žádné civilizované rasy. Braddock věděl, že Denwarf cestoval těmito tunely už před několika generacemi při svém legendárním sestupu. Braddock nikdy neměl příležitost mluvit s duchem zmizelého trpasličího velitele.

"Jak se ti podařilo nás sem přivést?" zeptal se Braddock a odraz jeho hlasu absorbovaly zářící houby.

"Cítím zdroj síly, ale nevím, kde přesně bych ji měl najít," odpověděl Flinn. Pokrčil rameny a dodal: "Tohle byl ten nejbližší bod, který se mi podařilo najít."

"To je v pořádku. Je to jen kousek."

Jeskyně se stávaly stále temnějšími. Braddockovi nedělalo potíže vidět ve tmě, ale nevěděl, jestli Flinn má tytéž schopnosti.

"Vidíš něco?" zeptal se trpaslík.

"Nejsem si jistý," ozval se Flinn. "Myslím, že tebe vidím, já, já nevím."

Braddock si pro sebe přikývl. - Hádal, že schopnosti nesmrtelných vidět ve tmě vyžadují čas k přizpůsobení. Braddock se zhluboka nadechl a zvedl levou ruku ke svému okuláru. Obrátil svou mysl dovnitř a ponořil se hluboko do své duše, až uviděl lesknoucí se kouli, která se stala jeho společníkem na tolik dlouhých let. V mysli se procházel kolem koule připojené nepatrnými světelnými vlákny k éteru a našel jejich cestu ke Kagyarovi. Trpaslík okulár nerad používal, ale schopnosti tohoto předmětu nevysávaly jeho síly, jako to dělala většina jiných magických předmětů. Pomalu natáhl obě ruce a vynesl světlo jeho ducha do vnějšího světa.

Braddockovo slepé oko zazářilo světlem tak jasným a čistým, jako samotné slunce. Vytvořilo stíny na zdi jeskyně,

groteskní, dlouhé a nepřirozené.

"To je krása, Braddoku," řekl Flinn s mírným náznakem pobavení. "Cítím, jak tebou prochází síla."

Místo odpovědi Braddok sevřel ruce před sebou a zavřel své dobré oko. Pak klesl na kolena a zamířil okulárem, aby se rozhlédl po jeskyni. Stiskl pevně zuby, aby nezačal klít.

"Ó, velký pane Kagyare, - Kagyare Umělce, - Kagyare Bystrozraký, já, Braddok Trnikrev, tvůj oddaný služebník, ti děkuji za tvůj požehnaný dar, za tvé světlo. Ať září navěky a ukazuje nám správnou cestu," řekl znechuceně Braddok. Zarazil se a uvolnil bradu. Než mohl udělat cokoli dalšího, musel Kagyarovi splatit nenáviděný dluh.

Flinn natáhl ruku ke stropu, jako kdyby se chtěl dotknout něčeho neviditelného.

Trpaslík pokračoval v mumlání ke svému nesmrtelnému patronovi, který vytvořil jeho okulár. Mluvil tiše a jeho řeč obsahovala slova díky, ale on věděl, že Kagyar se kdesi směje trpaslíkovi, který se odváží vydat na cestu nesmrtelnosti. Ponižení bylo jeho pokáním, jako tomu bylo od nepaměti.

Ve Flinnově ruce se objevilo lesknoucí vlákno, byla to jedna z nitek světla, vedoucích od okuláru ke Kagyarovi. Než si Braddok stačil uvědomit, co se stalo, padl na zem a ucítil nesnesitelnou bolest. Čím víc Flinn tahal, tím horší byla jeho bolest. Přesto Braddok nedal Kagyarovi uspokojení a nepřestal se modlit. Nitka zmizela. Bolest okamžitě ustala a Braddok se konečně mohl postavit, rukama se držel za hlavu, jako kdyby ho někdo praštil palicí.

"Co to bylo?" zeptal se Flinn a zíral na své ruce.

"To..." Braddok se musel zastavit. Setřel si něco, co stékalo z jeho nosu, a zjistil, že má na ruku krev. Stiskl zuby, aby překonal poslední příliv bolesti, z kapsy u kožené vesty vytáhl kapesník a oťel si krví potřísněné dlaně. Po několika okamžicích ticha pokračoval: "To byla Kagyarova vůle, která je připojena k okuláru. Už to nikdy nedělej."

"Je mi to moc líto," řekl Flinn a spustil ruce. "Mohl bych ti v něčem pomoci?"

Braddok se krátce zasmál, ale okamžitě toho začal litovat, protože mu bolest znovu zakalila zrak. "Jo, můžeš za mě Kagyara nakopat." "Ty se svým patronem moc nevycházíš, že je to tak?"

"Bývalým patronem," opravil ho Braddok a zhluboka se nadechl skrz ucpaný nos. "Našel jsem tento předmět při svém pátrání po nesmrtelnosti ve Hvězdě Všeho Bytí. Pokaždé, když použiju okulár, musím se modlit ke Kagyarovi a děkovat mu za jeho nádherný dar." Braddok popotáhl nosem. "Ha! Překrásný dar. Raději bych měl zpátky své vlastní oko."

Flinn zkřížil paže na prsou, jako kdyby se chystal něco říct.

Braddok natáhl ruku a vytvořil dlouhý stín na zdi a nad Flinnovou širokou tvář. Řekl: "Než začneš klást spoustu otázek, musíš vědět, že ti na ně nechci odpovídat. Myslím, že bychom měli vyrazit. Nemůžeme ztrácet čas."

Flinn dvakrát přikývl a svěsil paže. "Děkuji ti, Braddoku, jsem ti vděčný za oběť, kterou jsi pro mě přinesl. Sice ti nerozumím, ale začínám si tě vážit."

Braddok se otočil a vydal se do nedalekého podzemního tunelu. Široce se usmíval, když si uvědomil, že Flinn je možná víc živý, než původně doufal.

Oba společně šli několik hodin, procházeli zákoutími temných jeskyní a skrytými tunely. Každou chvíli prošli kolem zbytků trpasličích těl, jejich kosti se pomalu rozpadaly na prach. Jeskyně pod Horokrajem poskytovaly obydlí mnoha podivným bytostem, některé z nich byly smrtelné, jiné ne.

Braddok cítil, že vzduch řídne. Ve městě nad nimi byly důmyslné ventilátory a fény, které spodním částem jeskyní a tunelů poskytovaly dostatečné množství vzduchu. Avšak tam, kde se nyní Braddok s Flinnem pohybovali, nebyla možnost, jak se dostat ke vzduchu.

"Flinne, já jsem sice velmi starý, ale nejsem nesmrtelný. Za chvíli budu mít možná potíže s dýcháním," řekl Braddok, aniž by se na Flinna otočil.

Silný zadní vítr vháněl trpaslíkovi vlasy do tváře a hrozil, že se mu jeho dlouhý vous vytrhne zpod opasku. Otočil se a zamířil světlo okuláru za sebe, očekáváje, že uvidí nějakého podivného podzemního obyvatele, ale nespatriil nic jiného než Flinna. Vzduch byl najednou čerstvý a příjemný. "Je to lepší?" zeptal se Flinn a zastavil.

Braddok přikývl. "Mnohem lepší. Nechtěl jsem používat okulár na něco tak hloupého, jako je dýchání."

Flinn přikývl, znovu přidal do kroku a řekl: "Rozumím."

Oba společníci pokračovali na své cestě, až došli do jeskyně tak rozlehlé, že se světlo okuláru ztratilo v temnotě. Jeskyně měla tvar obráceného kulatého akvária. Podlaha byla dokonale rovná a zdi se stáčely do neproniknutelné temnoty. Stěny jeskyně byly tvořené podivným druhem skalních vrstev, které mohly být stalagmity, kdyby neměřily do středu jeskyně. Dokonce i ty nejbližší ke vchodu mířily dovnitř. Všechny skalní vrstvy uvnitř jeskyně vypadaly tak hladké, jako kdyby je opracovala skupina zručných trpaslíků. Braddok ohromeně potřásl hlavou.

"Už jsi tu někdy byl?" zeptal se Flinn a přistoupil zezadu k trpaslíkovi.

Braddok znovu potřásl hlavou. "Ne. Vím o tomhle místě jen díky mým předkům."

Trpaslík se po jeskyni rozhlédl, nechal okulár klouzat po skalních nerovnostech a prasklinách, kam jen jeho světlo mohlo proniknout. Nenašel však žádnou stopu po brlozích nebo jeskynních přibytích.

"Cítíš to?" ozval se Flinn, zatnul pěsti a přitiskl je k prsům. Jeho svaly se náhle napjaly. "Cítíš to, Braddoku? Tu sílu, ten věk, to neuvěřitelné mistrovství?"

"Je mi líto, Flinne, ale necítím nic."

Bez dalšího varování Flinn náhle vstoupil doprostřed pole se stalagmity. - Braddok ho sledoval, jak se pomalu prodírá na plošinu uprostřed jeskyně. Braddok si nebyl jistý, jestli se má vydat za ním, nebyl si jistý, jestli tato cesta není pro obyčejné smrtelníky příliš nebezpečná. A tak raději zůstal ve střehu, v podzemí žilo mnoho podivných bytostí, které před posvátným místem neměly žádný respekt.

Flinn ušel zhruba dvě stě stop od vchodu, ale pak se náhle zastavil. Braddok si všiml, že jeho přítel zaujal postoj, jako kdyby se chystal k boji. Vlastně trpaslík takový postoj poznal z dob, kdy se s Flinnem setkal ve smrtelném světě. Byl to tentýž postoj, jaký Flinn, to ještě býval mužem, zaujal v baru, aby se postavil Braddokovým nepřátelům. Braddokovi se

při té vzpomínce zkroutila tvář.

Flinn stál na stejném místě, aniž by se pohnul, jako kdyby byl očarovaný. "Flinne, co se stalo?" vykřikl. Jeho hlas se ztrácel mezi špičatými hroty skal.

Flinn neodpověděl a dál se ani nehnul. Braddok se znepokojeně zmařil. Trpaslík cítil, jak se jeho puls zrychluje, byl si jistý, že se něco stalo. Když zvážil své možnosti, jeho znepokojení rostlo.

"Zatraceně, Kagyare!" zasyčel pod vousy, "Klekl si na zem, sepnul ruce

jako při modlitbě - sklonil hlavu. "Velký pane Kagyare, Kagyare Umělce, Kagyare Bystrozraký, já, Braddok Tmíkrev, tvůj oddaný služebník, tě žádám o slyšení. Ukaž mi to, co rozrušilo mého přítele." Braddok se odmlčel, zavřel své zdravé oko a dotkl se rukou okuláru.

Pak dlaň odtáhl a doufal, že mu kouzelná pomůcka osvítlí to, co zmrazilo Flinna na jeho místě. Nedokázal si představit, co by mohlo nesmrtelného ohrozit, snad kromě jiného nesmrtelníka.

Oko však neodhalilo nic nového. Flinn nehybně stál. Když trpaslík kdysi žádal, aby mu bylo odhaleno kouzlo, uviděl čarovnou postavu obklopenou zářícím světlem, ale nad Flinnovým tělem žádná aura nebyla.

"Proč nechceš vyslyšet mé volání, Kagyare?" proklínal ho Braddok. "Proč jsi nyní, když je tolik v sázce, hluchý k mým modlitbám?"

Braddok se otočil ke zdi a holou rukou vši silou udeřil do tvrdé skály a znovu proklel svého bývalého patrona. V duchu si přísahal, že si okulár jednoho dne vyrvе z těla a rozbije ho na tisíce kusů, jen aby zmařil jeho nesmrtelnou sílu.

Zbývalo mu tedy jediné. Zhluboka se nadechl a vykročil mezi stalagmity.

Braddok měl potíže pohybovat se mezi skalními výčnělky. Na rozdíl od svého nesmrtelného přítele, Braddokovi uvízly nohy mezi tenkými skalními jehličkami. Když byl asi dvacet stop od vchodu, ohlédl se za sebe. Cítil se, jako kdyby ušel tisíce mil, byl nesnesitelně slabý, jeho nohy byly těžké tak, že je stěží nadzvedl. Vchod se ztratil v šedé mlze, která zaplnila prostor za ním, ale nikoli před ním anebo uprostřed ploché části jeskyně. Přes veškerou letargii, která se ho zmocňovala, si byl vědom toho, že Flinn musel být zachycen ve stejné magické pasti.

Braddok zvedl pravou nohu a posunul ji před sebe. Takové vypětí ho téměř zbavilo zbytku jeho sil. Zvedl levou nohu a měl pocit, že vyčerpáním spadne na zem. Flinn byl od něj sto stop. Braddok si náhle uvědomil, že síla, kterou Flinn zevnitř jeskyně cítil, byla tím, co je chytilo do pasti. Nebylo to kouzlo žádného černokněžníka.

S vypětím všech sil Braddok zvedl levou ruku k okuláru a modlil se za to, co hledal. Slova se pomalu drala z jeho úst. Jeho duše se začala oddělovat od jeho těla. Za chvíli viděl sám sebe z velké vzdálenosti.

Negativní síla, kterou Braddok shromáždil, aby odrazil nápor, proměnila okulár do temné černě. Světlo z Braddokovy tváře zmizelo a proměnilo hustý vzduch do odstínu oranžové, pak se změnilo do temné rudé a nakonec hnědé. Flinn otočil hlavu a Braddok si s úlevou uvědomil, že se Flinn konečně vyprostil z vlivu kouzla.

Trpaslík hlasitě vykřikl, bolest způsobila, že se na chvíli přestal přidržovat skalnaté zdi. Vzduchem proniklo krátké ostré zapraskání, když se jeho

nohy začaly měnit v kámen. Před očima se mu zatmělo, bolest zakalila jeho zdravé oko a vysála sílu z okuláru.

"Musíš mi pomoci!" křičel Braddok na Flinna. Ozvalo se další zapraskání, když se další část jeho nohou proměnila v kámen. "Vysvobod' mě! Musíš nás odvést zpátky ke vchodu!"

Flinn se obrátil na trpaslíka a konečně se pohnul po kamenné podlaze. Pak se zastavil uprostřed, otočil se a zdálo se, že je zmatený.

"Flinne, zachraň mě! Nemohu..."

Braddokovy nohy byly od kolen dolů těžké a necitlivé. Cítil, jak účinek kouzla postupuje podél jeho nohou výš a výš. Jediné, jak mohl tuto změnu zastavit, bylo přestat používat okulár. Nemohl přestat, protože jinak by byl Flinn znovu uvězněn. "Flinne! Co to děláš?"

Flinn trpaslíkovy prosby vůbec neposlouchal. Zvedl paže a zaklonil hlavu. Podlaha jeskyně se začala otáčet -a stoupat. Pak se z ní pomalu vytvořila proláklina ze železa svařeného dohromady. Rošty zasazené do prolákliny odhalovaly plameny obrovské kovářské pece.

Braddokovy nohy byly docela nehybné a on sám se stěží udržel při vědomí. S posvátnou hrůzou sledoval, jak se Flinn sklonil a udeřil do kovářské, oťásl tak kamenným krytem. Nesmrtelný sáhl dolů a uchopil kovový kruh, jeho dokonalé svaly se přitom napínaly. Panty pomalu povolily a se skřípáním se uvolnily. Potom, co otevřel poklop, bez váhání skočil dovnitř.

Mříže a dveře pece explodovaly a zevnitř se vynořily plameny. Za malou chvíli Flinnovo tělo pohltilo rozžhavené peklo.

Braddok se pokusil podívat na sebe, - ale nemohl se ohnout v pase. Začínal mu docházet dech, ale síla okuláru mu nedovolila zahynout dříve, než se jeho celé tělo proměnilo v kámen.

Znovu se ozvala exploze, kovářská pec se zachvěla a uprostřed jeskyně se objevila velká ohnivá koule. Braddok si chtěl zakrýt oči, ale nemohl pohnout pažemi. Plameny olizovaly jeho kůži a po zbytcích těla mu naskakovaly puchýře. Flinn vystoupil z plamenů a vznášel se ve vzduchu. Jeho tělo bylo celé a oblečení se chvělo v horkém větru. Braddok cítil, jak se jeho duše zachvěla při pohledu na svého přítele. Nikdy neviděl něco tak strašlivého. Plameny kolem něj rychle pohasínaly a v kovářské peci nezůstalo nic než prach a popel.

Flinn vykročil vzduchem směrem k Braddokovi. Od těla mu odlétávaly jiskry. Flinn natáhl pravou ruku a zakryl okulár, aby zastínil jeho hnědé světlo. Bylo však příliš pozdě. Braddokova poslední část těla se vzdala kameni -a když se i jeho hlava proměnila v kámen, Braddok byl rád, že konečně ze mřel.

JO ŠLA ZA PANEM DOMERIKOSEM A Nechala koně, aby ji vedl. Prohlédla si pečlivě každý kousek jeho brnění, ale našla jen jednu nebo dvě části, které potřebovaly opravit. Když na to rytíře upozornila, jen zabručel cosi o tom, že nechce zbytečně ztrácet čas s kovářem a opraví si to sám.

Pan Domerikos byl velitelem jednotek, které opustily hrad jako poslední. Jeho kontingent se vydal na dlouhou cestu do Thresholdu, což Jo mimořádně potěšilo. Ohlédla se přes rameno a uviděla další jednotku mířící na severovýchod k hradu Vévodova cesta. Jednotka, která se vydala k Verge, odešla už den předtím.

Země pod Joinýma nohama byla chladná a tvrdá a koně se netvářili příliš šťastně, když je vyhnali do nevlídného počasí. Jo musela neustále tahat koně za otěže, aby zvíře pokračovalo v pochodu. V ramenou začínala cítit nesnesitelnou bolest a únavu.

Kůň se znovu zastavil a také Jo sebou trhla a zastavila. Rozzlobeně si stáhla vlasy z tváře a zadívala se zvířeti hluboko do očí. Přemýšlela, jestli koně vůbec napadlo, jaké jí působí potíže. Rychle se ohlédla přes rameno a zjistila, že se vzdaluje od svého rytíře.

"Tak pojďme," zamumlala a oběma rukama pevně uchopila otěže. Měla se zvířaty bohaté zkušenosti, ale tohle bylo mimořádně palčivé. Kůň sklonil hlavu a odfrkl si, pak udělal krok dozadu. Jo zatahala tak silně, jak se jen odvážila. Chtěla, aby se zvíře dalo do pohybu, nechtěla mu však ublížit. "Máš nějaké potíže, panoši?" ozval se kdosi za ní. Jo se rozhněvaně otočila očekávajíc, že spatří někoho z vojáků Černého orla. Místo toho zjistila, že se dívá do očí pana Domerikose, ukrytých za válečnou přilbicí.

"Ne, pane," řekla Jo a usmála se. "Tak co máš za potíže?"

"Žádné potíže, pane," zalhala znovu Jo. "Zdá se jen, že můj kůň je unavený."

Rytíř natáhl ruku a řekl: "Podej mi otěže."

Jo chvíli váhala, ale nakonec poslechla. Domerikos omotal otěže kolem rohu na svém sedle a kůň se neochotně dal do chůze.

"Já to nechápu," zamumlala pro sebe, zatímco kolem ní prošlo několik rytířů a jejich panošů.

"Panoši Menhir?" ozval se pan Domerikos za svou helmou. "Pokud ti to nevadí?"

Jo se ohlédla po jeho hlase a mrzelo ji, že nedokázala splnit svůj úkol. Rozběhla se, aby se postavila po bok svého koně, který šiji dosud vůbec nevšímal.

Rytíř se ze sedla podíval na Jo, měla pocit, že vypadá jako idiot. Nedokázala z hlavy vyhnat myšlenky na svůj hlavní úkol, aby se mohla soustředit zodpovědně na službu, která jí byla přidělena.

Jo se snažila představit si, co se stalo s chlapcem Dajinem, a otrásla se pod svým elfím brněním, až o sebe jednotlivé spáry zazvonily. Ona i on se oba stali obětmi abelátského jedu a díky této společně prožitě hrůze s ním cítila určitou sounáležitost.

"Panoši Menhir?" ozval se znovu pan Domerikos. Jo se na něj ostře podívala, že přerušil tok jejích myšlenek. Rytíř si z hlavy sundal helmu a potřásl dlouhými tmavými vlasy. Měl úzkou tvář, vystouplé lící kosti a pod hustým obočím pronikavé tmavé oči. Jeho bradu pokrýval pečlivě zastřižený vous, který dodával jeho přísné tváři poněkud shovívavý výraz. "Ano, pane?" řekla Jo zdvořile a podívala se mu do očí. "Pan Střelec mi o tobě hodně vyprávěl," řekl rytíř. "Ale já jsem stále velmi zvědavý. Odkud máš to mistrně zpracované brnění a ten plášť?"

Jo otočila hlavu, aby neřekla něco neuváženého. Mužův hlas nebyl ani naléhavý, ani neodbytný, ale jeho distinkčně aristokratické způsoby ji rozčílovaly. -Vzpomněla si na kruté časy ve Spekuláru, kdy byla nucena čistit boty a komíny a nosit těžký náklad, aby nezemřela hladu. Lidé, kteří ji čas od času hodili několik mincí, se všichni podobali panu Domerikosovi, i když on byl natolik zdvořilý, že jí neřikal "děvče".

"Kolik ti toho o mně řekl?" zeptala se váhavě a uhnula pohledem.

"Velmi málo. Až na to, že jsi měla nějaké mimořádné společníky." "Mimořádní společníci ze mě neudělali panoše."

"Je mi to moc líto, jestli jsem se tě dotkl," řekl zdvořile pan Domerikos. "Nechtěl jsem tím nic říct."

Jo se na něj pozorně podívala a měla pocit, že si z ní ten muž opravdu nedělá legraci. Byl otevřený a upřímný. Cítila vinu za to, že ho podezírala z postranních úmyslů jen pro jeho šlechtický původ.

"Není třeba se mi omlouvat, pane. Jsem jen panoš, pane," odpověděla.

"To jsem slyšel od pana Barethmora z Kopí Černého orla." "Ty jsi s ním mluvil?"

Domerikos se usmál a ohlédl se přes rameno na kontingent černě oděných vojáků. Pak dodal: "On a já už jsme spolu mluvili několikrát."

"Ptal se na tebe," řekla znepokojeně Jo. "Myslím, že si s tebou chtěl vyřizovat nějaké účty."

Domerikos přikývl a řekl: "O tom nepochybuji. On a já jsme měli mezi sebou neshody kvůli jedné dámě, která... ale to tě nemusí zajímat."

Jo to zajímalo a navíc čím víc pan Domerikos mluvil, tím méně měl při-ležitostí klást nepříjemné otázky jí. "Ne, prosím, řekni mi o tom," prosila.

Domerikos zaklonil hlavu a prsty si prohrábl dlouhé vlasy. Jeho dech se srážel v chladném vzduchu, když znovu promluvil. "Podrobnosti nejsou důležité, ale kdysi jsem si přivlastnil to, co patřilo Barethmorovi." "Co to bylo?"

Rytíř se s mírným výrazem překvapení ve tváři obrátil na Jo. "Byla to jeho žena, kdo jiný."

Jo se zasmála nad nestydatostí jeho poznámky. Pan Domerikos se také zasmál a dodal: "Slyšel jsem, že ji ten padouch mlátil, a tak jsem se vypravil z hradu Tří sluncí, abych se s ním utkal v souboji, tam jsem zjistil, že ona mezitím uprchla, aby se se mnou setkala."

"Flinn nikdy takové příběhy nezažil," řekla Jo se smíchem. Pak své poznámky litovala, ale nakonec si uvědomila, že každý pravděpodobně věděl o jejím vztahu k Flinnovi Mocnému.

"Opravdu?" ozval se překvapeně pan Domerikos. "A jaké příběhy zažil on?"

Jo rozpačitě zkroutila rty. "Já..." začala a snažila se být tak zdvořilá, jak jen mohla. "On měl vždycky příběhy, které

byly... poněkud upravené."

Pan Domerikos přikývl a řekl: "Myslíš takové, jaké odpovídají pravému a nefalšovanému rytířskému stavu, takové, jaké se od něj očekávaly?" "Ano," řekla Jo a byla ráda, že byl rytíř tak bystrý.

"Pak už asi chápu, jaký muž ve skutečnosti Flinn byl. Odjakživa mě to zajímalo a skutečnost, že mohu teď být s tebou, je pro mě tou nejlepší příležitostí doplnit své školní úsilí." "Tvoje co?"

Pan Domerikos se opřel do sedla a zamumlal: "Copak ti to pan Štřelec neřekl? Mám v úmyslu napsat o životě Flinna Mocného knihu. Záměrně jsem odložil svá studia až do chvíle, než se osobně setkám s tebou."

Jo nadzvedla překvapeně obočí a zastavila se. Také rytíř zastavil svého koně a zadíval se jí do očí. Jo měla podivný pocit, že se jí chystal říct něco, co nechtěla* slyšet.

"Podle výrazu v tvé tváři mohu říct, žeš to uhodla, Johauno Menhir," řekl pan Domerikos. "Věděl jsem o tvém vztahu k Flinnovi, a tak jsem požádal, abys byla mým panošem."

"Cože?" vykřikla rozhněvaně Jo. "Já jsem tvůj panoš jen proto, že jsi o mě požádal? A co můj úkol, co bude..."

"Kdybych byl na tvém místě, nemluvil bych tak hlasitě. Jsou tady také jiní, kteří o tebe mají ještě větší zájem než Jo se otočila a uviděla hrstku mužů z jednotky Černého orla, kteří si ji z dálky pozorně prohlíželi, ukazovali jeden na druhého a Barethmor stál přímo uprostřed.

Pan Domerikos obrátil svého koně a také Jo se dala na pochod. Vytáhla z pouzdra meč, jenž kdysi býval Hadobijem. Zbraň v jejích rukou nevážila téměř nic. Abelátské kameny zmizely docela v jejích dlaních.

"To je překrásná zbraň, panoši," řekl pan Domerikos a natáhl ruku. "Mohl bych si ji prohlédnout?"

"Ne, pane. Nemohu nechat nikoho, aby se zbraně dotýkal. To mohu jen já," odpověděla Jo.

"Mohl bych ti nařídít, abys mi tu zbraň půjčila, Johauno Menhir."

"Ano, pane, to bys mohl. Mohl bys mi nařídít, abych bojovala, mohl bys mi nařídít, abych zemřela, a já bych tvé příkazy vyplnila podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, ale nikdy ti nepůjčím svůj meč."

Rytíř přikývl, aniž by na Jo pohlédl. Pak řekl: "Je to ta zbraň, která dostala požehnání od lidí z Penhaligonu?" "Ano, je."

"Pak to je tedy jilec z Hadobije, že je to tak?" "Ano."

Pan Domerikos se naklonil ze sedla, aby se na meč mohl lépe podívat. Pak chvilku zamyšleně mlčel.

"To je zajímavé," řekl. "Jednoho dne mi musíš vyprávět svůj příběh, panoši."

Oba pak mlčky pokračovali. Jo přemýšlela o tom, že kdyby nebyla Flinnovým panošem, stejně ochotně by sloužila i panu Domerikosovi.

Opřela si Mír o rameno a rozhlédla se po ostatních jednotkách. Byly tu tři regimenty Černého orla, z nichž jen jeden byla kavalerie. Penhaligon dodal další tři jednotky na koních, společně s dvěma oddíly lučištníků a dvěma oddíly pěšáků. Pěšáci měli v rukou jako hlavní zbraň dlouhé oštěpy a štíty ozdobené erby svých ctihodných pánů.

Jo se pokusila představit si, jak velí skupině ozbrojených mužů, a současně věděla, že by se jí to nelíbilo. Ve Spekuláru přežít znamenalo starat se sám o sebe. Jednat se zdvořilostí bylo vzácné a zpravidla to znamenalo faleš. Jo se naučila spoléhat na vlastní pěsti raději než na pěsti někoho jiného. Naučila se odvaze, která byla třeba pro velení na bitevním poli, ale scházela jí znalost zásad morálky a práce s mužskými srdci. Pohlédla znovu na pana Domerikose a její úcta k němu ještě vzrostla.

Penhaligon byl obklopený kopci a mírnými svahy. Kontingent mířil na sever přes kopce, až dorazil k bezejmenným lesům. Na okraji jednoho takového lesa jeden z vojáků Černého orla náhle vykřikl a ukázal mezi stromy.

Jo se překvapeně otočila a uviděla v lese stát velkého jelena.

Kopiník sklopil hledí své helmy a odstrčil jednoho ze svých společníků na stranu, potom pobídl svého koně ke cvalu. Kůň hlasitě zařehotal a vyrazil kupředu. Mužův společník se rychle vzpamatoval, taktéž pobídl svého koně a vyrazil za prvním rytířem. Ostatní kopiníci se smáli - a povzbuzovali, ale Johauna na dálku jejich slovům nerozuměla.

Pan Domerikos se otočil, aby se podíval, co se děje. Obrátil svého koně a vydal se směrem k lesu, uvolnil při tom pásek, kterým přidržoval k sedlu široký meč. V okamžiku, kdy se pohnul, Jo uviděla, že také pan Barethmor obrátil svého koně a vytáhl válečné kladivo.

"Na lov jelena je to poněkud zvláštní zbraň," řekla Jo a ukázala na velitele.

Domerikos nadzvedl obočí a podíval se na kopiníky Černého orla. Usmál se pro sebe a pak se připojil k ostatním rytířům. "To je pravda," řekl, aniž by se podíval dolů na Jo.

Jo pokrčila rameny. "Také si to myslím. Co budeš dělat?"

"Velet své skupině a držet se dál od něj. Musím být na pozoru, abych se nedostal příliš blízko jeho dosahu. A ty také," dodal. "Co tím chceš říct?" zeptala se Jo.

"Pan Štřelec mi řekl o... trenérovi, kterého někdo poslal z Melioského panství," odpověděl rytíř, nepřestávaje se dívat před sebe do dálky. "Nejsi snad ta nová zbraň?"

Jo pevněji sevřela jilec svého meče a cítila, jak se abelátské kameny zařezávají do jejích dlaní.

"Nedovol tomu muži, aby se k tobě dostal, panoši," zamumlal pan Domerikos. "Už mnohokrát se mě pokusil vyprovokovat k boji, ale já se nevzdávám."

Jo uchopila meč do jedné ruky a zamávala s ním. Rozmáchla se rukou dozadu a znovu mečem prudce mávla. Svaly se jí při tom zahřály.

"Copak ses s ním neutkal, když sis vzal jeho ženu?" zeptala se a začínala ztěžka oddechat.

"Ano, ale to bylo něco jiného. Jsem rád, že jsem to neudělal." "Proč?"

Domerikos se přesvědčil, že je pásek, kterým byl připoután jeho meč, pevně zajištěný, a potom řekl: "Protože jsem se později dozvěděl, že ten muž má spoustu věcí kouzelnického původu, o které bych já sám stál."

Jo přestala mávat mečem a znovu ucítila nepřijemný chlad. Většina magie, se kterou se až dosud setkala, byla zhoubná, snad až na Karlejina přenášející kouzla - a kouzlo psiho ocasu, které dostala od svého otce. Se strachem v srdci si Jo

znovu vzpomněla na ničivou sílu Teryla Aurocha a podivila se tomu, jak se jí může podařit překonat kouzelníkovu magickou sílu.

Z lesa se ozval výkřik a Jo a Domerikos se otočili. Jeden z kopiníků se buď dostal do nesnází, anebo vyskal radostí. Mnoho panošů opustilo své rytíře a také se rozběhli do lesa.

"Proč se k nim nepřidáš?" zeptal se rytíř Jo a ukázal hlavou k lesu. Jo zmateně odpověděla: "A co tam dělají?" "Loví jelena, co jiného."

Jo zkroutila rty, když viděla panoše, jak mizí v temnotě lesa a v rukou svírají své vlastní meče a krátké oštěpy. Jo nikdy skutečně nebyla jednou z nich, necítila se v této pozici dobře. Potřásla hlavou a rozhodla se, že se k nim nepřipojí.

"Proč nejdeš, Johauno Menhir? Mohla by ses trochu rozptýlit od nudných povinností."

"Nemyslím si, že by to byl dobrý nápad, pane, ale i tak ti děkuji," odpověděla Jo. "Pravděpodobně nejsem mezi ostatními panoši příliš oblíbená, když se vezme v úvahu můj původ."

Zdálo se, že její poznámka pana Domerikose překvapila. "Právě naopak, panoši. Jsi nejoblíbenější postava na hradě."

"Myslím si, že právě to je můj problém. Během několika dní se ze mne z nenáviděné osoby stala zbožňovaná."

"Dobrá tedy. Pokud je to tvé rozhodnutí, já ti nařizuji, aby ses přidala k ostatním panošům. Najdi jelena, přines jeho paroží a získej pro nás oba čest a slávu."

Jo k rytíři vzhledla a uviděla, že na ni pohlíží se širokým úsměvem. Nemohla si pomoci a také se na něj usmála. Pak se ohlédla přes rameno a uviděla pana Barethmora. Její úsměv se rychle proměnil v zamračený úšklebek.

"Jestli snad pan Střelec naznačil, že pan Barethmor touží po mém meči," řekla Jo a pevně sevřela stříbrné ostří, aby svá slova zdůraznila, "pak bych se pravděpodobně neměla vzdalovat od tvého boku."

"Jestli pan Barethmor touží po tvém meči, bude muset nejprve porazit mě," odpověděl suše pan Domerikos.

Jo sklonila hlavu, protože ji mužova poznámka uvedla do rozpaků.

"Nyní, když jsme si vzájemně vysvětlili naše postoje, navrhuji, aby ses do toho dala," řekl pan Domerikos s lehkým úsměvem. "Chci, abys získala toho jelena, ale ze všeho nejvíc chci, abys ho dostala dřív než ostatní hloupí kopiníci."

Jo se křečovitě zasmála, vystoupila z řady a ohlédla se po Barethmorovi. Mužova tvář byla ukrytá pod helmou, ale nezdálo se, že by o ni nejevil příliš velký zájem.

Bez dalšího váhání se Jo rozběhla za ostatními panoši, Mír držela oběma rukama a naslouchala jemnému cinkání elfího brnění. Bylo příjemné protáhnout si nohy a rozběhnout se místo toho, aby udržovala stejnoměrné tempo v koloně pochodujících vojáků.

Les byl mnohem chladnější než očekávala, ale Jo nedovolila, aby s ní otrásla zima. Les protínalo několik cestíček, a tak si Jo vybrala jednu z nich, kde bylo nejvíc zvířecích stop. Ve Spekuláru neměla příležitost lovit nic jiného než několik krys nebo jinou havěť. Všechno, co věděla, se naučila za krátkou dobu od Flinna a na několika cestách do Karamaikosových královských lesů.

Rozběhla se mezi stromy, ale neviděla žádné veverky ani jiná zvířata, dokonce ani neslyšela zpěv ptáků či zvuk hmyzu. Zamířila hlouběji do lesa a hledala stopy vysoké zvěře. Bez úspěchu. Po chvíli se zastavila, aby si odpočinula, a zadívala se mezi Ušty. Šedá obloha nepřestávala stínit slunce a připomínala jí abaton, který vysával z tohoto světa živoucí síly. Oběma rukama sevřela Mír, odhodlaná dokončit svůj úkol.

Jo náhle uslyšela ržání koně přímo před sebou a zahlédla jelena. Byl daleko větší než očekávala, byl téměř stejně vysoký jako ona sama, jeho srst byla tmavě hnědá a hustá. Sledovala, jak zvíře proběhlo mezi několika stromy a pak se obrátilo k černému jezdcí. Rytíř náhlý útok zvířete překvapil, jeho kůň udělal několik kroků zpátky a postavil se na zadní nohy. Jelen sklopil hlavu a nastavil výhružně paroží.

"To zvíře se zbláznilo!" vykřikl kopiník a divoce zatahal za otěže. Jeho velký kůň nepřestával ustupovat, zmínil předníma nohama ve vzduchu a vyděšeně koulel očima.

Jo se rozběhla k jezdcí, meč svírala oběma rukama po pravém boku. Udržovala si zdravý odstup od splašeného koně. Když byla jen několik kroků od jelena, zvíře se otočilo a obrátilo se tváří k ní. Hlavu mělo stále nízko nad zemí.

Jo se rozběhla přímo k jelenovi a křičela, aby ona sama získala cenu. Zvíře se naklonilo dopředu a zastavilo se, očekávajíc Join zásah. Mír udeřil do paroží jelena plochou stranou a Jo sklouzla pravá ruka. Johauna uskočila a narovнала svůj postoj, meč znovu držela oběma rukama.

Zatmělo se jí před očima a chvilku se nemohla pohnout. Donutila se zůstat stát, ačkoli její nohy hrozily, že se každým okamžikem podlomí v kolenou. Jelen si hlasitě odfrkl, kopytem několikrát ťukl o zem a pak ustoupil. Jo hleděla zvířeti do černých očí, pak se jí ale zatmělo před očima. Pevněji sevřela jílec svého meče a ucítila, jak jí po dlani stéká krev, když se jí do kůže zaryly abelátské kameny.

Stála uprostřed lesa a dívala se na kroužek zvířat. Snažně prosila o pomoc svého zachránce, který se vrátil z říše mrtvých, aby zachránil živé.

Jo vystrašil jakot panošů, upadla a upustila Mír. Rychle zbraň nahmatala a pak si všimla, že jelen i jezdec na koni mezitím zmizeli z dohledu. Deset panošů proběhlo kolem ní, ječeli a smáli se. Jo se zastavila, zavrávala, opřela se o strom a byla ráda, že našla nějakou oporu. Zvířata v lese prosila o pomoc a ona jim pomalu začínala rozumět, rozuměla každému hlasu z úst králíka, ptáka nebo kolouška. Zvedla ruce a všimla si, že jí po paži stéká krev a vsakuje se do lesní země.

Jo náhle pochopila, co odstartovalo její poslední vizi, společně s vizí o podzemní peci. Dokázala předvídat události - možná z minulosti nebo současnosti či přítomnosti - když se abelátské kameny dotkly krve, ať už její vlastní, či krve někoho jiného.

"Ale co ty události znamenají?" ptala se znepokojeně sama sebe. Jo se snažila, aby její krev nepotřísnila jílec nebo ostří Míru, ale zjistila, že červené stříbro jako by jí vysálo dříve, než se stačila vsáknout do země. Její krev způsobila, že se ostří stávalo tmavším, jako kdyby tím získávalo lesk a sílu. Tři kameny se pod jejím stiskem temně leskly jako ve hradě

Tři slunci.

Rohy kontingentu na okraji lesa hlasitě zatroubily a Jo sebou vyděšeně trhla. Najednou si uvědomila, že zůstala v lese docela sama a že ostatní panoši se mezitím rozběhli ke svým rytířům. Rychle vstala, uchopila meč oběma rukama a vyběhla z lesa.

Kopiníci a regiment rytířů v čele s panem Domerikosem stáli na protějších stranách pole. Válečníci vyšplhali na kopcovitý hřeben a přehlíželi otevřenou planinu. Planina byla velmi široká a končila další řadou kopců. Poslové a panoši běhali mezi dvěma oddíly, aby promluvili s kapitány nebo seržanty pěchoty.

"Panoši Menhir!" ozval se z jedné řady nějaký hlas.

Jo viděla mladého muže stojícího poblíž Černých orlů, jak na ni mává. Zhluboka se nadechla a rozběhla se k němu, podezíravě při tom pozorovala ostatní muže. Na několik minut se ocitla za jejich formací.

Mladý muž zamával na Jo a srovnal s ní krok. Řekl: "Pan Domerikos chce, aby ses k němu hned připojila!"

"Kde je?" zeptala se Jo, proklínajíc se za to, že se v lese zdržela tak dlouho.

Panoš ukázal před sebe. Pan Domerikos a ostatní velitelé tam čekali, jejich kourouhve se třepotaly ve větru.

Jo slyšela volání do zbraně. Běh z lesa do prudkého svahu ji vyčerpal a ona ztěžka oddechovala, když zápasila s únavou. Okamžiky jí připadaly jako dlouhé minuty, když konečně dorazila na vrchol.

"Prosím, odpusť mi, pane Domerikosi," řekla, zatímco lapala po dechu a snažila se, aby jí meč nevypadl z ochablých rukou. "Já ne..."

"Na to bude čas později," řekl rytíř, aniž se na ni podíval. Oči měl zabodnuté do dálky do předních řad kavalerie. Jo se obrátila, aby se podívala, odkud přichází hrozba.

Šedá obloha se na obzoru spojovala s okolní krajinou, ale po několika okamžicích si Jo všimla otrhaných řad mužů, plazících se do bezpečí. Podívala se lépe a uviděla, že někteří z nich běželi po všech čtyřech jako zvířata. V dalším okamžiku Jo ztratila blížící se síly z dohledu, protože zmizely v údolí kopcovitého terénu.

Pan Domerikos dal povel trubačům, aby vydali poslední výzvu. Na konci posledního tónu lučištníci zvedli své šípky a vytvořili smrtonosnou zeď.

Hluk, který se rozšířil nad kopci, způsobil, že Jo ustoupila o několik kroků dozadu a narazila do koně pana Domerikose. Blížící se lidé nyní běže-li vzpřímeně, ale jejich tváře se podobaly divoké zvěři. Plivali a chrčeli, jak se blížili, a Jo při pohledu na ně pevně sevřela oběma rukama Mír a rychle se postavila do obranné pozice.

"Kdo jsou ti lidé?" zamumlala sama pro sebe. "Zvířecí lidé," odpověděl vážně pan Domerikos.

Kapitola 9

ZVÍŘECÍ LIDÉ SE MNOHEM VÍCE PODOBALI zvířatům než lidem. Pokaždé, když se na okamžik zastavili a čenichali, stavěli se na zadní nohy, když ale měli utíkat nebo před něčím uhýbat, hned se zase krčili na všech čtyřech. Jejich hlavy a ramena se podobaly hlavám a ramenům divokých zvířat - medvědů, vlků, divokých prasat, rysů, hadů... Byly jich tisíce nejrůznějších druhů a jejich zuřivé šiky byly mnohem početnější než armáda lidí. Ten ženoucí se příliv děsivě řval a už sevřel řady lidských bojovníků. Jo se zachvěla a jako blesk jí celým tělem proletěla náhlá touha prchnout. Když ale spatřila, s jakým klidem tomu všemu čelí pan Domerikos, zase se uklidnila.

Pan Domerikos mávl na lučištníky, aby vystřelili první salvu. Vzduch se naplnil zvukem povolovaných tětiv a svištěním vypouštěných šípů, které se snesly na útočící armádu a zle vyplnily její řady.

První vlna zvířecích lidí, která se střetla s penhaligonskými pěšáky, skončila na zdi jejich oštěpů. Nelidské vytí útočníků a děsivé vrčení, naplněné bolestí a vztekem, bylo tak silné, až Jo bezděky o krok ustoupila. "Jak tak jenom můžou bojovat?" zašeptala zděšeně.

Pan Domerikos ani neodtrhl oči od své armády. "Co tím myslíš?" zeptal se.

"Jak se tak můžou vrhat proti těm kopím?" Zmateně mávla rukou směrem k bojišti. "Ještě jsem ty zvířecí lidi nikdy neviděla, ale měla jsem pocit, že mají alespoň trochu rozumu."

Domerikos nejdřív neodpověděl. Gestem ruky k sobě přivolał jednoho z heroldů a dal tomu mladíkovi nějaký vzkaz, napsaný na kusu pergamenu. -Herold si přečetl jméno na vzkazu, přikývl a rozběhl se z kopce směrem k jednotkám shromážděným pod svahem. Domerikos se zase zadíval na bitvu, zuřící v předních liniích, a nepřítomně odpověděl:

"Pro neozbrojené, zuřivé a naprosto fanatické vojáky je ta taktika úplně správná."

Jo se nad tou větou na chvíli zamyslela a pak řekla: "Takže se nás snaží porazit prostou početní převahou?"

"Přesně tak," řekl pan Domerikos. Krátce se na Jo zadíval a pak řekl. "Válečnickému řemeslu docela rozumíš."

Jo se nervózně pousmála a pak rozpačitě pokrčila rameny. "Děkuji ti, pane."

Potom se zamyslela nad tím, proč asi nezasáhla do boje penhaligonská jízda. Lučištníci stále stříleli ze svých pozic za pěchotou mračna šípů, přelétávající přes hlavy pěchoty. Zvířecí lidé v zadních řadách propadli zmatku a začínali couvat.

O něco blíž k pěchotě než lučištníci stála řada vojáků z baronství Černé-ho orla, ozbrojených kušemi. Zpoza řady svých černých pavéz stříleli na blížícího se nepřítele jednu salvu šípek za druhou. Děšť šípek bičoval řady zvířecích lidí a desítky nepřátel padaly, nezraněná většina však dál běžela po jejich tělech. Jo na to už chtěla upozornit pana Domerikose, pak si ale všimla, že něco nařizuje dalšímu heroldovi.

I navzdory pokračujícímu útoku se penhaligonští velitelé i pan Domerikos tvářili klidně a sebevědomě. Jeden z velitelů, muž středního věku s krátkými tmavými vlasy a světlejším vousem, vytáhl od pasu stříbrnou polní láhev, odšrouboval uzávěr a zvedl ruku na pozdrav směrem k ostatním.

"Na tvé zdraví, veliteli Montesey."

Domerikos vyrazil mužovi láhev z ruky a udeřil ho do tváře, až mu zrudla a otekla. "Něco takového už před mýma očima nikdy nedělej!" zahřměl Domerikos. Jo při té nečekané změně rytířova chování samým překvapením ustoupila o krok

zpět. "To už jsi takový hlupák, že si myslíš, že bitvu tam s těmi snadno vyhraje?"

"O čem to tady mluvíš, Domerikosi?" vykřikl velitel a zakryl si tvář dlaní. "Pořád ještě máš hrůzu z toho, že jsi s těmi nestvůrami už jednou prohrál."

Domerikos přistoupil k veliteli a Jo měla strach, že ho začne škrtit. Domerikosova rozhněvaná odpověď však byla tak tichá, že ji Jo ani neslyšela.

Sešla o několik kroků směrem do údolí, aby měla lepší výhled na probíhající bitvu. Řady penhaligonských vojáků už dávno nebyly rovné a nedotčené. Útočníci se na ně valili s hrozivou silou a řev z hrdel lidských i zvířecích byl téměř ohlušující. Jo si nedovedla představit, jak ti muži budou schopni vzdorovat útoku abelátů. Pevně sevřela Mír v obou rukou.

Před řadou pavéz se seřadili panoši střelců s kušemi a muži z podpůrných oddílů tasili své krátké meče a připravovali si štíty. Střely z kuší nepřestávaly svištět do nepřátelských řad, nestvůry se však stále hrnuly z kopců do údolí. Zvířecí lidé přicházeli přímo od hřebene kopců na severu.

Jo se v myšlenkách vrátila do Spekulára a vzpomněla si na to, jak v jednom z jeho domů vypukl požár, právě když nějaký obchodník proháněl ulicemi města stádo svého dobytka. Zvířata propadla panice a jak se větrem rozdmýchávaný požár šířil, utíkala tou nejkratší cestou do bezpečí a drtila všechno, co jim stálo v cestě, včetně starého opuštěného skladiště, ve kterém se usadila Jo a její přátelé.

"Takže tak," zauvažovala sama pro sebe a upřeně se zadívala do šedivé dálky za kopci, "proč asi utíkají zrovna sem?" Než ale stačila přijít na nějaké vysvětlení, přistoupil k ní pan Domerikos a strčil jí do ruky svůj štít. "Následuj mě," řekl a rychlým krokem zamířil do údolí.

Zcela zmatená Jo ho okamžitě poslechla. Všimla si ale, že ostatní velitelé zůstávají stát a že ten důstojník, který Domerikose obvinil ze zbabělosti, jako by se propadl do země.

"Výrazíme přímo proti nepříteli a bitvu tak okamžitě rozhodneme v náš prospěch," řekl rytíř, když s ním srovnala krok.

Vytáhl meč z pochvy a natáhl ruku pro štít. Jo mu ho podala a zároveň usilovně přemýšlela, jakým způsobem by mu co nejlépe sdělila, co ji v souvislosti s útokem zvířecích lidí právě napadlo.

Pěchota z baronství Černého orla začínala před fanatickým náporem zvířecích lidí pomalu ustupovat. Jak vojáci vytahovali zbraně z těl svých obětí, zbývající nestvůry měly dost času na to, aby se dostaly ke svým nyní bezbranným obětem. Ti vojáci, kteří byli ozbrojeni meči a štíty, měli s útočníky snazší práci, nesmírný počet nepřátel je však pomalu začínal udolávat.

To, co Jo na celé té bitvě připadalo nejohroživější, byl strašný řev a vytí zvířat. Ještě snad před hodinou si byla jistá, že má dost odvahy na to, aby vedla celý pluk, teď ale cítila, že kolísá.

Domerikos chytil Jo za ruku a strhl ji k sobě. Přitiskl jí ústa téměř až k uchu a zakřičel: "Drž se u mě! Nedovol jim, aby mě některý z nich překvapil!"

"Musím ti o těch příšerách něco říct!" křikla Jo. "Nemáme čas! Bojuj!"

Pan Domerikos zamával nad hlavou mečem, a ještě než Jo stačila odpovědět, uslyšela z kopce troubení heroldova rohu. Kopiníci Černého orla vyrazili ze svých hrdel válečný pokřik, který byl téměř stejně strašlivý jako vytí zvířecích lidí, a rozjeli se jako jedna masa černé oceli a koní na bojiště. Jo spatřila, jak pod prvním nájezdem kopiníků padá přinejmenším sto nepřátel. Pak kopiníci vytáhli další zbraně a projížděli mezi zvířecími lidmi, rozdávající rány meči a palčáty.

Útok jízdy Černého orla uvrhl nestvůry do naprostého zmatku a pan Domerikos díky tomu mohl znovu seřadit umdlévající oddíly. Johauna byla tak soustředěná na plnění svých povinností vůči rytíři, že ani neslyšela volání, kterým povzbuzoval své muže. Slyšela jen třeskot oceli a odporné vrčení zvířecích lidí.

Kopiníci z baronství se znovu seřadili za řadou mužů s meči a štíty, stojícími před střelci z kuší. Ti už opustili své pavézy a pokoušeli se skrýt za penhaligonskými lučištníky. I když byla řada zvířecích lidí odříznuta od ostatních koní a mužů jízdy, bojovali do posledního dechu. "Jsou to šilenci!" zakřičela Jo na pana Domerika. "Samozřejmě! Jsou to přece zvířata!"

Jo se na to pokusila něco zakřičet, právě v tom okamžiku se však mezi skupinou vojáků před ní prodrala horda nestvůr se lvími hlavami. Přehnal se přes ležící těla, ani v nejmenším nedbaly ran kopí a úderů štítů a zamířily přímo k panu Domerikosovi.

Rytíř napráhl meč a kryl se za svým velkým štítem. První z nestvůr se vrhla kupředu, narazila prudce do štítu a srazila rytíře k zemi. Jo se mu chtě-la vrhnout na pomoc, za první z příšer však následovaly čtyři další a smetly Jo stranou.

Jo chytila Mír oběma rukama, mohutně se rozmáchla a usekla hlavu první příšeře. Pak se meč zase vrátil k další ráně, která uťala ruku dalšímu netvorovi, ženoucímu se kolem. Jo zavrávala, spokojeně si ale pomyslela, že s Hadobijem by se jí takový úder nikdy nepodařil.

Z kopiníků jim proti té hordě nikdo pomoci nemohl, protože ti měli dost starostí s nestvůrami s vlčími hlavami. Jo se vrhla ke zraněnému nepříteli a probodla mu hrud'

Pan Domerikos se ukryl za štítem a odvrátil svou tvář od vyceněných tesáků netvora, který ho srazil k zemi. Jo vytáhla lesknoucí se čepel z prsou jiného netvora a vyskočila, aby pomohla Domerikosovi, který se zatím bránil štítem. Netvor se lví hlavou zařval a Jo se připravila na další rozmáchnutí. Zvíře se po ní ohnalo tlapou, pak uskočilo stranou a rozběhlo se pryč. Jo se za něj vrhla.

"Počkej!" vykřikl zmateně Domerikos a popadl ji za paži. "To zvíře se rozhodně nechystá na nikoho zaútočit."

Rytíř měl pravdu. Netvor proběhl kolem a zamířil na kopec, nevšímal si přitom ostatních zvířecích lidí.

Domerikos se obrátil na Jo a řekl: "Nechápu to. Už jsme s nimi předtím bojovali. Proč tu tedy nezůstal a nebojoval?"

"To jsem se ti právě snažila říct!" odpověděla Jo a rozhlédla se kolem, aby se přesvědčila, že se odnikud neblíží další netvorové. "Myslím si, že před něčím přechází, jako kdyby byli vyděšeni." "Co by mohlo takové bestie vyděsit?"

Ostatní zvířecí lidé proběhli kolem jako jeden muž, ječeli, sténali a drali se jeden přes druhého skrz pevné řady

penhaligonských vojáků. Už se ani nepokoušeli s lidmi bojovat, nechávali do sebe sekat a bít a mezi řadami lidských bojovníků se vršily valy mrtvých těl. Jo ustoupila o několik kroků, srdce jí bušilo až v krku a krev jí tuhla v žilách. Bezděky a jen mechanicky zvedla Mír a začala jím pohybovat tak, jak ji to učil Braddock s Hadobijem. Tentokrát však byla cílem jejich výpadů ta nešťastná zvířata. Hned první minutu zabila tři z nich a pak dalších deset. Vědomí, že je vysvobozuje z jejich strachem naplněného utrpení, jí působilo jakousi podivnou útěchu.

Jezdci Černého orla konečně dokázali zaútočit na boky a týl nepřátelské armády. Udeřili rychle a tvrdě, způsobovali nepříteli těžké ztráty, ovšem sami měli množství padlých a raněných. Když Jo jednu chvíli nabírala dech, koutkem oka zahlédla, jak pan Barethmor svým černým válečným kladivem drtí hlavu jednoho z nepřátel a se zručností řezníka se přesunuje k další oběti.

Jo ztratila pojem o čase. Mír se v její ruce pohyboval jako stříbrný blesk, blesk, který ničil jednoho nepřítele za druhým bez ohledu na to, jak rychle nestvůry přicházely. Ruce a tvář jí pokrývala nepřátelská krev, chrániče meče a brnění však měla stejně čisté jako tehdy, když je vyňala z té dřevěné skříňky. Na čepeli Míru nebyl ani jediný zub.

Jak se kolem ní vršily stále větší a větší hromady mrtvých těl, Jo si konečně uvědomila, co bylo příčinou nesmírné paniky jejich nepřátel. Ucítila nesmírné zoufalství a smutek, ne však kvůli sobě samotné, ale kvůli těm mužům a ženám kolem ní. Bylo to právě to zlo, kvůli kterému byl Mír vykován, právě to zlo, kvůli kterému byla Jo sama překovávána ve Vulkánových ohních.

Zemřel poslední z nepřátel, až do okamžiku smrti ječící na hrotu zlomeného kopí. Pan Domerikos byl celý pokrytý krví z mnoha ran a na štítu měl tolik rýh od nepřátelských drápů, že jeho nádherný znak ani nebyl k rozeznání. Těžce dýchal a hřbetem ruky si otíral tvář. Když se dotkl zlomeného nosu, trhl sebou bolestí.

"Zvítězili jsme," řekl, pokoušeje se popadnout dech.

Jo zavrtěla hlavou. Byla unavená, zoufalá a bylo jí do pláče. Sevřela meč oběma rukama a potlačila vzlyk.

"Ne," řekla těžce a ukázala směrem, odkud se objevili zvířecí lidé. "Prohráli jsme."

Nebe bylo šedé jako moře za bouře a foukal silný vítr, který neustále měnil směr. Jo ucítila ve vzduchu vůni, připomínající nějaké silné koření, ostrou a vtíravou. Pan Domerikos se podíval směrem, kterým ukazovala, a náhle ustoupil o krok dozadu.

Přes hřeben kopce pochodovaly černé postavy. Podobaly se lidským a obklopoval je temný, chvějící se stín, který kolem nich jako by pohlcoval všechno světlo. - Ve srovnání s jejich pevnými řadami - a neochvějnou pravidelností, s jakou postupovaly kupředu, vypadali penhaligonští vojáci jako houf chlapců, hrajících si na vojáky. Abeláci se řadili stejným způsobem jako vojáci Penhaligonu, jejich šik však byl sevřenější a jejich počet menší. Nesli zbraně podobné zbraním rytířů - ostěpy, meče, kladiva a palčáky, ty zbraně však jako kdyby byly součástmi těl těch hrozných válečníků. Strašlivou čeň jejich oceli obklopovala zlověstná temná aura.

"To jsou ti tvorové, o kterých jsi vyprávěla?" zašeptal Domerikos.

Jo přikývla a přitiskla si Mír k hrudi. "Ano. Jsou to abeláci, kteří vstoupili na Mystaru."

Abeláci zůstali stát na druhé straně pláně a jejich šik byl jednou stěnou z černé tmy. Řady lidí zachvátilo podivné a děsem naplněné ticho. Pan Domerikos rychle nabyl ztracené sebevědomí.

"Je to přece jenom další nepřítel," řekl klidně směrem k Jo. Jo se na toho muže podívala a zjistila, že jeho tvář je zcela bez výrazu. Nezbylo jí nic jiného, než ho pro tu nonšalanci a zcela zbytečnou odvahu ještě o to víc obdivovat.

Vojáci kolem ní si mezi sebou jen něco pochybovačně a neklidně mumlali. Někteří z nich říkali něco o tom, že by měli raději ustoupit a vrátit se zpátky na hrad Tři slunce, ti starší z nich však všechny podobné řeči zase rychle umlčeli. I ten nejmenší nepokoj by se v řadách penhaligonských vojáků mohl rychle rozšířit. Když pan Domerikos slyšel řeči, které se kolem něj ozývaly, přivolal si kapitána kopiníků a přikázal mu, aby seřadil své muže a vyrovnal linii s ostatními oddíly.

Jo narovнала ramena a vydala se k Domerikosovi.

"Ale, pane," řekl tiše kapitán, ohlížeje se přes rameno, jestli ho náhodou neslyší někdo z jeho praporu. "Ví někdo z nás, co tamti dokážou?"

"A záleží na tom?" zeptal se rozhněvaně Domerikos. "Když jsme vyrazili do boje, přece jsme věděli, že s nimi dříve nebo později stejně budeme muset bojovat."

"Ale to jsme přece měli být v obranném postavení. Tady jsme na otevřeném prostranství."

Pan Domerikos ukázal přes rameno a řekl: "Pak tedy budeme čekat tady, dokud nezaútočí. Vezmi z každého oddílu dva muže a prozkoumej okolí, jestli se na nás náhodou nechystají zaútočit z boku. Chci to vědět nejdéle za hodinu."

Kapitán stiskl rty a otřel si rukou tvář. Pomalu se chystal odpovědět, když vtom k nim přiběhl jeden z jeho poddůstojníků. "Co se děje?" obořil se na něj Domerikos.

Muž odpověděl krátce a jasně: "Asi polovina našich lidí je už zase připravená k boji, pane. Všichni ostatní jsou mrtví nebo zranění." "A lučištníci?"

"Vystřelili většinu svých šípů v prvních třech salvách." "Kolik pěšáků je mrtvých a kolik raněných?" zeptal se pan Domerikos. "Asi čtyřicet mrtvých a šedesát raněných, pane." Pan Domerikos se zadíval někam mezi oba své podřízené a pak řekl: "Zařaďte raněné zase zpátky." Desátníkova tvář byla chladná a nehybná. "Provedu, pane," řekl. Bez jediného dalšího slova se otočil a zamířil ke konci šiku. Cestou přitom vykřikoval rozkazy, jak se vojáci mají přemístit. Jo se podívala na abeláty, kteří stále postupovali směrem k nim. Kořený pach, kterého si všimla předtím, teď byl mnohem silnější a vítr se nepřestával točit z jednoho směru do druhého. Stopy po abelátových zubech na jejím rameni, které se už dávno zahojily, jí při vzpomínce na setkání s těmi netvory znovu svíravě zabolely.

Ti tvorové na kopci však byli naprosto jiní než ti, se kterými se už setkala. Tyto nestvůry jako by byly vytvořené daleko spíše z temné magie než z masa a kostí. Temné stíny kolem nich jako by vysávaly život ze vzduchu nad nimi. Jo

napadlo, že abeláti možná i v tu chvíli sají magii světa. Alespoň to tak vypadalo, protože vzduch kolem nich se chvěl a tančil jako fáta morgana uprostřed pouště.

Domerikos právě říkal něco o tom, že shromáždí jezdce na levém křídle, a jednomu udýchanému panoši předával papír s rozkazy.

"Mám vzít průzkumníky i od kopiníků, pane?" zeptal se kapitán. Jo z jeho hlasu dobře vytušila, že vyhlídka a rozhovor s kopiníky z baronství Černého orla se mu nezdá být příliš příjemnou.

Domerikos zavrtěl hlavou a mávl rukou. "Ne. Raději ty muže stáhni a dej jim tolik odpočinku, kolik jenom bude možné. A postarej se o to, aby zmizely ty zvířecí mrtvolky, nebo budeme muset bojovat ne jenom o své živo ty, ale také o to, abychom se vůbec udrželi na nohou."

"Pane," řekla Jo a postoupila o krok kupředu, "neměli bychom poslat vzkaz baronce, že se abeláti dostali až sem?"

"To je velmi dobrý nápad, panoši Johauno," odpověděl rytíř. Ukázal na vrchol kopce a řekl: "Pošli tam velitele Chilatra. Je sice zraněný, ale v jízdě mu to nebrání."

Jo vyrazila k vrcholu kopce a cestou mījela zástupy heroldů a panošů, sestupující z kopce, nebo naopak zase šplhající k vrcholu. Všimla si, že na ni někteří hledí s neskrývaným obdivem. A také si všimla, že s nadějí v očích hledí na Mír v její ruce.

Velitelé na kopci se o něčem hlasitě dohadovali a jak se k nim Jo blížila, zaslechla jméno "Domerikos". Jakmile se ale objevila u nich, všichni ztichli a začali se rozhlížet po bojišti.

"Pánové, promiňte," začala Jo, když se rozhlédla po tvářích přítomných důstojníků. "Mám vám sdělit, že se velitel Chilatra má vrátit do Penhaligonu se zprávou o tom, že se abeláti dostali až sem."

Rytíři si ji jen chladně měřili, Jo se však nehodlala nechat zastrašit.

"Můžeš vyřdit panu Domerikosovi, že velitel Chilatra se baronce již sám rozhodl sdělit... jisté zprávy týkající se této bitvy," řekl ostře velitel Monteseý.

"Mohu vyřdit, kdy odjel?"

Monteseý se odvrátil a řekl: "Ne."

I ostatní velitelé se odvrátili a Jo cítila, jak napětí na kopci vzrůstá. Pokrčila rameny a rozhodla se vrátit k panu Domerikosovi. Všimla si, že jejich vojáci se již znovu seřadili. Ranění se postavili do zadních řad a ti, co ještě byli celkem v pořádku a čerství, stáli v čele. Lehce zranění dostali za úkol odnést těla mrtvých zvířecích lidí. Příliš příjemný úkol to rozhodně nebyl. Jo cítila kořený zápach abelátů a odporný puch mrtvých těl.

Pan Domerikos se otočil k veliteli jednoho z dalších praporů a zeptal se ho: "To ty jsi Chilatra poslal?" "Obávám se, že odešel z vlastní vůle, a že to je už hodně dlouho," odpověděl dotázaný. Rytíř přikývl a zasmušile se usmál.

"Nepochybuji o tom, penhaligonská rada brzy uslyší o mé naprosté bezohlednosti na bitevním poli."

Jo místo odpovědi přikývla. Přelétla očima Domerikosovu zbroj a všimla si, že některé části přímo volají po opravě. Štít, který Domerikos stále ještě svíral v ruce, měl vzadu utržený řemen. Jo se na nic neptala, vzala Domerikosovi štít a pokusila se zastrčit řemen zpět do držáku.

"Na to není čas," řekl Domerikos a vzal si štít zpět. "Chci, abys pro mě udělala něco mnohem důležitějšího."

Jo to hodně překvapilo. "Ale co, pane?"

"Projdi se mezi vojáky. Nemusíš nic říkat, ale hlavně se postarej o to, aby všichni dobře viděli tvůj meč," řekl

Domerikos a ukázal na Mír. Jo přikývla a tiše řekla: "Jistě, pane."

"A hlavně rychle! Nemáme moc času! Průzkumníci se už vracejí."

Jo narovнала ramena a znovu přikývla. První z průzkumníků už přibíhal k panu Domerikosovi, aby mu chvatně sdělil, že na východ od nich není nic. Než ale Domerikos stačil něco odpovědět, Jo už byla pryč.

Rozhodla se, že nepůjde mezi velitele a vojáky v prvních řadách, protože ty by nejspíš mnohem víc vyrušovala, než by jim pomáhala. Místo toho se vydala mezi raněné v posledních řadách zástupů. Jejich obvazy - roztrhané kusy šatů, toren a praporů - byly prosáklé krví. Jo si vzpomněla na tu hroznou bolest, kterou zakusila, když ji kousla puma, a cítila hluboký soucit s těmi, kteří byli zraněni drápy a zuby zvířecích lidí.

Když mezi těmi lidmi procházela, držela Mír zvednutý u ramene. Při každém kroku lehce cinkal o elfí ocel ramenního chrániče pod ním. Ranění se na ni a na její meč dívali se stejnou nadějí v očích, jakou před mnoha lety vzbuzoval Flinn a jeho Hadobij.

Jo došla na konec řady a obrátila se na zpáteční cestu. Právě v tu chvíli ji udeřil do tváře zvlášť silný závan větru. Jo se s obavami otočila k hřebeni kopce, na kterém stáli abeláti. Blížili se k nim, šik pohybující se v naprostém tichu a zahalený černou tmou. Ozvaly se rohy heroldů, svolávající všechny vojáky Penhaligonu, a válečníci se chopili zbraní a připravili se k boji. Jo se rozběhla přes bojiště zpátky k místu, kde stál pan Domerikos. Cestou si všimla, že pochodující šiky těch pekelných nestvůr jsou ještě více semknutější, než byly řady lidí před útokem zvířat.

Ozvalo se další zatroubení heroldova rohu a jezdci Černého orla se rozjeli po svahu vedle penhaligonských rytířů.

Abeláti urazili polovinu vzdálenosti, která je dělila od rytířů, v neuvěřitelně krátké době, Jo ale stále nebyla s to rozeznat, jak vlastně vypadají. Zpomalila, aby lépe viděla, jak se obě armády střetnou, a uslyšela zatroubení dalšího rohu, rohu, který tentokrát volal do boje pěchotu.

Ted' už viděla zcela jasně, že zbraně abelátů jsou ve skutečnosti částmi jejich těl, temnými kusy černého masa. Černé stíny kolem násad oštěpů a čepelí mečů jako by přímo toužily po lidské krvi.

Jo s hrůzou přihlížela, jak byly řady jezdců roztrhány ještě předtím, než se střetly s nepřítelem. Rytíře pobíjely oštěpy abelátů, snadno pronikající vším jejich brněním. Než mohli zbývající rytíři cokoliv udělat, druhá řada abelátů na ně zaútočila píkami a krátkými oštěpy.

Heroldové znovu zatroubili a pěchota se s křikem vyhnula na nepřítele. Poslední zbytky jízdy se odpoutaly od nepřítele jen zlomek okamžiku předtím, než udeřila pěchota. Jo s úžasem sledovala vojáky Penhaligonu, kteří i poté, co

viděli, co se stalo s jízdou, měli dost odvahy na to, aby pokračovali v útoku. Zakřičela vztekem a nadšením a připojila svůj hlas k těm jejích. Rozběhla se ještě rychleji, doběhla do přední řady a donutila se nevnímat jak ten všudypřítomný zápach koření, tak ledový chlad těch černých stínů. Popadla Mír oběma rukama, udeřila a rozsekla prvního abelátu v půli. Nestvůra se na zemi rozpustila v černé louži, Jo se znovu rozmáchla a přitom se otočila na pravé noze, aby neztratila rovnováhu.

Usekla hlavu dalšímu abelátovi a i v bitevní vřavě si všimla, že ti tvorové vypadají přibližně stejně jako ten pokřivený abelát, co ji kousl do ramene, i když tady tito byli skoro stejně vysocí jako lidé. Rozmáchla se Mírem jednou rukou a zasekla jeho čepel hluboko do násady jednoho magického oštěpu. Zbraň zajiskřila a stáhla se zpátky do těla svého majitele. Když vrážela meč hluboko do hrdla toho nelidského nepřítele, vypudila ze své mysli všechny myšlenky, ve kterých nebyla zášť, zuřivost a touha po pomstě. Kořená vůně jí naplnila plíce tak, až se téměř zalykala, a kolem ní stále dul ten nepřírozený vítr, každou chvíli foukající z jiné strany. Mír kolem sebe bezohledně bil a zabíjel každou ranou. Ani jeden abelát neunikl s pouhým zraněním - Jo byla smrt sama.

Její zášť ji dovedla hluboko do nitra nepřátelského šiku a její vlastní zuřivý křik ji ohlušoval. Proto si také nevšimla, že troubili k ústupu, až se nakonec ocitla úplně sama s Mírem v ruce uprostřed abelátských hord. Stále umírali, kamkoli se otočila, a nedělali ani to nejmenší pro to, aby ji zastavili.

Udýchaná Jo přestala bezhlavě útočit a rozhlédla se kolem sebe. Abeláti, které pobila, se rozpadali na černý prach, a kolem Jo tak byl temný kruh, jakoby vysypaný popelem. Daleko za ní bylo bojiště poseté mrtvými těly vojáků Penhaligonu a jejich krev se vsakovala do hlíny. Jo vířily v hlavě zcela neovladatelné emoce - na jedné straně touha zabít, na druhé straně hluboký zármutek nad padlými druhy. Prapor z hradu Tři slunci byl pobit téměř do posledního muže.

Živí abeláti utvořili kolem Jo těsný kruh. Stále ztěžka a zrychleně oddechovala a divila se, proč na ni neútočí. Obrysy těl abelátů téměř úplně skrývala temná oblaka zlé magie a Jo jen čas od času letmo zahlédla část něčího obličeje - nebo alespoň toho, co si myslela, že by mohlo být obličejem. Abe-láti spolu nemluvili, neposlali jeden druhému ani jediný signál, neudělali ani jediné gesto. V boji už pokračovali jen ti v předních řadách, krácející v sevřeném šiku stále kupředu. Ostatní abeláti stáli nad raněnými rytíři. Jo se stačila odvrátit ještě předtím, než zabořili své tesáky do jejich těl, právě tak, jako to kdysi udělali jí a Dajinovi.

Mír v jejích rukou stále jako by téměř nic nevážil. Jo slyšela samu sebe plakat, i když na tváři necítila žádné slzy. Pevně stiskla jílec meče a ucítila, že jí z ruky znovu teče krev. Rána od jeleních parohů se jí v zápalu boje znovu otevřela. Pak jí začal pomalu slábnout zrak.

Jo stála uprostřed sloupu světla, přímo před jakýmsi mladým mužem - hezkým, bledým ve tváři a důvěrně jí známým - který se krok před ní vznášel ve vzduchu. Ruce měl u boků, dlaněmi obrácené k ní. Pravou nohu měl přehozenou přes levou a v koleni ohnutou. Nemohla k němu ani natáhnout ruku, ani ho nemohla probudit. Byl nesmírně krásný.

Světlo plynulo kolem ní, jako kdyby stála pod vodopádem, - to světlo se však hnalo vzhůru a mizelo směrem k nějakému neznámému místu. Jo cítila přítomnost nějaké mocné bytosti, bytosti, která vedla to světlo a řídila vodopád. Právě ta bytost také byla tím, co nutilo oči toho mladého muže, aby zůstaly zavřené.

Jo však byla pevně rozhodnutá, že ho probudí. I proti síle toho světla a proti síle té mocné bytosti se prodrala kupředu. Pohybovala se pomalu a v pohybu ji udržovala vlastně jen síla vůle.

Náhle přestala cítit celé tělo. Natáhla ke zjevení ruku, která jako by ani nebyla její.

Muž otevřel oči. Jo se zadívala do jejich hlubin, stejně jasných, chladných a krásných jako světlo, které je oba obklopovalo. Neměl ve svých očích nic než to světlo, a Jo se bála, že je mrtvý. Cítila ale jeho sílu, a také sílu té druhé bytosti, té, která ovládala ten vodopád.

Mladík otevřel ústa a chtěl promluvit, něco ho však donutilo mlčet. Jo se samým strachem stáhla zpět, vrátila se do svého vlastního těla a k sobě samé. V jejích myšlenkách zůstalo jediné jméno: Dajin.

Zrak se jí pročistil a za sebou zaslechla jakési čenichání. Sotva se stačila odkulit z cesty, když na místo, kde předtím ležela, vstoupil jeden z abelátů. Jak se k ní ten tvor blížil, vzduch citelně ochladl. Jo zadržela dech a pokusila se už neuhýbat.

Abelát se od ní odvrátil, aby se vzápětí zase otočil zpět. Jeho tmavé oči byly podobné lidským, byly však mnohem větší a bez panenek, a upíraly se přímo na ležící Jo. Ta jen s námahou potlačila paniku, jak se na ni ta věc stále nepřestávala dívat. Celá se napjala a byla připravená v každém okamžiku zaútočit.

Abelát znovu začíchal vzduch, otočil se a odšoural se na své místo mezi znovu se řadícími druhy. Někteří další abeláti se také přestali zabývat mrtvými těly a vydali se k Jo. Ta musela vstát a několikrát některému z abelátů ustoupit z cesty, aby ji náhodou neodhalili.

Zaťala zuby, jenom se dívala a čekala. Její myslí v jednu chvíli proletělo náhlé nutkání utéct, Jo však zůstala stát. "Diulanno," zamumlala. Daleko spíše však v tom jménu jen hledala útěchu, než aby se modlila. "Diulanno, prosím, veď mne."

Vtom si uvědomila, že od té doby, co se jí zjevil Dajin, stále pevně svírá meč v dlani. Zjistila, že ji ani nedokáže uvolnit, tak jí její city svíraly prsty a zároveň jí vhněly do očí horké slzy. Pohled na abeláty kolem byl naprosto ochromující. "Pomoz mi. Žádej ode mne cokoli, jakýkoli úkol - já ho splním." Potřeba útěchy stále více ustupovala obyčejnému děsu a hrůze. "Zvol si mne, Diulanno, a já budu tvůj hrdina."

"Já ale nepotřebuji ty už zlomené, Johauno Menhir," zašeptal Johauně do ucha ženský hlas. "Hrdinové jdou mou cestou proto, že to jsou hrdinové."

"Co mám dělat?" zašeptala Jo a zamrkala, aby jí oči přestaly zalévat slzy. Věděla, že mluví s Diulannou, Nesmrtelnou Diulannou, Patronkou Vůle. A přesto se jí nebála.

"Byla jsi vybrána k tomu, abys bránila tento svět. Braň ho."

Jo se otočila a náhle zjistila, že je sama. Zhluboka se nadechla a otřela si rukou oči a tvář. Chvilí upírala oči na zem, přemýšlela o tom, jakou cestu si zvolila, a napadlo ji, jestli by si ji zvolil i Flinn. V tu chvíli ani necítila potřebu Diulanně obřadně děkovat - zdálo se jí, že nejlepší bude poděkovat činy.

Rychle našla stopy koňských kopyt, které po sobě zanechala ustupující jízda, a vydala se na cestu. Už nemyslela na nic jiného než na to, jak zabít Teryla Aurocha a ukončit to šílenství.

Kapitola 10

PAN STŘELEC STÁL NA ROZPUKANÉM Hřebeni kopce a zasmušile se díval na zpustošenou pláň. Do kůže ho bodal všudypřítomný chlad, jako by olejovitý vzduch se mu lepil na tělo a odsával mu z něj i poslední zbytky tepla. Tu zimu nedokázal zapudit ani jeho těžký jezdecký plášť, odřený dlouhými mílemi cest, ani ty nejpohodlnější boty a šaty. Nebe bylo skoro černé a mraky stále dusily slunce svým těžkým příkrovem. Pan Střelec se marně pokoušel prohlédnout tím oparem a najít hvězdu, která vždycky ukazovala sever.

Skála pod jeho nohama se drolila jako zvětralá pemza, skoro jako kdyby utrpěla nějaký těžký a nezvratitelný šok. Sice stále ještě byla na pohled pevná, snadno se však drolila na zažloutlý prach a malé zelené kamínky. Z prachu se zvedal podivný zápach, něco mezi zápachem řeznického krámu a kovářny, byla v něm krev, železo a pot a snad i bolest. Ten zápach připomněl

Střelci dobu, kdy byl ještě mladík a byl ve své vlasti Darokinu pouhým rytířským učněm. V žádném případě mu však nepřipomínal nic dobrého, jen těžké časy a neštěstí.

Pak si Střelec vzpomněl na svou nejoblíbenější Marmerandovu báseň. O horách se v ní mluvilo jako o "skalách čistých a bez poskvrny, vypínajících se nad pláněmi lidských zápasů ke slunci a hvězdám. Tam přicházejí muži i ženy tohoto světa, aby rozmlouvali s Nesmrtelnými, poznávali sami sebe a poznávali moudrost." Střelec pohrdavě rozdrtil podpatkem kus skály a podíval se na temné nebe. Dobře si uvědomoval, že ten kus Mystary je proniknutý zlem a už ho nikdy nic neočistí. To byla to jediné, co mu to místo ještě mohlo sdělit.

I navzdory tmě pan Střelec dobře rozeznával obrysy věží vzdáleného hradu. Černé, stříbrem protkané kameny jeho zdí vylámali ze země už před mnoha desítkami let. Zkáza tam mohla být jenom horší.

Vrchní strážce se otočil ke své malé družině. Přivedl si s sebou čtveřici svých nejoblíbenějších rytířů, kteří teď stáli kolem něj a statečně vzdorovali chladu. Pana Střelce na okamžik napadlo, jestli už samým stářím nezačíná být změkčilý. Nejmladší z rytířů, pan Nigelle, mávl rukou. "Vidím jenom samou zkázu a spoušť," řekl pevným hlasem. Střelec si Nigella vybral pro jeho skvělý zrak. Pokud ten nic neviděl, pak vrchnímu strážci nezbylo než předpokládat, že toho kolem skutečně mnoho k vidění není.

Přikývl a otočil se směrem k hradu. Ve všech věžích hradu byly brány s padací mříží, zvednutá však byla jen ta v přední bráně. Vysoké hradby obklopující vnitřní nádvoří byly plné střilen pro lučištníky. V klenbách bran byly díry, kterými bylo možné lít zápalné látky na každého, komu by se snad podařilo zvednout ty těžké mříže. Abeláty však nedokázalo zastavit vůbec nic.

Střelec vytáhl zpod svého jezdeckého pláště malý deník a olověné písátko a dal se do psaní:

Rádce Melios a jeho rodina jsou mimo vši pochybnost mrtví. Toto opuštěné a zpustošené místo je zcela bez života. Abeláti ho zcela zničili. Ty nestvůry se dostaly až k našemu prahu a my přitom stále ještě nevíme zhola nic o jejich taktice a jejich schopnostech, natožpak o tom, kde jsou jejich silné a slabé stránky. Do dnešního večera bych to však chtěl zjistit.

Střelci se hněvem sevřel žaludek a do krku se mu nahrnula žluč. - Sice spolu měli neustále spory, Střelec by však nikdy nepřipustil, aby Meliose stihl takový smutný osud. Ať už byl nebo nebyl mezi těmi, kdo usilovali o

Johaunin život, byl to penhaligonský šlechtic, a barončiny armády tedy měly být zde a měly se pokusit té pohromě zabránit.

Střelec několikrát usilovně zamrkal, aby ze svých očí vypudil ten pálivý pocit. Ta olejovitá substance v ledovém vzduchu byla víc než odporná. Chvilí se zabýval myšlenkou vzít trochu zničené země na hrad Tři slunce, aby ukázal těm neschopným mágům, jaké škody jsou abeláti schopni napáchat, a zároveň je přiměl k tomu, aby se pokusili vymyslet nějaký obranný plán. Střelec se však otřásl odporem už při pouhé myšlence, že by se měl dotknout té žluté a zelené drti. Po tváři se mu skutálelo několik horkých slz. Když dopadly na zničenou zem, vnikly hluboko do prachu.

"Voda," zamumlal si pro sebe Střelec, když si všiml těch nápadných děr, které zbyly po jeho slzách. Okamžitě si na okraj knihy zapsal krátkou poznámku. Jestli tak voda působila na zničenou zem, mohla by snad stejně působit i na samotné abeláty. "Anebo možná slaná voda." Okamžitě se rozhodl zdvojnásobit počet kotlů na hradbách a přidat do roztoku sůl. Byl to jen dohad, okamžitý nápad, který navíc mohl být zcela zbytečný, proti tomuto nepříteli však neměli nic jiného než právě jen dohady a tušení.

Střelec si zastrčil deník zpátky za opasek a zpod pláště mu unikl i poslední zbytek tepla, který se tam ještě skrýval.

Vrchní strážce pevně sevřel prsty jílec svého meče, zlatem zdobené zbraně, které říkali Mudrc. Byla to zbraň, která se dědila z pokolení na pokolení a prý povzbuzovala bojovníky, když jí vládl člověk s pevnou a čistou myslí. Střelec si vzpomněl na všechn ten chlad kolem a na své stáří a povzdech si. Moc jeho meče bude v příštích dnech muset ukázat svou sílu, jinak Penhaligon zcela jistě padne.

Vrchní strážce se podíval na krajinu pod hřebenem a pak zase na zemi u svých nohou, kde po jeho slzách zbyly v zemi hluboké díry. Překonal odpor k té hrozné věci, nabral trochu prachu do malého měšce a připevnil si ho k opasku. Potom udělal několik kroků směrem k okraji hřebene, vzápětí se ale zase rychle stáhl zpět, když ucítil, jak mu skála pod nohama povoluje.

"Pane, jste v pořádku?" zeptal se Oertropolis, nejstarší z rytířů.

Střelec zvedl ruku na znamení souhlasu a teď už mnohem opatrněji se znovu vydal k okraji srázu. Obezřetně se podíval

dolů, aby se ujistil, že když sklouzne dolů, nebude mu hrozit žádné nebezpečí. Nikde neviděl žádné stopy zvířat ani stopy po obléhacích strojích, a žádných si nevšiml ani cestou z hradu. Jak se abelátům podařilo zničit Meliosovo panství, to prozatím zůstávalo záhadou. Záhadou přinejmenším stejně velkou, jakou představovali samotní abeláti. Střelec se otočil k rytířům a řekl: "Pojeďte zpátky na hrad. Počkejte na mne tady."

"Promiňte, pane," řekl jeden z rytířů, "ale něco takového vám nesmíme dovolit." "Jsme tady proto, abychom vás chránili," dodal jeho bratr. "Nevíte, co vás může..."

Střelec se na rytíře skepticky zadíval a řekl: "Děkuji vám oběma, Byrone a Lyraane. Jsem si zcela jist, že by na vás vaše rodiny byly hrdé, domnívám se však, že mi nehrozí žádné nebezpečí. To mi Nigelle zjistil mimo veškerou pochybnost."

Bratři se podívali jeden na druhého a zkřížili ruce na prsou. Na jejich přísných a energických obličejích bylo znát, že nejsou ochotni ustoupit ani o píď. Střelec dobře věděl, že jestli se chce přit s těmi dvěma urozenými rytíři, úzce spřízněnými s urozenou rodinou Hyraksů z Karamaiku, čeká ho tvrdý boj.

"Baronka nám přikázala, abychom jí podali hlášení tak rychle, jak to jen bude možné," prohlásil Byron.

"Už jsme na cestě dva dny," dodal Lyraan, "a měli bychom si pospíšet."

"Dobrá," povzdechl si Střelec a mávnutím ruky je poslal na cestu dolů ze svahu. Už neměl ani sílu, ani chuť se přit.

Rytíři se usmáli jeden na druhého, spokojeně pokývali hlavami a vyskočili na koně. "Raději ty koně ved-te," řekl vrchní strážce. "Ten svah je příliš měkký. Vy dva tady zůstaňte a hlídejte. Nechám vám tady i mého koně, protože se s ním nechci cestou vlé-ci. Když bude potřeba, unesou nás i dva koně."

"Můžeme z tohoto směru očekávat nějakou pomoc, pane?" zeptal se Nigelle a sňal si přilbu. Její bílý chochol se zatřepotal ve větru.

Střelec pozvedl obočí a mávl rukou směrem k hradu a pláni kolem. "Tady v této věci, nebo od ostatních království?"

"Od ostatních království, pane."

Za Meliosovým panstvím bylo hned několik království, které by mohly při Velké výzvě pomoci, Střelec však pochyboval o tom, že by se k nim nějaká podobná zpráva dostala včas. "Šlechtici v této oblasti mají dost práce jeden s druhým, pane Nigelle. To, že by nám přijeli na pomoc, to bych od nich ani příliš nečekal."

Mladý rytíř přikývl a zavěsil si přilbu na hrušku sedla. Jeho kůň se otrásl a pokusil se ucuknout, Nigelle ho však chytil za uzdu a donutil ho zůstat stát. Pak sáhl do sedlového vaku a vytáhl z něho mrkev, kůň však byl zápachem zničené země příliš vyděšený na to, aby vůbec byl schopen něco žrát.

"Když něco uvidíte, křičte. V tomhle tichu vás uslyšíme i uvnitř hradu," řekl Střelec. - Aniž by čekal na to, až Nigelle nebo Oertropolis odpoví, vydal se dolů po svahu. Nohy mu klouzaly po hlíně a kamenech a vířily oblaka páchnoucího prachu. Střelec si musel zakrýt nos a ústa rukou, aby ten hrozný zápach alespoň zčásti ztlumil. Stále rychleji sjížděl ze svahu, pravou nohu

pokřčenou a o něco výš než levou, aby mohl lépe udržovat rovnováhu. Věděl, že by bylo nejlepší, aby jeden z rytířů přivázal lano ke koni a tím lanem ho zajišť-oval, příliš ale nevěřil tomu, že by vyděšené zvíře zůstalo stát.

Po několika minutách se pan Střelec bez dalších potíží dostal na konec svahu a ohlédl se za sebe, kde oba jeho druhové sváděli dolů své neklidné a vystrašené koně. Kůň pana Byrona zakopl a téměř spadl na kolena, zase se ale rychle narovnal.

Střelec si uvědomil, že svah je mnohem delší, než to shora vypadalo, a navíc mnohem vyšší. Jeho nohy zanechaly v suché a sypké zemi hlubokou rýhu. Na rovině byl povrch pevnější než na hřebenu, ty zelené kamínky však byly všude a zápach potu a krve byl dole ještě pronikavější. Ledový vzduch stále víc lnul k jeho kůži, přestože pan Střelec doufal, že o tolik níž by mělo být přece jen tepleji.

Když se jeho druhové konečně dostali až k němu, pan Střelec se vydal po prázdné pláni směrem k černému hradu. Šli mlčky, rozhlíželi se kolem a naslouchali, jestli se z hradu neozve něco, co by svědčilo o tom, že se v něm ještě udržel život. Jednou zaslechli něco, co připomínalo zvuk kladiva, dopadajícího na kovadlinu, zvuk, který Střelci připomněl jeho mládí v darokinském výcvikovém táboře. Vzápětí se však zvedl vítr, který ten zvuk zase odvál, aby ticho kolem rušilo už jen jeho vytí, při kterém tuhla krev v žilách.

Střelec kráčel jako první a bratři vedli své koně několik kroků za ním. Vrchní strážce věděl, že se budou držet dva kroky za ním a krok po jeho boku, jak to vyžadovaly předpisy rytířstva. Občas ta pravidla sice byla jen nepříjemnou zbytečností, při pochodu tou zničenou plání jim však přinášela útěchu, protože alespoň v nich bylo něco důvěrně známého.

Pan Střelec se podíval na hluboké stopy, které jeho nohy zanechávaly v měkké zemi. Z předchozích cest si dobře pamatoval, že na Meliosově panství bývala ta nejlepší pole z celého Penhaligonu. Bývala. - Celý se otrásl a byl v tu chvíli víc než rád, že jeho těžké boty mu chrání nohy před tím jedovatým prachem.

Oba koně hlasitě zaržáli a Střelec se zastavil. Napadlo ho, jestli bratři se svými koňmi nemají třeba až příliš velké potíže.

Už se je chystal poslat zpátky, oba se na něj ale usmáli, jako by ho chtěli ujistit, že jsou v naprostém pořádku. Střelec vážně přikývl a zadíval se na hřeben kopce, kde čekali zbývající dva rytíři. Stáli tam, kde je opustili.

Jak se blížili k hradu, Střelec si ho mohl ještě lépe prohlédnout. Bylo vidět, že jednotlivé části hradu byly přistavovány v různých obdobích jeho dějin, jako kdyby zedníkům a tesařům opakovaně přikazovali přistavovat k jeho původním zdem nové provizorní stavby. Přinejmenším jedna z věží byla v poslední době opravována, velká díra v její zdi však byla vyplněná

sotva něčím víc než hlínou.

Zdi hradu byly tak černé, že pan Střelec měl potíže rozlišit, kde jeden kámen končí a další začíná. Stříbrné žíly v kamenech se spojovaly v dlouhé čáry, obepínající celý hrad. - Vysoké zdi chránily pět malých střeleckých věží, pravidelně rozmístěných po žilkovaných zdech. Za vnějšími hradbami se tyčily tři věže vlastního hradu.

Vrchní strážce zkřížil ruce na prsou a zamyšleně se zadíval na hrad. Rádcův hrad původně postavili z téhož kamene jako

hrad Tří sluncí.

"Proč je to tak černé?" zeptal se Lyraan svého bratra. "Tiše."

Střelec se otočil a podíval se na oba bratry. "Vypadá to, že ti abeláti jsou ještě mnohem záhadnější, než jak nám to vyprávěla Johauna," řekl. "Toto se v Armětově nestalo."

Pan Byron přikývl a řekl: "Vypadá to, že z toho místa vysáli všechnen život a nechali ho hnít."

Střelec se nad mužovými slovy na chvíli zamyslel a pak se zeptal: "Tedy si myslíš, že abeláti vysáli život i ze zdi hradu?"

Byronovy oči se rozšířily překvapením a rozpaky a rytíř sklonil hlavu. "Promiňte, pane. Teď už si uvědomuji, co jsem to vlastně řekl..."

"Což byl mimořádně přesný úsudek, pane Byrone," řekl Střelec. "Nemám nejmenší pochybnosti o tom, že máš pravdu." Rytíř nepohnul ve tváři ani jediným svalem, Střelec si však dobře všiml záblesku ulehčení v jeho očích.

Pak se Střelec otočil k hradu a prošel otevřenou přední branou. Okem znalce se rozhlédl po stropu brány a našel v něm dobře známý otvor. Při tomto útoku byl zjevně zbytečný.

Od brány vedla cesta přímo napříč nádvořím, na velké křižovatce se spojovala s cestami od ostatních bran a směřovala ke vchodu do vnitřního hradu. Nádvoří hradu bylo temné a holé a nad ním se tyčily temné stíny tří věží hradu. Díru v jedné ze zdí vyplňovala čerstvá hlína, jediná trocha země v širokém okolí, která unikla magické moci útočících nestvůr.

Střelec se vydal po cestě a jeho boty hlasitě zaduněly na tvrdém kamení. Byl rád, že se z hnijící země konečně dostal na pevnou cestu. Letným gestem ruky mávl na bratry, aby ho následovali.

Koně hlasitě ržáli a ozvalo se rachocení jejich předních kopyt o kameny cesty, jak se koně neklidně vzpínali. Střelec rychle uhnul doprava, jak se to naučil už někdy na začátku svého výcviku. Otočil hlavu a spatřil, že se rytíři zoufale snaží zvířata udržet a jen tak tak se jim to daří. Zvířata měla oči doširoka otevřené a bylo vidět, že se jim do hradu vůbec nechce.

"Nemůžete je tam uvázat a nechat je jen tak být," řekl vrchní strážce.

"Raději je odved'te o několik kroků zpět. Vráťím se za chvíli."

"Pane," začal Lyraan a jeho bratr postoupil o krok blíž k panu Střelci. Koně se stále vzpínali.

"Udělejte, co vám říkám. Tady nám nehrozí žádné nebezpečí." Rytíři sklonili hlavy a vyšli z hradu. Koně odvedli s sebou. Střelec chvíli čekal, než se vrátí na nádvoří, rozhlížel se kolem a přemýšlel o tom, co pan Byron říkal o abelátech, sajících život ze všeho kolem. Vrchnímu strážci nyní ta myšlenka připadala ještě děsivější, protože nikde kolem nebylo vidět ani jediné mrtvé tělo.

Pak se Střelec vydal k hlavní věži. Postupoval opatrně a celou dobu svíral rukou jílec Mudrce. Nerad tasil meč dřív, než to bylo nezbytně nutné, a už vůbec netoužil po tom vytahovat bez vážného důvodu zbraň magickou. Velká brána k věži byla otevřená, jako kdyby ji něco, co se snažilo dostat ven, rozrazilo zevnitř.

Střelec pomalu vešel dovnitř a zaposlouchal se, jestli neuslyší nějaký zvuk, ať už by měl pocházet od těch, co přežili obléhání, nebo od padajícího dřeva a kamení. Vstupní hala byla obrovská a temná. Nesvítilo v ní žádné světlo a celý prostor ozařovalo jen šedé světlo, pronikající do haly úzkými okénky. Všechna hořejší patra věže se propadla na úroveň, na které stál, a nezůstalo stát ani jediné schodiště.

Ledový chlad činil zničenou věž ještě nehostinnější. Vrchní strážce si zvedl límec pláště a opřel se o rám dveří. Abeláti zničili Meliosovo panství, zatím však nezanechali ani jedinou stopu, která by prozradila, jak se jim to podařilo. Vrchní strážce se zadíval do tmy, nespátl však ani jedinou stopu po obléhacích strojích, ani jediný otisk kopyt nebo chodidel, a ani byt' jen jediný zlomený šíp.

Pan Střelec si těžce povzddechl, sklonil se a posadil se na rozpraskanou dlážděnou podlahu. Doufal, že na tom místě najde něco, co by ukazovalo na nějakou slabinu abelátů, zatím se však mohl opřít jen o několik dohadů o vodě a soli, vlastně o slzách. Prohrábl si prsty své dlouhé šedé vlasy a doufal, že Velká svolávací vojska a zbývající magické zbraně hradu Tří sluncí jim dají dost síly na to, aby mohli vetřelce odrazit. "Pane!"

Střelec se zvedl a otočil se. Pan Lyraan na něj mával od zbytků hradní brány a ukazoval na cimbuří vnější hradby. Jeho bratr stál opodál a držel koně.

"Co se děje?" zeptal se vrchní strážce a vykročil směrem k rytíři. "Myslím, že jsme něco našli!"

"To bych byl rád," zamumlal si pro sebe Střelec, když přecházel přes nádvoří. Zbytky hradu zkoumal proto, aby v něm našel něco, co by mu řeklo,

jaká je síla abelátské armády. Měl neodbytný pocit, že by si na něco měl vzpomenout, na něco, co se naučil v prvních lekcích o válečnictví a co ho už dlouho nenapadlo.

Hned za branou stál Lyraan, mhouřil své jasné modré oči a díval se nahoru na hradbu. Střelce alespoň trochu potěšilo, že vidí, že i mladému rytíři slzí oči - cítil se alespoň o něco mladší.

"Co tam vidíš?" zeptal se vrchní strážce a podíval se tím směrem, kterým se díval rytíř.

Lyraan ukázal na místo blízko vrcholu hradby.

"Tam! Vidíš to?"

"Co?"

Rytíř zamával prstem, kterým na to místo ukazoval, a vzrušeně zvolal: "Tam přece! Ty škrábance! Vypadají přece jako stopy po obléhacím žebřiku."

Střelec ovšem vážně pochyboval o tom, že by magičtí tvorové používali na zlézání hradeb něco tak přízemního, jako byl obyčejný obléhací žebřík. Hlasitě si povzddechl a zklamaně zkřížil ruce na prsou. Už už se chystal svůj názor vyjádřit nahlas, když vtom se zase vrátil ten neodbytný pocit. Zvedl hlavu.

V tom černém kameni byly dva škrábance přesné v té výšce a na tom místě, kde by je měl zanechat žebřík. Střelec několikrát usilovně zamrkal, aby vypudil z očí slzy, které mu do nich vhněl zápach a chlad. Znovu se na to místo

podíval a zavrtěl hlavou.

"Nejsem si úplně jistý, co by to asi tak mohlo být," řekl s přimhouřenýma očima.

"Ale také bych mohl mít pravdu," namítl řečnický Lyraan.

Střelec pokrčil rameny a vydal se ke zdi. Klouby prstů zaklepal na kameny a úmyslně se přitom vyhýbal těm nepřírozně vypadajícím stříbrným žilám. Kámen byl chladný a tvrdý a navzdory svému vzhledu nevypadal, že by byl něčím víc než obyčejným kamenem. Kdyby ta zeď byla postavená z něčeho jiného, nebo by se při dotyku drolila, měl by Střelec pocit, že našel něco, co by mu možná pomohlo bránit v nadcházející bitvě hrad Tří sluncí.

Zhluboka se nadechl a zavřel oči. Zápach země byl nesmírně silný a nepřestával mu připomínat zápach kováren a jatek. Nemísila se s ním žádná vůně rostlin nebo země, a ani žádný z dalších dobře známých pachů. Vrchní strážce překvapeně zavrtěl hlavou a znovu vytáhl deník. Jednou z prvních věcí, které ho učili o zkoumání bojiště, bylo to, že si má všechno nejdříve zaznamenat a vysvětlení se zabývat později. Zase začal škrábat psátkem do deníku.

"Co si o tom myslíte, pane?" zeptal se ho Lyraan.

"Nevím, co si o tom mám myslet, pane Lyraane," odpověděl Střelec, když dopsal a zastrčil si deník zpátky do kapsy.

"Našel jsi kromě těchto ještě nějaké další škrábance?"

Rytíř zavrtěl hlavou. "Ne, pane. Tyto jsem našel jenom náhodou, když jsem se díval na nebe."

"Neměli bychom sem přivést pana Nigella a pana Oertropolise?" zeptal se pan Byron, stále ještě svíraje v ruce otěže obou koní.

Zbývající dva rytíři svědomitě hlídkovali na vrcholu hřebene.

Střelec nad tím chvíli uvažoval a pak řekl: "Myslím, že by bylo nejlepší, kdyby zůstali tam, kde jsou. Musíme mít okamžitě zprávy o každém vojsku, které by sem mířilo, a jen zřídka bývá moudré se odchylovat od plánů, které jsou již prováděny."

Pan Lyraan jednou krátce přikývl a vrátil se ke svému koni, aby si od bratra vzal otěže. Střelci neušlo, že spolu bratři o něčem tiše hovoří, přes ržání koní ale nebyl s to zjistit, o čem vlastně mluví. Znovu se podíval na hradby a v tom špatném světle jen s námahou našel škrábance, které předtím spatřil. Stále ještě nechápal, jaký význam by ty škrábance mohly skrývat, už ale jenom pouhý fakt jejich existence a to, kde je našli, stačilo k tomu, aby se o ně začal zajímat.

"Jdu na hradby," řekl přes rameno. "Možná tam toho zjistím víc než odtud."

Pan Byron podal uzdu bratrovi a vytáhl ze sedla pěchotní meč. "Pane, dovolte mi vás následovat," řekl. "Možná bychom oba..."

Střelec zvednutím ruky požádal o klid a sám pro sebe se usmál. "Není třeba přesvědčovat mě o tom, jak jsou nám užitečné dva páry očí, Byrone," řekl. Sám pro sebe si pomyslel, že občas i šlechtici jednají jako vystrašené děti. Cestou zpátky si prohlédl mechanismus spouštějící mříž v bráně. I když tam nebylo dost světla na to, aby byly vidět podrobnosti, pan Střelec si domyslel, že provazy a lana, zvedající mříž, budou stejně shnilá jako lana katapultů. Poznamenal si do deníku, že by se měl podívat, jestli byla mříž při obléhání spuštěna a pak znovu násilím zdvižena a zablokována, jak se při obléhání často stávalo.

Pan Byron si odkášlal do rukávu a přehodil si meč z ruky do ruky. Střelec se zastavil a aniž by se otočil, poslouchal, co dělá mladý rytíř. I ten se zastavil a zbroj mu zacinkala, jak přešlápl z nohy na nohu.

Vrchní strážce naklonil hlavu, bezmála jako kdyby se rozhlížel po hradu, ve skutečnosti však potřeboval získat čas na přemýšlení. Dobře si uvědomoval, že Byron je nervózní, i když se mladý šlechtic ze všech sil snažil strach skrýt. Ta pustina, tma a zápach toho místa si na jejich odhodlání zcela samozřejmě vybíraly svou daň. I když tam přišli s určitým posláním, nebylo toho mnoho, co by mohlo jejich mozek udržet v činnosti.

"Pane Byrone, vyříd' panu Lyraanovi, ať koně k něčemu přiváže a připojí se k nám," řekl Střelec, aniž by přitom udělal jediný pohyb. Potom dodal: "A řekni mu, ať s sebou vezme Knihu a Zástavu."

Vrchní strážce chvíli čekal, až se jeho mladí svěřenci vrátí. Neztráceli čas a přes hlasité protesty svých zvířat je uvázali k úvazníkům před hradbami. O několik okamžiků později už přibíhali ke svému veliteli. Lyraan držel v ruce krátký jezdecký oštěp.

"Jsme připraveni, pane," řekl Byron. "Přinesl jsem ti lano a hřeby."

"Velmi dobře," pochválil ho pan Střelec. Víc než jindy si teď naléhavě uvědomoval potřebu podpořit morálku svých mužů, a to jak kvůli úkolu, který měli splnit nyní, tak kvůli nadcházející bitvě. Jestli je vyvedlo z míry už to, jak vypadal po obléhání tento hrad, zcela jistě nebudou nijak dobře reagovat, až uvidí celou hordu abelátů. Střelec si koneckonců nebyl vůbec jistý, jak se zachová při prvním pohledu na abeláty on sám. Vzápětí ale vrchní strážce pevně sevřel jilec. Mudrc a spílal sám sobě za své pochyby, připomínaje si bitvy, kterými už musel projít. Nikdo z jeho přátel, dokonce ani sama baronka, nevěděla o tom, jak v močálech Karamaiku bojoval s nemrtvými. A on sám nevěděl, jak by mohl kdy spatřit nepřítel hroznějšího než ten, o kterém stále ještě nedokázal mluvit.

Dovedl rytíře na nádvoří a pokusil se najít cestu, kterou by se dalo vyšplhat na vrchol hradební zdi. Lehké přenosné schody, které u hradeb obvykle stávaly, nebyly nikde k nalezení, a pevné schodiště se buď rozpadlo, nebo bylo při obléhání rozbito.

"Vypadá to, že tady máme problém," řekl Střelec.

Pan Lyraan ukázal na opravenou věž. "Proč nevylezeme na tu hromadu hlíny tam u věže? Řekl bych, že mezi věží a zdí to bude jenom krátký skok."

"To je výborná myšlenka," řekl vrchní strážce a vydal se k věži. Hledal přitom cokoli, co by při své předchozí obchůzce mohl přehlédnout, nevypadalo to však, že by tam něco mohlo být. Rytíři dělali vše, co bylo v jejich silách, aby mu pomohli, jejich nervozita ho však jenom zbytečně rušila.

Kopec hlíny se zvedal směrem ke středu věže, která podle Střelcova odhadu mohla být asi patnáct metrů vysoká.

Neměl tušení, kde mohli obránci najít tolik země na to, aby jí zaplnili tak velký průlom - nikde uvnitř ani vně hradu nebyly stopy po kopání. Obléhatelé někdy používali velké kopce hlíny k tomu, aby s jejich pomocí zlezli hradby, tato taktika však byla mnohem častěji užívaná primitivními národy sídlícími daleko na sever od Penhaligonu. Střelec pochyboval o tom, že to byli abeláti, kdo použil tu hlínu při do

bývání hradu, a spíš se přikláněl k názoru, že zeď prorazila střela obléhacího stroje a Meliosovi zákopníci dostali rozkaz průlom zahradit. Pokud tomu tak skutečně bylo, museli abeláti tu střelu vypálit dlouho před útokem, protože zákopníci zjevně měli dost času na to, aby díru zase zasypali.

"Navrhuji, abyste mě tam nechal jít prvního," řekl pan Byron a shodil na zem ranec plný skob na zlézání stěn. Popadl svůj dlouhý meč do obou rukou a vydal se nahoru.

"Nedostal jsi žádný příkaz tam lézt," řekl stroze vrchní strážce. Nijak zvlášť se na mladého rytíře nehněval, bylo mu ale jasné, že to byl strach, co v něm rozněcovalo to falešné nadšení. "Prozatím je kázeň a sebeovládání mnohem důležitější než to, jak kdo rychle vyleze na tu hromadu. Musíme si zachovat chladné hlavy."

Rytíř sešel z půli svahu a postavil se před pana Střelce, připravený přijmout jakékoli výčitky. Vrchní strážce si povzdechl a usmál se. Pomyslel si, že někteří z jeho mladších rytířů jsou až příliš ochotni přijímat trest, a to často i za nepatrná provinění.

"To, jak ten val vznikl, mě sice zajímá také, ale ještě víc mě zajímá, odkud se tu ta hlína vzala," řekl Střelec a obešel znehybnělého rytíře. Klekl si na jedno koleno a prohlédl si hromadu před sebou. Náhle si něco uvědomil.

"Vidíte tu hlínu?" zeptal se a nabral jí hrst. "Pohov, a podívejte se."

Pan Byron se vrátil do pohovu, otočil se a podíval se na hlínu na Střelcově dlani. Ramena mu poklesla úlevou. Vrchní strážce mávl rukou na druhého z rytířů, aby se i on šel podívat.

"Ta hlína není stejná jako tahle," řekl Střelec a ukázal na zkaženou zem pod svýma nohama. "Je čerstvá - živá."

Lyraan zavrtěl hlavou a vstal. "Co to znamená?"

Střelec si vzpomněl na Johaunin popis abelátů. Říkala, že se vrací na Mystaru, aby znovu získali magii, o kterou přišli, včetně magie, která se skrývá v každé živé bytosti. "Zdá se, že ta tvoje připomínka byla správná," řekl, pomalu odměřuje každé slovo. "Abeláti nejenže vysáli život z lidí, kteří hájili hrad, ale i z jeho zdi a země pod ním. I navzdory tomu tady ale máme hromadu hlíny, která unikla jejich moci..."

"Anebo tu hlínu vykopali až potom, co abeláti zničili všechno kolem," řekl pan Lyraan a dodal: "Pane."

Pan Střelec vstal a přikývl: "To vypadá jako mnohem pravděpodobnější závěr. A jsem si jistý, že tu hlínu buď vybrali z věže, nebo ji vykopali zpod zničené země na povrchu."

"Což znamená, že tady máme dva možné závěry. Za prvé, pokud pochází zevnitř věže, pak ji zdi věže byly schopny ochránit před magickou mocí abelátů. A za druhé, jestli ta hlína pochází zpod té shnilé země na povrchu, pak ta nahoře nechala magii abelátů proniknout jen tak daleko," řekl Byron.

Ted' byla řada na Lyraanovi. "Takže jestli chceme někoho, například baronku, ochránit před magickou mocí abelátů, měli bychom ho ukrývat buď v domech s co nejsilnějšími stěnami, nebo hluboko pod zemí." Pan Střelec znovu přikývl a něco si zapsal do deníku.

Když s tím byl hotov, dal se do zkoumání okraje díry, kterou měla hromada zakrývat. Nebylo vidět žádné stopy po ohni ani po čistém průrazu zdi, jak by se u bitvy, ve které byly použity magické zbraně, dalo očekávat. "Na těch abelátech je něco podivného. Jsou to magické bytosti, ale zdá se, že používají obyčejné lidské zbraně," řekl. Vysypal hlínu z dlaně na zem a zapsal si ten nový poznatek do deníku. V tu chvíli už věděl, že i když si ze své expedice mnoho poznatků nepřinese, budou mít větší cenu než celá legie vojáků.

"Jdeme," řekl. "Už nesmíme ztrácet čas."

Vrchní strážce se vyšplhal na vrchol hromady a mávl na ostatní, aby se k němu připojili. Byron popadl svůj vak a přehodil si ho přes rameno. Meč přitom ani na okamžik nepustil z ruky. Lyraan si přerovnal lana v torně a začal šplhat po hromadě. O oštěp se přitom opíral jako o hůl.

Hlína v hromadě byla dobře udusaná, i když Střelec nikde neviděl nic, co by mu řeklo, jak ji upěchovali - nebyly tam ani šlépěje, ani žádné otisky kusů dřeva. Jestli hádal správně, pak byla podlaha věže rozbitá na kusy a dřevo a kameny z ní podepíraly tu ohromnou hromadu. Napadlo ho, že díra ve dnu věže musí být obrovská, protože při kopání takového množství hlíny se obyvatelé hradu museli dostat až k jeho základům. - Museli mít hrozný strach, když stačili za bitvy vykopat, nanosit a udusat tolik hlíny, že stačila zakrýt tak velký průlom ve zdi věže.

Bylo jasné, že se obránci hradu snažili udržet abeláty co nejdál od právě této věže, a to za každou cenu. Pan Střelec si byl naprosto jistý, že zákopníkům mohli dát mnohem užitečnější úkol, než zakrývat díru ve zdi, která navíc vedla jenom na vnitřní nádvoří. V té stavbě muselo být něco, co bylo jak velmi cenné, tak velmi nepohyblivé.

Vrchní strážce se zastavil a otočil se. To, že průlom ve zdi byl obrácený na vnitřní nádvoří, nutně muselo znamenat, že obléhatelé tu střelu vypálili odněkud z pláně před hradem. Rytíř se zadíval směrem, odkud střela mohla přiletět, a uviděl otevřenou přední bránu.

"Co jsi zjistil, pane?" zeptal se Lyraan, který už byl jen několik kroků od pana Střelce.

Střelec se rozhlédl po zbývající části hradu. "Nic," řekl. "Ještě nic."

Když se Střelec konečně dostal na vrchol hromady, sotva popadal dech. Rytíři se vydali za ním, aby mu pomohli překonat těch posledních pár stop,

vrchní strážce na ně však netrpělivě mávl rukou, aby si hleděli svého. V žádném případě před nimi nehodlal projevovat nějaké známky slabosti, i když v duchu uvažoval, jestli by kdy byl schopen na tu hromadu vylézt v brnění a s tornou na zádech - byť třeba v tom věku, v jakém byli jeho pomocníci.

Když byl nahoře, podíval se do mezery mezi krajem zdi a vrcholem hromady, příliš mnoho toho ale nezjistil, protože uvnitř byla jen černá tma. Hromada zakrývala otvor téměř celý a pan Střelec se musel skrčit, jak to nejvíc šlo, aby se

vůbec vešel do úzké díry nad vrcholem hromady. Doufal, že se dovnitř mohlo dostat alespoň trochu světla okny na vrcholu věže, obránci je však před bitvou velmi prozíravě zakryli. Okna věží totiž bývala oblíbenými cíli nepřátelských lučištníků, střelících zapálenými šípy. "Předpokládám, že nemáme žádné pochybnosti."

"Ne, pane," ozval se zvenku Byron. "Mohli bychom ale vzít můj plášť. Omotáme ho kolem meče a zapálíme. Křesadlo mám s sebou."

"Ne, to nebude nutné," řekl pan Střelec a vystoupil z otvoru. "Nevíme, jak ta hromada vypadá na druhé straně, a slézat po ní dolů do tmy by bylo nepřiměřeně nebezpečné. Místo toho se raději vydáme na hradby."

Obvodová hradba byla asi deset stop od hromady a nádvoří bylo snad pět sáhů pod ní. Pan Střelec se na mezeru mezi hromadou a hradbou skepticky zadíval a usoudil, že konečně přišel čas si přiznat, že už není žádný mladík. Naštěstí měl dva mladé muže po ruce. "Přeskočíš to?" zeptal se pana Byrona.

Rytíř se na sebe podíval a poklepal si na brnění. Chvilí přemýšlel a pak řekl: "Mám na sobě drátěnou košili, plátové brnění a ještě všechny vycpávky. Zeptej se raději Lyraana, to je náš rodinný skokan."

Druhý rytíř se na svého bratra vztekle zadíval. Pan Střelec sice nevěděl proč, na druhé straně ale tušil, že to má něco společného s mladíkovými zkušenostmi s navazováním velmi romantických vztahů. Lyraan shodil z ramene tornu a zapíchl oštěp do země. Pak vytáhl lano a svázal je do smyčky.

Na bratra se ani nepodíval, roztočil smyčku nad hlavou a v posledním možném okamžiku ji pustil. Smyčka se zachytila na jednom z výčnělků cimbuří a obtočila se kolem něj.

"Ty jsi tady nejlepší lezec," řekl Lyraan bezvýrazně svému bratrovi a ustoupil stranou. Pak se otočil a pevně lano přitáhl.

Pan Střelec se na bratry zkoumavě zadíval, pak se ale rozhodl, že se raději nebude na nic ptát. Ať už mezi sebou měli jakékoli účty, alespoň se jim je dařilo přehlížet. Stárnoucí rytíř chytil lano několik kroků před Lyraanem.

Byron si neobratně zastrčil meč za pás a oběma rukama se chytil lana.

Naklonil se nad propast a pak se odrazil do vzduchu. Pan Střelec se jen namáhavě nadechl, jak ucítil mladíkovu váhu.

Přitom cítil, jak se mu v zádech znovu ozvalo jedno staré zranění. Byl jenom rád, že Lyraan je tak silný, že většinu práce obstará i za něj.

Pak mladý rytíř pomalu začal ručkovat po laně na druhou stranu. Při tom pohybu se začal na napjatém laně houpat nahoru a dolů a pan Střelec se musel naklonit dozadu, jak to nejvíce šlo, a zabořit se patami do země, aby Byrona vůbec udržel. Ze zdi, na které byla smyčka uchycená, se uvolnilo několik kamenů. Byron se zastavil v půli cesty a čekal, až se lano přestane chvět. Když se přestal houpat, šplhal dál, ale už mnohem pomaleji. Panu Střelci to praskání drolicí se zdi připadalo mnohem hroživější než vzdálené dunění hromu.

Byron váhavě sáhl po zdi, stále však byl ještě příliš daleko, než aby na ni mohl vylézt. Střelec dýchal těžce a povrchně a čelo měl zalité potem. S trochou ironie si pomyslel, že Jo měla nakonec pravdu, když říkala, že jí až příliš mnoho koláčů.

Byron se ještě několikrát posunul na laně a pomalu se dostal k okraji zdi. Pustil lano, chytil se okraje zdi a překulil se přes něj na hradbu. Bez jediného slova rozvázal smyčku a přivázal ji k jinému kameni. "Pojď, pane," zvolal a chytil lano. Pan Střelec je pustil a pokusil se rozhýbat zmrtvělé ruce. Přitom se proklínal, že vůbec kdy dopustil, aby jeho tělo tak ochablo. Náhle se cítil podivně nejistý, se dvěma mladými rytíři kolem sebe, kteří mu byli v síle a bojové zdatnosti víc než vyrovnanými soupeři. I přesto mu ale stále byli zcela oddaní.

"Děje se něco, pane?" ozval se mu za zády Lyraan, stále ještě svírající v ruce lano.

"Ne," opáčil vrchní strážce. Popošel k okraji hromady a chytil lano stejným způsobem jako předtím Byron. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a donutil své nohy, aby opustily pevnou zemi.

Bodání v jeho zádech se změnilo na neustávající bolest. To zranění v jeho zádech způsobilo prokletý elfí oštěp, a nikdy se pořádně nezahojilo. Pan Střelec jen doufal, že se rána neotevře a nezačne krváčet.

Byron sevřel lano a držel je napjaté. Pan Střelec znovu zaslechl praskání kamene a na chvíli přemýšlel nad tím, jestli jejich slabost způsobilo to, že byly špatně postavené, nebo jestli příčinou byla magie abelátů. Podíval se pod sebe a začal ručkovat ještě rychleji než předtím. Tou cestou se mu lano rozhodně opustit nechtělo.

Pan Střelec sáhl po zdi a nechal se Byronem vytáhnout nahoru. Vrchní strážce poděkoval rytíři kývnutím hlavy, nenašel však v sobě sílu na to, aby

mohl promluvit. Poodešel o několik kroků stranou a zaťal zuby. Záda ho bolela čím dál víc.

"Mám zůstat tady, pane?" ozval se z druhé strany Lyraan.

Střelec přikývl a pokusil se promluvit, ovšem neúspěšně. Několikrát se zhluboka nadechl a podařilo se mu ze sebe vypravit: "Ano, budu potřebovat, abys mi pomohl se dostat zpátky." Lyraan mávl rukou v souhlasném gestu a zvedl ze země oštěp, který předtím upustil. Pan Střelec gesto opětoval a zamířil společně s Byronem k hlavní bráně.

Pomalu kráčeli po hradební zdi. Pan Střelec si chtěl být jistý, že kameny zdi nejsou oslabené natolik, aby pod jeho vahou povolily. Stále ještě se mu ale nepodařilo najít to, co hledal - nebylo tam ani stopy po zbraních, přestože tajně doufal, že by se něco malého, jako třeba kámen z praku, mohlo zachytit v některé z puklin. V takové věci by se skrývalo nesmírné množství užitečných poznatků. Pan Střelec a jeho pomocník se čas od času zastavili a rozhlédli se po hradební zdi, jestli na ní neuvidí nějaké stopy po obléhání, žádné tam však nebyly.

U přední brány se pan Střelec otočil a rozhlédl se po hradu, aby se ještě jednou přesvědčil o tom, jaké škody obléhání způsobilo. S velkým zklamáním však ale byl nucen přiznat, že z toho místa nevidí nic nového. Zhluboka vydechl.

"Pane, myslím, že jsem našel ty škrábance," řekl Byron, nakláníje se přes okraj hradby. Pan Střelec došel k němu a podíval se tam, kam rytíř ukazoval.

Lyraan měl pravdu. Ty škrábance mohl způsobit jen obléhací žebřík. "Vidíš tam ještě nějaké další?"

"Ne... nebo ano, pane! Je jich tam ještě spousta - a jsou tam všude, všude, kam se jenom podíváš!"

Pan Střelec si těch škrábanců sám všiml. Narovnal se a řekl: "Vypadá to, že ať už ti abeláti při svém pochodu používají cokoli, není to nepřemožitelné."

Pan Střelec se rozhlédl po pláni a všiml si něčeho velmi neobvyklého. V zemi tam byly mělké prohlubně, kterých si cestou nahoru nestačil všimnout. Některé z nich zjevně pocházely od střel z obléhacích strojů, ať už jimi byly velké kameny nebo železné koule, a ostatní vyryla v zemi kola vozů. Všechny ty rýhy mířily z jednoho a téhož směru.

Pan Střelec se znovu otočil a podíval se na rozbitý hrad. Už předtím poznal, že kámen, který napáchal na hradu tolik škody, byl vystřelený odněkud z pláně před hradem. Stopy po obléhacích žebřících byly u přední brány, už ale ne na těch ostatních branách, které Střelec a jeho společníci prohlíželi. Vrchní strážce už tušil, že tam také žádné nebudou.

Mříž byla zvednutá jen v

přední bráně. Střelec vytáhl deník a pisátko a zapsal si další poznámku. Pak se nepatrně a jen na chvíli usmál.

"Co se stalo, pane? Přišel jste na něco?"

"Ne, pane Byrone, nepřišel," odpověděl vrchní strážce a dokončil poznámku v deníku. Pak si ho zastrčil za opasek a dodal: "To ty jsi na to přišel."

"Já, pane?"

"To ty a tvůj bratr jste objevili ty škrábance na přední bráně," řekl pan Střelec. "Zdá se, že taktika těch abelátů je velmi jednoduchá. Útočí zepředu."

"To proto ty ostatní mříže nejsou zdvižené?" zeptal se rytíř.

Vrchní strážce přikývl. "Asi to tak bude. Právě proto jsou také stopy po obléhacích žebřících jen na přední hradbě a na bočních nejsou žádné."

Pan Byron se podíval na vlastní hrad a zamyšleně stiskl rty. Pak nejistě zavrtěl hlavou. "Co si za to ale koupíme, pane? Střelec pokrčil rameny. "Možná naše životy."

Kapitola 11

CESTA ZBÝVAJÍCÍCH JEDNOTEK VEDLA NA sever mezi vzdálené kopce. Jo pochybovala, že se abeláti budou obtěžovat a že za vojáky pošlou skupinu. Jediná poranění, která v boji utrpěli, způsobila čepel Míru, žádný penhaligonský meč nebo oštěp, ani žádné kopí Černých orlů abeláty nezranilo.

Pokaždé, když Jo zvedla nohy, hrozilo, že jí vypovědí službu, ale přesto se přinutila pokračovat, zhluboka se nadechovala nosem a vydechovala ústy, jak se to naučila, když pracovala jako posel mezi Spekulárem a Thresholdem. To jí umožnilo běžet rychleji a doběhnout dál, než kdyby dýchala jako nějaké zvíře.

Jo přemýšlela, kolik jednotek přežilo. Pamatovala si na Střelcova slova, aby si dávala pozor na muže z baronství Černého orla, a doufala, že jestli přežili, nebudou působit příliš velké potíže.

Když přecházela přes další kopec, krčila se u země, aby se vyhnula nepřátelským očím. Uvažovala o tom, že by se vrátila zpátky do Penhaligonu a řekla všem o strašlivém masakru. Byla si jistá, že baronka bude chtít slyšet, co se skutečně stalo, nikoli Chilatrovy lži. Jo zamyšleně zkroutila rty, když si uvědomila, že její skutečná pravdomluvnost byla způsobena jejím vztahem k Flinnovi a faktem, že se stala symbolem naděje.

Sevěla Mír a cítila vzrůstající zlost, že nedokázala zachránit ani jednoho vojáka před smrtí. Věděla, že každý z nich spoléhal na to, že je Jo povede, dodá jim odvahu, naději, sílu i kuráž, aby dokázali porazit nepřítele. Na padlo ji, jestli se někdy ocitne v Síni hrdinů nebo v Síni poražených.

Jo se zastavila na vrcholu kopce. Protáhla se, aby zahнала bolest a narovнала si záda. Obloha byla stále šedivá a slunce se ukrývalo za mraky, nedostatek světla už Jo unavoval. Podívala se směrem, o kterém doufala, že by to měl být sever, a doufala, že se jí podaří zachytit sloup bílého světla abatonu.

Náhle si vzpomněla na vidinu Dajina. Chlapec se proměnil v krásného mladého muže, byl tak nádherný, že Jo při vzpomínce na něj začalo srdce bít rychleji. Přitáhla si čepel Míru k sobě a ucítila na tváři chladnou rudostříbrnou ocel. Představovala si, že Dajinova kůže bude asi stejně chladná. Přitažlivost, kterou cítila, byla fyzická, to ano, ale Jo věděla, že ji sváděla i mocná síla, která Dajina obklopovala.

Když se Jo s Dajinem poprvé setkala, chlapec projevil vůči ní jistou dávku obdivu, ale ona to považovala jen za chlapecký roznar. Přemýšlela, jestli stále ten obdiv cítí a jestli takové pocity byly pro abaton nebezpečné. Jo také uvažovala o tom, jestli to, co ovládalo abaton, byl sám Teryl Auroch. Vysvětlení dávalo smysl: On vytvořil abaton a přivedl Dajina, svého syna, doprostřed pilíře světla.

V Joině snu byly Dajinovy oči bez zřítelnic, byly to vlastně jen dva zdroje bílého světla tak jasného, že se mohlo rovnat jen se světlem abatonu. Když si Johauna vzpomněla na kaskádu světla, na chvíli se jí zmocnila nevolnost, ale rychle se vzpamatovala. Věděla, že mezi abatonskou silou a Dajinovou novou formou je nějaká souvislost, ale nedokázala své obavy vyslovit, protože ji děsily.

Mocná síla nutila Dajina, aby měl oči stále zavřené - možná to bylo proto, aby ji neviděl. Jo uvažovala, jestli tam Dajin byl proto, aby abatonskou sílu hlídal.

Vzdych byl chladný. Jo se otřásla a přinutila se znovu k chůzi. Koňské stopy pokračovaly do kopců, ale ona nevěděla, kam až se potáhnou, protože jí kopcovitý terén bránil ve výhledu. Sklonila se k zemi a prohlédla si stopy, usoudila, že tudy muselo projít nejméně deset jezdců a že měli naspěch. Jo se dotkla země a zvedla kousek hlíny, pak ho promnula mezi prsty, jak ji to naučil jeden posel ze Spekulára. Země byla tvrdá a chladná a jezdci tudy museli projet tak před dvěma hodinami.

Jo věděla, že nebyla příliš dobrý stopař. Jestliže tudy muži na koních projeli před několika hodinami, znamenalo to, že v boji ztratila pojem o čase. Oprášila si ruce, otřela si tvář a prsty si uhladila vlasy.

Aby zmírnila svůj strach, rozhodla se zrychlit tempo, a tak se pomalu rozběhla, Mír svírala jednou rukou za jílec a druhou uprostřed čepele, aby ho udržela v rovnováze. Červenostříbrné ostří bylo čím dál temnější. Krev na

jejích rukou už oschla a Jo napadlo, kolik života už z ní čepel vysála.

Přesto to nebyla ničivá síla, s jakou vysávali život abeláci. Mír Jo nějakým zvláštním způsobem uklidňoval.

Nepochybovala o tom, že posvěcený meč žil svým vlastním životem, stejně jako tomu bylo u Hadobije. Jo zvedla ostří do výšky očí a podívala se na poslední symbol vyrytý na ploché straně meče. Tento symbol spojoval ostatní čtyři symboly Kvadriviálu do jednoho. Jo věděla, že nikdy nic tak krásného neviděla.

Snažila se udržovat stále stejné tempo, když postupovala kopcovitým terénem. Nezpívali tu žádní ptáci, neslyšela ani vzdálené volání zvířat, dokonce ani šustění větví nebylo slyšet. I hmyz mlčel. Země se začínala pod jejíma nohama bořit a Jo si uvědomila, že se dostala do bažinatého údolí.

Také vzduch se změnil. Už nebyl chladný a čistý, ale vlhký a těžký. Jo musela opět zpomalit, když se jí začaly boty bořit po kotníky do měkké hlíny.

Pokračovala dál, až do míst, kde stopy náhle končily. Pečlivě si je prohlížela a uvažovala, proč se jezdci vydali do tak nehostinného kraje. Zírala na bažinu kolem sebe a ve výhledu jí bránila pára, stoupající z mělké vody. Voda byla chladná, jak si Jo myslela.

Bažiny byly, až na čvachtání Joiných bot, docela tiché. Jo sevřela meč oběma rukama a držela ho obezřetně před sebou. Slyšela pověsti o podivných bytostech žijících v bažinách - prý tu žil obrovský hmyz a tvorové podobní napůl lidem a napůl ještěřům, někteří z nich byli dokonce nesmrtelní. Když o tom však chvilku uvažovala, musela se zasmát svému vlastnímu strachu, v celé zemi nebylo nic hroznějšího než abeláci.

Jo si vzpomněla, jak jednou musela prchnout před městskými strážci ze Spekulára do nedalekých bažin. Byly stejně chladné jako tyto a ona tam tenkrát dostala nemoc způsobenou špinavou bahenní vodou. Trvalo jí celé týdny, než se zotavila, a od té doby doufala, že ji podobná nemoc už nikdy nepotká.

Přestože tu už nebyly žádné stopy, Jo se snažila udržet stejný směr od bitevního pole. Nad bažinami se vznášela pára a na zemi se dělaly velké plynové bubliny. Jo nakrčila nos pokaždé, když procházela některou z mimořádně páchnoucích oblastí. Její svaly už z pomalého pochodu začínaly být unavené. Věděla, že by nebylo moudré, kdyby se rozhodla běžet, protože by se unavila ještě rychleji. Kromě toho by zakopávala o ponořené stromy a tlející pařezy a mohla by si přitom zlomit nohu nebo ještě něco daleko horšího.

Jo se znovu zaposlouchala, jestli nezachytí nějaké hlasy. Zastavila se a zůstala chvilku nehybně stát. Mír držela ve stejné pozici, jako když do bažin vstoupila.

"Haló!" vykřikla. Po chvilce se znovu nadechla a vykřikla ještě jednou: "Haló!"

Čekala, jestli nezaslechne odpověď, ale neodpověděl jí ani vítr. Zvedla tedy meč nad hlavou a pokračovala dál. Bahno kolem ní šplíchalo, ale její plášť nepotřísnilo.

"Kde jsi?" zvolala ještě jednou, když cítila, že jí svaly vypovídají službu. "Pane Domerikosi! Kde jsi?"

Jo se rozhlížela po bažinách kolem sebe a měla pocit, jako kdyby vstoupila do nějaké prokleté země. Před ní se zvedala bahenní pára a nutila Jo kýchat. Dívka se zasmála a kýchla si ještě jednou. Její smích byl čím dál hlasitější.

"Co je tu tak k smíchu?"

Jo se prudce otočila, uchopila Mír pevně oběma rukama a namířila jeho hrot na hrdlo muže, který promluvil.

Pan Domerikos nehybně stál a jeho tmavé oči hleděly na ostrý hrot rudého meče. Ruce měl rozpažené na svou obranu a hlavu nakloněnou na stranu.

Jo se usmála a sklonila zbraň. Hřbetem ruky si rozpačité otřela nos a řekla: "Moc se omlouvám, pane Domerikosi. Už jsem si začínala myslet, že jsem jediná, kdo to přežil."

Domerikos se zamračil a odvrátil svůj pohled. Jo měla pocit, že cítí stud a zároveň zlost. "Několik z nás je kousek odsud," odpověděl a ukázal dál do bažin. "Kdo?"

"Celkem pět penhaligonských rytířů, velitel Lyrates, seržant Yeats, pak je tam pan Barethmor a několik kopiníků Černého orla," dodal rytíř a obrátil se tváří k Jo.

"Jsi raněný?" zeptala se zdvořile. Přistoupila k němu blíž, aby si prohlédla šrámy na jeho brnění a zaschlou krev.

Pan Domerikos jen mávl rukou, aby si toho nevšímal. "Je mi dobře," řekl a dlaní si stáhl vlasy z čela. "Je dobře, že jsi volala, jinak bychom se nikdy nenašli."

"Nevím ani, jak dlouho už se brodím tady tou vodou."

Rytíř pokrčil rameny a pobídl Jo, aby se s ním vydala k ostatním.

"Jak jsi věděl, kudy máš jít, pane?" zeptala se a na okamžik zapomněla na respekt, který příslušel jeho postavení.

Domerikos neodpověděl. Jo si všimla, jak stiskl zuby a zadíval se do mlhy. Vzpomínal na ničivou bitvu.

"Jak jsi věděl, kudy máš jít, pane?" zeptala se Jo ještě jednou a tentokrát zvýšila hlas.

"Cože?" odpověděl rytíř a zmateně zamrkal. "Mám dokonalý orientační smysl. A Barethmor mi dal tohle."

Natáhl ruku, v které měl malou skleněnou kouli. Uvnitř plavala malá šipka.

"Co je to uvnitř?" zeptala se Jo a pozorně si předmět prohlížela. "Ukazuje to směr, ta šipka zjevně míří na sever." Jo se napřímila. "Zjevně?"

Domerikos pokrčil rameny. - "Je to magický předmět a jako o takovém o něm nic nevím. Vím jen to, že jeho šipka míří pořád na sever. O moji bezpečnost si nemusíš dělat starosti, panoši Menhir," dodal pan Domerikos. "Vím, že pan Barethmor měl důvod, proč mi tu věc dal, nebylo to jen proto, abych tě našel."

"Důvod?" odpověděla Jo. "Co to říkáš, pane?"

Rytíř vypadal zmateně. "Říkám jen, že to je pro Barethmora perfektní příležitost, aby se pomstil. Pokus připravit tě o život, ten list z baronství Černého orla a přítomnost pana Barethmora nejsou pouhou shodou náhod."

Pan Domerikos si přidržel skleněnou kouli před očima a nahlédl dovnitř. Ukázal směrem k táboru a řekl: "Dejme se na cestu, ale nezapomeň na to, co jsem ti teď řekl."

Jo přikývla a opřela si Mír o rameno. Vzduch se nyní zdál o něco chladnější a mlha se tu a tam rozptýlila. Na některých

místech se z bahna vynořovaly větve pradávných stromů.

Pan Domerikos ukázal na mrtvý les a Jo v dálce zahlédla světlo ohniště. Pět penhaligonských rytířů stálo proti třem rytířům Černého orla. Všichni se tísnili kolem malého ohniště. Koně byli přivázaní k jednomu z mnoha mrtvých stromů. Muži z Penhaligonu byli úplně vyčerpaní. Měli otrhané pláště a na jejich brnění byly dlouhé šrámy. Z těch pěti měli meče jen tři muži. Jeden meč však byl zlomený. Muži z baronství Černého orla se však zdáli být dobře vybaveni. Jejich černé brnění bylo v dokonalém stavu, jako kdyby se žádného boje nezúčastnili. Každý z nich měl u sebe nepoškozenou zbraň - kopí, meč a oštěp.

"Kde je pan Barethmor?" zeptal se pan Domerikos ostatních, když společně s Jo vstoupili na mýtinu.

"Já jsem tady," ozval se chraplavý hlas, o kterém Jo věděla, že patří veliteli kopiníků. Sledovala, jak se jeho černé brnění vynořilo z mlhy. Svou helmu měl v ruce a dlouhé vlasy mu splývaly až na ramena. "Vidím, že se ti podařilo najít naši malou hrdinku."

Jo se nemohla ubránit, aby se neušklíbila nad mužovým sarkasmem, přesto zůstala nehybně stát.

"Nuže," zeptal se Barethmor. "Kde jsi byla?"

"Bojovala jsem s abeláty," odpověděla klidně Jo a zůstala stát po Domerikosově boku.

"To je obdivuhodné. A jak to, že jsi nebyla zabita jako všichni ostatní?" Jo mlčela a jen pevněji stiskla svůj meč.

Pan Barethmor vykročil dopředu a odhodil svou helmu vztekale do bažiny. V jeho temných očích se rudě odráželo světlo z ohniště. "Tak co mi na to odpovíš, děvče?" zeptal se.

Pan Domerikos se před Jo postavil a řekl: "Drž se zpátky, Barethmore."

Velitel kopiníků zkroutil rty a zadíval se rytíři do očí. Jo sledovala, jak spolu ti dva hráli svou soukromou hru a její obavy každým okamžikem rostly. Barethmor nakonec přikývl a ustoupil. Připojil se ke svým rytířům a řekl: "Jsem rád, že jste oba konečně tady."

"A to proč?" zeptal se Domerikos a zaujal místo vedle svých mužů. Jo vycítila rostoucí nebezpečí, a tak se také připojila k penhaligonským mužům.

Barethmor znovu přikývl, rozhlédl se po bažinách a pak dodal: "Kdysi jsi mi způsobil vážné zranění, pane Domerikosi. Nezapomněl jsem na to."

"A tvá žena nezapomněla na noci a dny plné utrpení," odpověděl vztekale pan Domerikos.

Velitel kopiníků jeho poznámku ignoroval a místo toho se obrátil na Jo a řekl: "A ty, hloupý panoši. Myslíš si, že jsi hrdinka, protože se oháníš magickým mečem. Něco ti teď řeknu - mám plno kouzelných zbraní, ale můj pán chce právě tu tvou. A on ji dostane."

Jo náhle pochopila. Ludwig von Hendriks, vládce baronství Černého orla, chce použít Mír proti králi Karamikosovi. Rádce Melios byl tím "pěšcem".

Penhaligonští rytíři tasili své zbraně a Jo oběma rukama uchopila Mír. Kopiníci Černého orla také vytáhli své meče, ale Jo si všimla, že žádný z nich neměl ve tváři obavy.

"Bylo dobře, že jsem ti dal ten stopovací krystal," řekl nakonec pan Barethmor a mávl rukou na penhaligonské rytíře.

Oheň v ohništi se prudce rozhořel a plameny pohltily rytíře. Jo slyšela jejich křik, který přehlušil hukot ohně. Když plameny změnily směr, postavila se vedle pana Domerikose.

Ten se však otočil a dal se do běhu. Jo vyděšeně sledovala, jak jeho kůže začala černat, jak mu po celém těle naskákaly puchýře. Brnění se rozpustilo a rytíř nakonec padl do bahnitě vody.

Oheň obklopol Jo a vytvořil kolem ní kotouč hluku a žáru. Johauna zůstala stát s mečem napřaženým před sebou, odhodlaná bojovat. Meč ji ochránil před spalujícím ohněm.

Vykročila pravou nohou dopředu a její meč opsal velký oblouk vzduchem. Lesknoucí se čepel zasáhla hlavu prvního kopiníka. Jo se otočila a udeřila dalšího muže do ramene. Meč snadno projel jeho brněním.

Poslední bojovník se rozmáchl a zasáhl Joino brnění. Kov se jeho úderu nepodvolil, ale Jo klesla na kolena. Oheň stále plál kolem ní a plameny ji oslepovaly.

Jo utržila ránu do zad a klesla do bahna. Zamlžil se jí zrak, a tak potřásla hlavou, aby zahнала bolest, a odkutálela se na stranu. Mír při tom nastavila do obranné pozice.

Kopiník se tyčil nad ní a zvedal svou zbraň ke zdrcujícímu úderu, tentokrát si Jo nebyla jistá, jestli jeho útok dokáže odrazit včas. Když se muž chystal k dalšímu zásahu, vystřelil z ohniště další plamen a zasáhl muže do zad. Jo se rychle postavila a sledovala, jak se mužovo tělo proměnilo v prach.

"Zatraceně!" ozval se za ní Barethmor.

Jo se prudce rozmáchl mečem a zastihla Barethmora nepřipraveného. Hlava mu spadla z ramen.

Oheň náhle uhasl a Jo obklopilo ticho. Paže se jí trásly únavou. Dlouho jen hleděla na zbytky mrtvých těl, nakonec se začala pobírat Barethmorovými osobními věcmi a hledala druhou skleněnou kouli na určování směru. Nenašla však žádnou.

Jo se vydala na další cestu, aniž by se jedinkrát ohlédla za sebe.

Kapitola 12

BRADDOK NEBYL MRTVÝ. Trpaslík zvedl hlavu, opřenou o Flinnovu nohu, a zadíval se svému příteli do očí. Všiml si, že oheň, který zářil v trpasličí kovářské peci, se nyní odrážel ve Flinnových očích, byl to oheň, který trpaslíky inspiroval po celé generace - od doby, kdy odešli z města Černomor.

Braddok ucítil v očích prudkou bolest a musel si opět lehnout na písčitou lesní zem.

"Lež klidně, Braddoku."

"Proč - co se stalo?" procedil trpaslík mezi zuby.

"Byl jsi zachráněn," odpověděl Flinn. Braddok měl nepříjemný pocit, když si představil, jak a kým byl zachráněn. "Ty

jsi mě zachránil?" zeptal se zvědavě, ale Flinn jen potřásl hlavou. "Tak kdo tedy?"

Flinn pokrčil ramenem. "Kagyar?" Trpaslík si přestal všimnout bolesti a rychle se posadil. Když se znovu probral, ležel tváří v písku.

Braddock hlasitě zasténal a znovu se pokusil posadit. "Mám takový pocit, jako kdybych propil celou noc," prohlásil. V ústech cítil písek, což ho ani trochu nepřekvapilo.

"Proč jednoduše nezůstaneš ležet, dokud se nebudeš cítit lépe?" zeptal se Flinn a vstal.

Braddock pomalu potřásl hlavou. Odkášlal si, aby vyhnal nepříjemný pocit ze svého hrdla, a poškrábal se na nose. Tak pomalu, jak jen mohl, se zapřel rukama a opatrně si klekl.

"Velký pane Kagyare, Kagyare Umělce, Kagyare Bystrozraký, já, Braddock Trnikrev, tvůj oddaný služebník, ti děkuji za to, že jsi mi vrátil život. Budu s tvým darem zacházet moudře." Braddock se odmlčel a snažil se zahnat prudkou bolest. Pak se posadil a zkřížil nohy. Oběma rukama si přešel po tváři, aby se mu do ní vrátila krev.

"Jak dlouho už jsme tady?" zeptal se.

"Ne víc než hodinu," odpověděl Flinn. Zkřížil paže a podíval se na trpaslíka. Braddock usoudil, že je čas, aby se vydali na cestu. Chystal se vstát, ale Flinn jen mávl rukou a naznačil mu, aby zůstal sedět. Trpaslík neviděl žádný způsob, jak by jeho pokyn mohl odmítnout. Jednoduše neměl chuť se bránit, přestože se mu nelíbilo, že ta bytost, která kdysi bývala jeho přítelem, má tu moc ho donutit udělat prakticky cokoli. "A kde to přesně jsme?"

Flinn zaklonil hlavu a nasál do nosu čerstvý vzduch. "V říši Alfheim."

Ta zpráva Braddockovi trochu přitížila. Neměl sice s elfy žádné osobní sváry, ale trpaslíci věřili, že tyto obyvatelé lesů jsou poněkud hloupí a úzkoprsí, dokázali sice vytvořit předměty neslýchané krásy, které však nikdy dlouho nevydržely, nebyli jako trpaslíci, kteří ovládali dokonale řemeslné umění. Věděl, že elfové považují trpaslíky za paličatá stvoření, a celkem je chápal. Přesto, a možná právě proto, se za celá staletí, která strávil cestováním, nedokázal zbavit svých predsudků, které vůči elfům cítil.

Braddock se podíval na oblohu, aby zjistil, že je stále stejně šedivá a nedovoluje slunci, aby vykouklo z mraků.

Listy velkých stromů vytvářely nad jeho hlavou zelený baldachýn, takže bylo uvnitř lesa ještě větší šero.

"Dobře," zavřel, pak pomalu vstal a přemýšlel, jestli ho Flinn nutil sedět pro jeho vlastní dobro. "Nesmíme ztrácet čas."

"Jsi si jistý, že budeš schopný pokračovat dál?" zeptal se Flinn.

Braddock překvapeně pokrčil obočí. Měl pocit, že slyšel v mocném hlase svého nesmrtelného přítele znepokojený tón.

"Je to přece tvůj úkol," odpověděl nevrle.

Flinn přikývl a pokynul Braddockovi, aby se vydal na cestu. Trpaslík si povzdychl a zvedl pravou nohu. Ucítil neobvykle ostře svůj pokročilý věk a měkkost půdy pod nohama. Jen jednou byl nucen použít okulár tak, že se vznášel na křídlech smrti, nyní, stejně tak jako předtím, byly všechny jeho pocity mnohem intenzivnější. Přál si mít tu teď něco k pití. "Dal by sis raději červené, nebo bílé?" zeptal se Flinn.

"Cože? Aha, co třeba červené, to ze Ztraceného údolí," odpověděl trpaslík a jeho tělo zachvátila další vlna bolesti.

Flinn k Braddockovi přistoupil a podal mu skleněný pohár. Trpaslík tiše poděkoval a napil se. Víno v jeho ústech bylo příjemné a on cítil, jak pročistilo jeho hrdlo a žaludek.

Přidržel si pohár u nosu a zhluboka se nadechl. "Moolon Wraithchilde?" hádal. Nos měl plný vinné vůně.

"Jsi skutečný znalec, Braddocku," řekl Flinn.

"Díky, Flinne," usmál se trpaslík. Odjakživa byl pyšný na svou schopnost poznat dobré víno. Byla to jedna ze schopností, kterou po celá staletí zdokonaloval. Znovu se napil a snažil se uhodnout, odkud pocházel pohár. Byl z čistého křišťálu a na straně měl vybroušené diagonální proužky. "To je pohár z Ylaruamu?" "Vlastně je z Glantri."

"Skutečně?" odpověděl překvapeně Braddock. "Tam už jsem dlouho nebyl."

Braddock se opět napil, díky vínu zapomněl na bolest, kterou cítil ve svých nohou a zádech. Rozhlédl se kolem sebe a poprvé měl pocit, že okolní stromy nevypadají tak chmurně, jak se mu předtím zdálo. Prsty přešel po zábrusech na poháru a zamyslel se.

"Flinne," začal opatrně. "Mohl bych se tě na něco zeptat?" "Ano?" "Odkud máš to víno?"

Flinn neodpověděl, ale Braddock věděl, že musí být trpělivý, a tak se rozhodl chvíli počkat. Několik minut šli oba mlčky a zamířili hluboko do lesa. Listy a větve zakrývaly světlo z oblohy, ale Braddock si všiml, že světlo v lese je stále stejné. Přemýšlel, kde přesně v Alfheimu jsou.

"Zdá se, že mohu vyčarovat věci, když je potřebuju," ozval se konečně Flinn. "Potřeboval jsi něco k pití, tak jsem se pro to natáhl." "Natáhl?" Flinn místo odpovědi jen pokrčil ramenem.

Braddock si přidržel pohár před očima, potom si povzdychl a dopil několik posledních doušků, které mu ještě zbývaly. Pak položil pohár na plochý kámen.

"Jak dlouho ještě půjdeme?" zeptal se. Flinn se zamyšleně kousl do spodního rtu. "Já nevím, ale jdeme správným směrem," odpověděl a ukázal hlouběji do lesa. "Předpokládám, že když zabloudíme, budeme se muset zeptat na správný směr."

Braddock se zastavil a nechápavě hleděl na svého přítele. Flinnův výraz byl naprosto nehybný.

"Co to má znamenat?" zeptal se trpaslík. "To měl být žert." "Žert," opakoval po něm Braddock. Nevěděl, jestli se má smát, nebo ječet. "Špatně sis to načasoval."

Flinn se usadil na zemi a složil pod sebou nohy. Ukázal Braddockovi, aby udělal totéž. "Musím ti něco říct," řekl nesmírně vážně nesmrtelný.

Braddock si projel prsty ve vlasech a hlasitě si povzdychl. "Dobře," řekl a také se posadil. "Tak povídej."

"Pamatuješ si, proč jsme byli v Horokraji?" Braddocka jeho otázka překvapila. "Ovšem. Abys našel Denwail." "To je

pravda," přikývl Flinn. "A koho jsme tam hledali?" "Tomu nerozumím," odpověděl Braddock. "Měli jsme hledat Denwarfa." "Denwarf! Já nevím, kde je. Nikdo to neví." Flinn naklonil hlavu na stranu a jeho upřený pohled uvedl Braddocka do rozpaků. Trpaslík si opět uvědomil, že je v přítomnosti nesmrtelného muže. Myslel na Denwarfa, ale nemohl si na nic vzpomenout.

"Denwarf tě donutil, abys na něj zapomněl," řekl Flinn. Narovnal se a položil si dlaně na kolena. "Ta jeskyně, ve které jsme byli, to byl Denwarf." "To že byl Denwarf?" opakoval po něm skepticky Braddock. "To přece není možné." Flinn zvedl ramena a pak je zase spustil. "Sám jsi mi říkal, že Denwarf je tvor z kamene, kterého oživil sám Kagyar. Denwarf žil tak dlouho v jeskyních pod Horokrajem, že se jeho duch usadil ve skále jeskyně, která byla jeho domovem. On byl Denwail."

"Tak proč mě donutil, abych to zapomněl?" Flinn mírně natočil hlavu a zdálo se, že hledí daleko před sebe. Po chvilce přemýšlení se obrátil zpátky a řekl: "Trpaslíci by neměli vědět, jak najít zdroj své inspirace. Mají jen vědět, že to skutečně je."

"Flinne," začal trpaslík, hledaje co nejzdvořilejší slova. "Chtěl bych se tě jen zeptat na dvě věci."

Flinn přikývl, aby trpaslík pokračoval. "Kolik se ti vrátilo vzpomínek?"

"Dost na to, abych věděl, že když jsme spolu šli někam pít, vracel jsem se obvykle s prázdnými kapsami," odpověděl Flinn. Začal se smát, ale pak náhle ztichl. "Na co ses chtěl ještě zeptat?"

"Co jsi udělal s Denwilem?" odpověděl Braddock, přestože věděl, že to pravděpodobně přehnal. Nemohl se totiž ubránit pocitu, že trpasličí umění bylo ohroženo tímto všetečným nesmrtelným.

"Neudělal jsem s tím vůbec nic," odpověděl pomalu Flinn. Než pokračoval, znovu se zadíval do dálky. "Denwail stále leží v srdcích všech trpaslíků."

"Ale já jsem tě viděl, jak oheň z pece vstoupil do tvého těla?"

"A ten oheň je stále uvnitř," řekl Flinn a ukázal na své srdce. "Dokud tam bude, Denwail bude žít. To je začátek. Musím najít inspiraci všech ras a nechat ji vstoupit do svého těla."

Braddock se zamyšleně poškrábal na bradě. Vstal a protáhl si záda. Nebyl si jistý, co si má o Flinnově odpovědi myslet, a věděl, že jeho tvrzení nemůže ani vyvrátit, ani popřít. Podíval se svému příteli do očí a znovu tam uviděl ten oheň.

"Kolik jsi toho věděl už předtím?" zeptal se Braddock. Přistoupil k Flinnovi, aby mu podal ruku.

Flinn ho za ni chytil a dovolil trpaslíkovi, aby mu pomohl vstát. Braddock si náhle vzpomněl, co se stalo, když mu naposledy takto nabízel ruku. Byl rád, že tentokrát neskončil mezi stromy.

Flinn ho znovu pobídl k pochodu a vykročil původním směrem. Braddock ho následoval. "Tak tedy?" zeptal se. "Nic, Braddocku. Předtím jsem o tom nevěděl nic."

Braddock si nechtěl připustit, aby vnímal krásu lesa. Jeho trpasličí krev byla příliš stará, aby si všiml něčeho jiného než skutečnosti, že rostliny a stromy kolem něj za tu dobu, co žil, stokrát zvadly a zemřely. Ale kdyby byl něčím jiným, než byl - dokonce i mladším trpaslíkem - určitě by nad tou krásou plakal.

Oba společníci došli na kulatou mýtinu, uprostřed které stál jeden vysoký strom. Jeho listy byly širší než Braddockovy velké ruce a na kmeni byly stříbrné žíly, v nichž pulsoval život stromu. Jeho koruna zahalovala celou mýtinu. Zelená tráva vypadala pod stříbřitými listy téměř bílá.

Po několika okamžicích Braddock promluvil: "Co budeme dělat nyní?" zeptal se.

Flinn neřekl nic, jen hleděl na strom před sebou. Braddock se znepokojeně zamračil a obrátil se na svého přítele.

"Flinne?"

Nesmrtelný muž jen nehnutě hleděl před sebe.

Braddock o několik kroků ustoupil, aby měl lepší výhled. Zdálo se, že Flinn je úplně paralyzovaný, jako to bylo v Horokraji, ale tentokrát to bylo jiné. Braddock necítil, že by Flinna držela nějaká magická síla.

Trpaslík k němu přistoupil a zadíval se svému příteli do očí. Stále v nich viděl plamínky z trpasličí pece.

"Flinne?" řekl znovu, tentokrát o něco hlasitěji.

"Ano?" Jeho odpověď zněla jaksi zdálky. Braddock si nemohl pomoci, měl pocit, že ve Flinnově hlase slyší něco, co tam nikdy neslyšel, ať už byl nesmrtelný, nebo hrdina - slyšel strach. "Čeho se bojíš?"

"Já a bát se? Nebojím se vůbec ničeho," odpověděl Flinn a jeho hlas zněl vzdáleně. Pak zašeptal: "Bojím se smrti."

Braddock sepnul pěsti a prohlásil: "To je přece směšné! Nesmrtelní přece nemohou zemřít!"

"V tom se mýlíš, Braddocku. Nesmrtelní mohou zemřít, a pokaždé, když vstoupím na místo, jako je toto, umírám znovu a znovu." "Ale pak se zase vrátíš!"

Flinn potřásl hlavou, ale nespustil oči z lesa. "Přesto jsem nucen zemřít."

Braddock se podíval na mýtinu. Strom představoval inspiraci elfů, krásu a život lesa. Když Flinn vstoupil na mýtinu, začal umírat.

Braddock náhle ucítil nesmírnou lítost nad svým přítelem. Úkol nesmrtelného měl ty nejosobnější představitelné následky. Bylo to ještě horší, Flinnův strach byl s každou inspirací, která vstoupila do jeho těla, větší a větší. Každá inspirace v něm vyvolala další vzpomínky a naděje a sny, které jeho smrt činily nesnesitelnou. Za svého smrtelného života byl Flinn ten nejdůležitější a nejsilnější muž, jakého trpaslík kdy potkal, pokud někdo dokázal ze všech sil bojovat o svůj život, pak to byl on. Konec jeho života byl víc než odpovídající oběť.

Přesto Braddock věděl, že Flinn musí svůj úkol vykonat, jinak bude Mystara ztracena. Několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a pokusil se vymyslet, co říct.

"Nedá se říct vůbec nic, Braddocku," zamumlal Flinn. Nakonec se otočil a podíval se na svého přítele. "Já vím, co musím udělat."

Flinn vykročil na mýtinu. Braddock viděl, jak jeho vlasy zešedivěly. Než udělal několik dalších kroků, byly jeho vlasy už úplně bílé. Přesto byl od stromu ještě nejméně deset kroků.

Při dalším kroku se Flinnovi ohnula záda a jeho kůže ztratila vitalitu. Braddock pocítil touhu se za ním rozběhnout, aby mu mohl pomoci a aby mu poskytl trochu útěchy - ale nevěděl jak. Trpaslík by nedošel dál než na okraj mýtiny. Stiskl rty a čekal. Další tři kroky a Flinn padl na zem, ostrá tráva se mu zařezávala do kůže. Světlo stříbrných listů pohltilo jeho slabé tělo, takže ho Braddock sotva viděl.

Flinn už byl od stromu jen na vzdálenost paže. Natáhl ruku a jeho tělo se pomalu začalo měnit v prach.

"Flinne!" vykřikl Braddock. "Flinne! Už jsi téměř tam!"

Nesmrtelný muž se pokusil vstát, ale jeho vyschlé kosti už nedokázaly udržet jeho tělo a on padl do trávy. Braddock se podíval na špičky svých bot a potom znovu pohlédl na úrodnou mýtinu. Když sem přišli, vypadala jako stříbrná zahrada. Nyní Braddockovi však připomínala pole smrti.

"Velký pane Kagyare, Kagyare Umělce, Kagyare Bystrozraký, já, Braddock Trnikrev, tvůj oddaný služebník, tě žádám o požehnání, abych mohl pomoci svému příteli," zvolal Braddock.

Trpaslík se vrhl dopředu a bojoval přitom s nesnesitelnou bolestí. Když vtom ho někdo popadl zezadu za ruku. Snažil se vyprostit, ale ruka byla příliš silná. Najednou se Flinnova stařecká paže dotkla prstem stříbrného stromu.

Světlo na mýtině uhaslo a zůstala po něm jen nepatrná záře. Větve stromu popraskaly a začaly se lámat. Listy uschly, zkroutily se, snesly se na zem a pokryly žlutou uschlou travu. Za Braddockem se zvedl tichý vítr a trpaslík měl pocit, že ho vítr odnese až doprostřed mýtiny, jestli ta záhadná ruka pustí jeho rameno.

Prach z Flinnova těla se vznesl a smísl se s úlomky dřeva a suchým listím.

Mýtinu náhle zachvátily plameny, které zničily zbývající prach a travu. Braddock zvedl ruce, aby si zakryl oči. Vzpomněl si na oheň, který pohltil jeskyni v Horokraji. Ohnivá koule se zmenšovala, až nakonec visela ve výšce Braddockových prsou a nebyla větší než jeho pěst.

Trpaslík sledoval, jak se před ním v šeru vynořila silueta stromu a ohnivá koule zmizela v jeho kmeni. Strom pomalu rostl a oheň se proměnil v malé žilky. Za několik okamžiků se uvnitř stromu objevila mužská postava.

"Flinne!" vykřikl Braddock a rozhněvaně sebou škubl, aby se zbavil ruky, která ho nepřestávala držet. Pokusil se otočit, aby se na záhadnou ruku podíval, ale nepodařilo se mu to. "Flinne!"

Flinn vystoupil ze stromu, jeho tvář měla opět ztracenou barvu. Braddock viděl, že v jeho očích září život a že se v nich leskne trpasličí oheň. Nesmrtelný byl ještě krásnější než předtím, stříbro elfího stromu nyní proudivo v jeho žilách.

Ruka konečně pustila Braddockovo rameno a trpaslík se mohl otočit.

"Poslal mě Kagyar," ozval se tichý ženský hlas dříve, než se mohl ohlédnout. "Stále na tebe myslí."

Trpaslík se neotočil, protože věděl, že nesmrtelný posel už bude pryč. Místo toho se vydal na mýtinu a šel Flinnovi vstříc.

Jeho příteli po tvářích stékaly slzy a hlavu měl hluboce svěšenou.

"Vzpomínám si na další věci, Braddocku," zamumlal. "Pamatuju si na život, pamatuju si na bytí, pamatuju si na lásku."

Kapitola 13

JO MĚLA HLAD. POČÍTALA, ŽE UŽ NEJEDLA snad tři dny. Všechno to vzrušení a hněv, které jí způsobila zrada kopiníků, najednou způsobily, že ani neměla chuť k jídlu. Teď tomu najednou bylo přesně naopak - bezmála umírala hladu.

Jo si položila Mír na levé rameno a zvedla pravou ruku k očím. Její rány se hojily až nepřírozeně rychle. Jo se jich dotkla prsty a zjistila, že bolí jako obyčejné řezné rány. Přitom by očekávala, že neucítí skoro nic, protože to vypadalo, že jsou ovlivněny nějakou podivnou magií.

Ocelově šedé nebe stále ještě vysávalo ze slunce všechno světlo. Jo stála na vrcholku kopce, který vypadal úplně stejně jako všechny ostatní kopce kolem. Už dávno ztratila orientaci, protože nebyla s to najít ani vycházející slunce na východě, ani zapadající slunce na západě. Svě věci nechala na soumarovi, se kterým šla do bitvy. Přemýšlela o tom, že by našla cestu s pomocí abelátských kamenů, nakonec se to ale rozhodla nedělat.

Nerozhodně se zadívala do dálky, jestli někde náhodou neuvidí ten sloup světla, vycházející z abatonu, neviděla však o mnoho víc než jen samé kopce a údolí. Přitom se už pokusila podívat se z mnohem lepší perspektivy, kterou jí nabízely vrcholky nejvyšších kopců, ale jen se přitom zbytečně vyčerpávala. Celou tu dobu si pokoušela připomenout mapy, které viděla, když pracovala u kartografa ve Spekuláru. Na severu bylo něco, co vypadalo jako horský hřeben, se zoufalstvím si však uvědomila, že může být vlastně kdekoli směrem na jih od Černých štítů.

"Flinne, co bys tak jen na mém místě dělal?" zeptala se sebe samé a pokoušela si vzpomenout na doby, kdy bývali spolu, a na způsob, jakým se vždy v pravou chvíli rozhodl jednat.

Otočila se a dívala se do dálky, až ji bolely oči, a snažila se najít nějaký les nebo hájek. To jediné, co našla, však bylo několik stromů, rostoucích v malých, osamělých skupinkách. Podle toho, co jí jednou říkal kartograf, znamenalo to, že je na východ od Radlebských lesů. Najednou se jí zase zlepšila nálada a Jo se se vši rozhodností otočila čelem k tomu, o čem si

myslela, že to jsou Černé štíty. Odhadovala, že by mohla být na jih a na východ od Armětova, abatonu a spásy Mystary. Za jejími zády ležel Penhaligon.

"Co bys tak asi chtěla být, Johauno Menhir?" zamumlala si pro sebe. Meč přitom svírala v pravé ruce a opírala si ho o rameno. "Chceš být hrdinou, nebo rytířem?"

V jejích myšlenkách se náhle zjevil obraz Siné hrdinů, sněmovní síň Penhaligonu a vzpomínky na Flinnovo očištění. Připomněla si ale, že si zatím svou slávu nezasloužila tak, jako to dokázal Flinn, ale že jí byla pouze svěřena. Také víc než dobře věděla, že si ji k tomu zvolily mocné síly, kterým příliš nerozuměla. Po chvíli přemýšlení si povzdechla a odvrátila se od hor. Její největší touhou bylo stát se rytířem, a právě tato touha byla tím, co ji přivedlo na toto místo a

do této doby. Síly, které překovaly ji a Hadobije, ji také přenesly do těchto kopců. Jo pochopila, že rytířství a sláva hrdiny nejsou jen něčím, co může jen tak bez váhání přijmout. Obojí jí mohlo být pouze propůjčeno, a to jen tehdy, když by svými vlastními činy dokázala, že si je zaslouží.

Zastavila se a nabrala do nosu vzduch. K místu, na kterém stála, se vzduchem nesla ostrá vůně koření. Jo se zastavila, zrudlá hněvem, a naslouchala, jestli neuslyší zvuky pohybujících se abelátů. Místo, odkud ta vůně přicháze-la, však určitě nedokázala, a slyšela jen vytí větru.

Po chvíli čekání, kdy se bez jediného pohybu krčila na vrcholku kopce, však uslyšela něco, co v žádném případě neočekávala. Dolehly k ní lidské výkřiky, nesené z dálky větrem. Byly to výkřiky celých davů lidí, sílily a zase utichaly, Jo si však najednou připadala mnohem osamělejší než uprostřed močálů. Navíc jí mátl sluch ten točící se vítr.

Jo se rozběhla z kopce, stále přikrčená k zemi, a naslouchala. Mír přitom držela v obou rukou tak, že jí jeho hrot mířil za záda. Zdálo se, jako by ty hlasy přicházely odněkud zleva. Jo se okamžitě a bez váhání rozběhla tím směrem. Když se dostala na vrchol dalšího kopce, zastavila se. Hlasy byly zase o něco silnější.

Dívka vyrazila ze svahu do údolí. Srdce jí bušilo a plíce jí jen s námahou lapaly po dechu.

Bylo zřejmé, že někde poblízkou jsou lidé, a soudě podle jejich výkřiků, byli v nebezpečí. Ať už byla rytíř nebo hrdina, její povinností bylo ty lidi ochránit před abeláty. Když si vzpomněla, co jim Strážkyně Graingera řekla o způsobu, jakým se abeláti živí, kdysi zraněné rameno jí začalo pulsovat bolestí.

Přeběhla ještě přes další tři kopce a dostala se na hřeben, který se tyčil nad otevřenou plání. Oči se jí rozšířily hrůzou, když konečně spatřila lidi, jejichž hlasy k ní přinášel ten točící se vítr. Byli to všichni obyvatelé jakéhosi malého městečka, a byli nahnani do jedné velké dobytčí ohrady. Jo si všimla, že většina z nich mlčí a jen zoufale hledí před sebe. Tváře měli ti lidé pokryté sazemi a popelem. Některé z dětí plakaly hrůzou, jejich šokovaní rodiče jim však nemohli poskytnout žádnou útěchu.

Zničené městečko se rozkládalo na části té malé planiny. Zničené bylo velmi podobným způsobem jako Armětov. Zlá magie abelátů pohltila všechny domy a veřejné stavby ve městě a zanechala po sobě jen popel a zčernalé trámy. Jo cítila, jak její duši zaplavuje smutek a zároveň pocit nesmírného pobouření.

Abeláti jen tiše stáli kolem města, rozestavení v bojových formacích. Temné aury kolem nich pohlcovaly i to slabé světlo, které pronikalo mraky, a vůně koření byla stále silnější. Bylo tam mnohem víc abelátů než na bojišti, kde obrátili na útěk rytíře Penhaligonu. Oddíl, který se objevil tam, byl nejvyšším předvojem této ohromné armády.

Zdálo se, že se abeláti přesunují ve skupinách po čtyřech a více bojovnících a kolem ohrady už stálo pět takových čet. Přímě před Johauninými očima abeláti vyvedli z ohrady skupinu lidí a vedli je do města. Jo se snažila, seč mohla, zjistit, co se s těmi lidmi stalo, četů abelátů a klopýtajících zajatců však brzy skryly spálené trosky domů.

Tichý vzduch náhle prořizlo hrozné zakvílení, ozývající se zpoza rozbitých domů. Jo tasila meč, zvedla ho vysoko nad hlavu a rozběhla se po svahu.

V půli cesty do údolí se náhle zastavila. Abeláti seskupili několik čet do větší jednotky, která se začala pohybovat směrem k ní. Ve chvíli, kdy se úplně zastavila, se však zastavili i oni a jejich vyrovnané řady se náhle zprohýbaly a promísily, téměř jako by všechny abeláty náhle něco zmátl. Pak si ale Jo vzpomněla na to, jaké měli abeláti potíže, aby ji vůbec našli, i když byla na bitevním poli přímo mezi nimi. Stála tedy ještě chvíli bez hnutí a jen cítila, jak ji ovívá ten podivný vítr.

Potom ustoupila o několik kroků směrem k vrcholu kopce. Cítila, že jí hlas samým hněvem vypovídá službu a netušila, jestli bude schopna odolat náporu celé jednotky abelátů, přestože měla v rukou Mír a před očima nepřátel ji chránila abelátská krev v jejich žilách. Čím dál ustupovala, tím neuspořádanější byl šik blížících se abelátů.

O chvíli později se Jo vydala na průzkum městečka, protože doufala, že by se jí mohlo podařit najít buď další cestu do osady, nebo nějakou slabinu nepřátelské armády. Okolí městečka bylo všude stejné, stále ty stejné nízké, trávou porostlé pahorky. Za několik minut už byla na druhé straně osady.

Jakmile se tam dostala, zjistila, že se odtamtud táhne až do středu osady dlouhá ulice, jejíž domy sice byly vážně poškozené, ale většinou ještě stály. Rozhodla se, že se tou ulicí vydá do středu městečka, protože ty domy byly to jediné, co ji uvnitř osady mohlo ukrýt před zraky abelátů. Zvolna vykročila do údolí a dávala si pozor na to, aby ji náhodou neprozradil zrádný vítr.

Když se dostala do údolí, opatrně vyrazila směrem k té dlouhé ulici. Celou dobu k ní doléhaly další a další lidské výkřiky a Jo se jen zoufale snažila udržet na uzdě ten neovladatelný hněv, který jí cloumal.

Plíce jí naplnil zvířený popel a Jo si tiše odkašlala do levého rukávu. V pravé ruce stále držela připravený meč. Stále ještě nevěděla úplně jistě, jestli abeláti něco slyší nebo ne, anebo jestli mají kromě čichu vůbec ještě nějaké jiné smysly, v žádném případě ale netoužila po tom, aby ji ty nestvůry náhle objevily. Z očí jí proudem tekly slzy a vyrývaly jí v sazích na tvářích hluboké stružky, stejně hluboké jako tehdy v Armětově. Zápach popela byl tak silný, že Jo sotva dýchala.

Nedaleko od sebe zaslechla hlasitě čenichajícího abelátu. Od nestvůry se po větru nesl silný pach koření. Jo zůstala stát jako zkamenělá a jen tiše naslouchala. Bylo jí jasné, že hned na druhé straně toho vypáleného domu, u kterého stála, stojí malá jednotka těch příšer. Vítr jí cloumal chocholem na přilbě a čuchal dlouhé rusé vlasy. Jo se neodvažovala ani se jen otočit. V tu chvíli si až příliš dobře uvědomovala, že to, co udělala, nebylo ani zdaleka to nejlepší, co udělat mohla.

Dlouhé řady domů po obou stranách ulice jí zakrývaly výhled na ohradu a Jo jen doufala, že ji chrání i před abeláty. Čenichání se ozývalo stále silněji. Abeláti mířili kolem domu přímo k ní. - Jo pomalu ustupovala kolem domu a srdce jí tlouklo tak silně, až jí na hrudi cinkalo elfí kroužkové brnění.

Na ulici se najednou objevil celý zástup živoucích stínů. Jejich tváře byly skryté v neproniknutelné tmě, Jo však i přesto měla pocit, že skrz tu tmou prosvítají jejich obrovské oči a děsivé tesáky. Z natažených paží příšer vyrůstaly

hrozivé černé ostny. Jo samou hrůzou zcela ztratila pojem o čase a věděla jen to, že pomalu couvá před blížícím se zástupem těch neskutečných zjevení.

Ustoupila ještě o několik kroků, aby si kryla záda stěnou jednoho z domů, vzápětí si ale uvědomila, že se nedívala, jestli stále ještě míří do středu osady. Abeláty její přítomnost zcela vyváděla z míry, protože ji stále ještě nebyli s to najít, ačkoli dobře věděli, že vetřelec je někde velmi, velmi blízko. Jo jen zatínala zuby, aby nevykřikla hrůzou, jak se kruh nepřátel kolem ní stále zužoval a tiskl ji ke stěně domu.

"Zůstaň stát," ozval se za jejími zády tichý mužský hlas.

Jo odtrhla oči od abelátů před ní a zadívala se otvorem po dveřích jed

ného z domů na prostranství, které bývalo velkou místností. Teď bylo to prostranství plné trosek zříceného stropu.

Chvilí Jo nemohla na tom místě najít nic zvláštního, pak si ale uvědomila, že se vzduch ve dveřích podivně vlní, jako by v tom místě stoupal vzhůru proud tepla z ohniště. Jo se opatrně ohlédla po abelátech a pomalu se vydala ke dveřím. Najednou narazila nohou na něco měkkého a zaslechla, jak někdo blízko ní tiše zaklel. Vzduch se zavlnil ještě mnohem víc než předtím a před Jo se objevila černě oděná mužská postava. Jen o zlomek vteřiny zase zmizela a Jo málem vykřikla překvapením.

Vzduch se zase zavlnil a místo trosek se uprostřed místnosti náhle objevila skupinka Udí, tisíci se kolem podivné postavy ve fialovém plášti. Všichni ti lidé si ošetřovali nejrůznější zranění.

"Podívej, co děláš!" zoufale na ni sykl ten černě oděný muž. Sotva to dořekl, kouzlo, které je chránilo, se zase vrátilo zpět.

Abeláti prorazili stěnu domu a čepele na jejich pažích rozsekaly poslední zbytky trámů na třísky. Jo máchla mečem a Mír přesekl prvního abelátu v půli. Chránič meče přitom zabránil jedné z čepelí na abelátově paži, aby Jo utřála ruku. Jo uskočila, sklouzla na zem a překulila se doprostřed ulice, aby získala víc místa a neprozradila lidi v domě. O tom, co vlastně v městečku ještě dělají, bude mít čas přemýšlet později.

Abeláti se obrátili proti Jo, připravili si zbraně a pomalu a rozvážně postupovali kupředu. Stále ještě ji díky té troše abelátské krve dokázali vnímat jen s velkými obtížemi. Jo se třásla hněvem, který sotva dokázala přemáhat, a meč se jí třásl ve chvějících se rukou. Zase začala ustupovat, pokoušejíc se přilákat k sobě co nejméně nepřátel.

Náhle jí levá noha narazila do spadlého trámu a Johauna spadla po zádech na zem právě v okamžiku, kdy abeláti zaútočili. Čepele jejich zbraní udeřily do Johaunina meče a dívka se jim jen sotva ubránila, držíc Mír oběma rukama přímo nad sebou. Ty nestvůry ale měly obrovskou sílu, pomalu jí tlačily meč k hrudi a zase zvedaly paže, aby ji zasypaly další smršť ran.

Jo se se zoufalým vypětím vůle posadila a vši silou se rozmáchla mečem, který stále ještě držela v obou rukou.

Překovaný meč proletěl těly abelátů stejně snadno jako čistým vzduchem a jeho oběti se v okamžiku proměnily na hromádky prachu uprostřed spálené ulice.

Jo proudily z očí slzy. Pochmurný zápach paniky a smrti vládnoucí osadě byl víc než děsivý a z té nepřirozené vůně abelátů se Jo dělalo mdlo. Už ani nic necítila. Hřbetem ruky si otřela oči a usilovně se nutila neplakat, i když se jí to stále nedařilo. Letmo se ohlédla po domě, ve kterém se skrývali ti lidé, a přesvědčila se, že je jejich kouzlo stále ještě chrání.

Jo mávla směrem, kterým asi mohli být, a pokusila se jim naznačit, aby ji následovali, protože je může vyvést z města. Vzhledem k tomu, v jakém byli stavu, jaký měli strach a co používali za kouzla, si Jo nebyla vůbec jistá, jestli za ní skutečně půjdou.

Pak se opřela o meč, zvedla se na nohy a vrávorala pryč. Hrot jejího meče přitom zanechával v prachu a popelu mělkou rýhu.

Když konečně přešla kopce za městem, klesla na zem a vyčerpáním ztratila vědomí.

Kapitola 14

"SPÍ, NEBO JE MRTVÁ?" OZVAL SE NĚKOLIK stop od Jo tichý mužský hlas. I když jen před několika okamžiky znovu nabyla vědomí, oči měla zavřené a dýchala tak pravidelně, že nikdo v její blízkosti nemohl poznat, že ho slyší.

"Jenom jí vezmi ten meč," řekl další mužský hlas. Jo tušila, že ten druhý stojí několik stop za prvním, kousek dál po její pravici.

Zaslechla šoupání bot o travu a rachocení brnění. Tento zvuk k ní přicházel odněkud zleva. S úzkostí si uvědomila, že je obklíčena. "Řekněte jí, ať vstane."

Tento hlas patřil nějaké ženě, a Jo si byla zcela jistá, že už ho někdy slyšela. Jen s největším úsilím se jí dařilo dýchat tak, aby nic nepoznali.

Pak se ozval další, už třetí, mužský hlas: "Co tím chcete říct?"

"To, že nespí, a už vůbec není mrtvá," odsekla žena. Jo slyšela, jak se k ní blíží kroky těch těžkých bot, a cítila, jak se země pod ní lehce chvěje. Zvuk toho brnění jí byl také povědomý - znělo skoro stejně jako to, které sama nosila.

"Tak vstávej, ty bláznivko," ozval se další, už čtvrtý hlas. Jo nebyla schopna s jistotou říct, jestli patřil muži, nebo ženě, v každém případě však zněl jasně a čistě a přicházel ze vzdálenosti, která byla zcela mimo dosah jejího meče.

"Ano," řekla žena. "Vstávej, nebo..."

Jo pevně sevřela jílec meče a odkutálela se stranou. Když otevřela oči, spatřila, že kolem ní stojí čtyři ozbrojenci. Žena stála nalevo od ní a v tu chvíli na ni Jo neviděla. Díky tomu rychlému pohybu se dostala mimo kruh těch mužů a dokázala přiložit hrot svého meče k hrdlu toho, který stál nejbližší.

"Jestli se někdo z vás pohne, tak zemře!" pronesla výhrůžně.

"Jestli se nemýlím, tak bys měla být Johauna Menhir," řekla rétoricky ta žena. Jo však ani na okamžik nespustila oči ze skupinky před ní. Muž, kterého ohrožovala mečem, byl vysoký a štíhlý, oblečený v černých lehkých šatech darokinského střihu. Jeho hezkou tvář zdobily pečlivě zastřižený černý vous a knír. Dva z jeho společníků byli oblečeni

jako stopaři. Na sobě měli hnědozelené plátěné kalhoty a kapuce pláště měli stažené dozadu.

Poslední z mužů byl mimo vši pochybnost čaroděj, -pravděpodobně tentýž čaroděj, který byl původcem toho kouzla, které se tak náhle objevilo v troskách městečka. Šaty měl zčásti červené a zčásti purpurové, šité zlatou nití, jasně se lesknoucí i ve slabém světle toho pochmurného dne. Tvář měl úplně zakrytou kápí a nebylo mu vidět ani na ruce, skryté v záhybech pláště. Přestože se jeho společníci neustále pohybovali a přešlapovali z nohy na nohu, čaroděj stál jako vytesaný z kamene.

"Panoši Johauno, kdyby ses dobře podívala na mě, možná by sis vzpomněla, kdo jsem," pronesla žena za jejími zády. Jo okamžitě zaplavilo temné podezření. "Udělám, co si přeješ, ale až tady ti dva odhodí své luky," řekla a kývla přitom směrem ke stopařům. "A ten v tom plášti ať se otočí zády ke mně."

Pak se jen chvíli dívala, jak stopaři vrhají kradmé pohledy jeden po druhém a oba po ženě, stojící za Johaunou. Když se potom na tvářích obou stopařů na okamžik objevilo současně rozčilení a rezignace, vytušila, že žena musela kývnutím souhlasit. Oba muži odhodili své zbraně a složili ruce na prsou.

Mág se neotočil. "A teď ještě ty," řekla Jo.

"Prosím, udělej, o co tě žádá," požádala ho žena. Muž se chvíli nehýbal, pak kývl kápí zakrytou hlavou a otočil se.

"Takže teď bychom snad mohli ten náš malý obchod dokončit," řekla žena.

Jo přitiskla ostří Míru k mužovu hrdlu a donutila ho, aby se otočil. Čepelí zbraně se mu přitom stále dotýkala krku.

"Ani se nesnažte ty zbraně posbírat," řekla. "Nedopustím, aby mě někdo zastavil, a jestli budu muset, podříznu tomu člověku krk."

Sama se otočila a konečně se zadívala do tváře té ženy. Nepoznávala ji. Byla to elfí válečnice s dlouhými světlými vlasy a fialovými očima. Jo samým překvapením o krok ustoupila a stáhla svého zajatce s sebou. Mimo svůj lesní domov Alfheim byli elfové vidáni jen velmi zřídka.

Válečnice natáhla ruce v přátelském gestu. Její krásná tvář byla poctivá a prosta jakékoli zášti. "Ještě mě stále nepoznáváš?" zeptala se. "Jestli tě poznávám? Jak bych mohla..."

Vtom si Jo náhle vzpomněla. Byla to ta stejná žena, kterou potkala v Úvodu tehdy, když se poprvé setkala s Flinnem. A také to byla ta stejná žena, která byla svědkem iniciačních obřadů na hradě Tří sluncí.

"Takže to jsi ty," zamumlala Jo a sklonila meč k zemi. Žena vykročila k ní a jemně se usmála, Jo však meč zase rychle zvedla. "Co tady děláš? A proč mě pořád sleduješ?"

Muž z Darokinu sebou náhle trhl a zátylkem udeřil Jo do tváře. Jo se zapotácěla a ucítila, jak se jí z nosu spouští krev. Odplivla si, uskočila dozadu a máchla mečem. Plochá strana čepele zasáhla muže do spánku. Jo ještě neslyšela odpověď ani na jedinou ze svých otázek. V žádném případě však nechtěla zabít ani jediného člena té skupinky dřív, než se dozví úplně všechno.

Muž v černých šatech vypadal zlomek vteřiny naprosto překvapeně a pak se bez jediného slova složil do trávy. Jo velice dobře věděla, že stopaři okamžitě sáhnou po zbraních, a proto rychle opřela hrot meče o hrud' bezvědomého muže.

"Proč mě pořád sleduješ?" zakřičela na elfí válečnici, meč opřený o mužův krk. "Proč? Proč?"

Náhle ucítila, jak ji přemáhá nevolnost. Od té doby, co přešla přes Černé stíty, se ještě necítila tak vyčerpaná. Bezmála umírala hladem a zimou. Zoufale sevřela celou dlaní dráty omotaný jílec svého meče. Bolest, kterou jí to způsobilo, jí alespoň na chvíli pročistila oči a donutila ji zůstat stát.

Elfí válečnice vykročila směrem k ní, ruce natažené v gestu, které podle Johaunina odhadu mohlo znamenat nabídku pomoci. Jo ale neměla vůbec v úmyslu dovolit slabosti, aby jí znemožnila se bránit. Zaťala zuby a napjala svaly v pažích.

"Zabij ji a celé to skoncuji," ozval se z hloubi svých šatů mág. Jo okamžitě vytušila, že to není člověk, jeho přízvuk však nepatřil ani jedné z ras, které znala.

"Ne! Náš úkol je jednou daný a k jeho splnění potřebujeme její pomoc," řekla žena, aniž by k mágovi byť jen otočila hlavu.

"Vždyť sotva stojí na nohou," odsekl jeden ze stopařů. Mluvil s těžkým nosovým přízvukem obyvatel Acheloslých lesů. Podle toho přízvuku Jo poznala, že ten muž dokáže velmi dobře zacházet s lukem, mečem a možná i s prakem.

"Nemáme čas na to, abychom ji tady léčili," dodal.

"A já ti říkám, že dobře víš, jaké by byly následky takového činu," prohlásila elfka. "Jestli teď zemře, zemře i celá Mystara." "Nic není vytesáno do kamene," řekl tiše mág.

"Ne, ale je to napsáno na celém nebi," odsekla elfka. "Johauno, při Diu-lanně, věř nám. Jsme tvoji přátelé."

"Při Diulanně?" zamumlala unaveně Johauna. "Diulanna potřebuje hrdiny. Musíme se vrátit zpátky a zachránit to město." Zvedla meč a odpotácěla se od ležícího Darokiňana.

Jeden ze stopařů směrem k ní jen pohrdavě mávl rukou. "Vždyť se sotva držíš na nohou. Jenom pěkně zůstaň tady s námi."

"Stejně to k ničemu nebude," ozval se druhý stopař, sedící opodál se zkříženýma nohama na zemi.

Muž v černém zavzdychal, pohnul se a váhavě se dotkl prsty svého spánku. Když nahnátl nabíhající podlitinu, zasténal ještě hlasitěji. "Ach ne. Co jste mi to jenom udělali..."

Elfka si k němu klekla, vzala mu hlavu do dlaní a řekla: "Tiše, Malkene, Johauna nám přišla na pomoc."

"Na pomoc?" zavrčel Malken a s námahou se zvedl alespoň na lokty. "Přece se na ni podívejte. Vždyť sotva stojí."

"Ty jsi ten poslední, kdo o tom tady může mluvit," rozesmál se jeden ze stopařů a druhý se k němu vzápětí připojil.

"Už s tím zase začínejte," výhružně zabručel Malken a káravě na ně zamával nataženým prstem.

"Já se ještě na nohou udržím," řekla Johauna a pravou rukou nejistě zvedla Mír. "A taky se postarám o to, aby ses na nich neudržel ty, jestli..."

Probudila se o něco později a ihned ucítila vůni jídla a silného vína. Stopaři vytáhli kotlík a už i stačili ulovit jednoho zajíce. Johauna měla neodbytný pocit, jako by z nějakého důvodu vypila slitky z toho nejhoršího vína ze Spekulára a ještě se vrátila pro další. "Už je ti lip?" zeptal se jeden ze stopařů.

Jo pomalu a jen s námahou zavrtěla hlavou. Mlhavě si vzpomínala, že jednou něco takového skutečně pila.

Stopař se rozesmál a prohlásil: "No, až do tebe dostaneme trochu jídla, hned se ti všechno bude zdát o hodně lepší. Mimochodem, říkají mi Bleskoun." "Johauna."

"To víme," řekl ten muž. "Však jsi také jeden z důvodů, kvůli kterým se tady potulujeme."

Jo si sáhla rukou k opasku. Mír tam nebyl.

S největší námahou vstala, vyčerpaně se postavila na nohy a skoro zase spadla na zem. Zoufale si povzdechla.

"Kde mám meč?" zamumlala. Pak si hlasitě odkašlala a s nejvyšším vypětím vůle se postavila. "Kde mám meč?"

Bleskoun mávl rukou směrem za její záda a Jo se otočila. Na druhé straně tábora seděl čaroděj a Mír měl položený na klíně. Nebylo mu však vidět ani na ruce, ani do tváře. Jo se dopotácela až k němu a natáhla ruku. "To je Mír. Vrať mi ho," řekla.

"Ještě s ním nejsem hotov," zašeptal zpod kápě čaroděj. "Co to ale děláš?" Kápě se o zlomek palce zvedla. "Zkoumám ho."

Jo přistoupila k mágovi ještě o krok blíž. Kvůli tomu meči byla překovávána její duše, ona na něj měla právo a v žádném případě se ho nehodlala zříct. "Na tom není co zkoumat. Ten meč je můj."

Mág jen tiše seděl a Jo vůbec netušila, jestli náhodou nepřipravuje nějaké kouzlo. Věděla, že je příliš unavená a malátná na to, aby na čaroděje mohla záutočit, a že by už vůbec neuhnula před nějakou magickou střelou. Na druhé straně jí to ale bylo úplně jedno.

"Máš pravdu, Johauno Menhir," zašeptal čaroděj. "Ten meč je tvůj."

Jo si tedy meč zase vzala. Doufala, že přitom zahlédne alespoň nepatrnou část jeho tváře, ta však zůstala skrytá hluboko ve stínu jeho kápě. - Voněl po vzácných olejích, po takových, jejichž vůni ucítila pokaždé, když Spekulárem projížděla karavana obchodníků z pouštního království Ylaruamu.

"To jsme už také věděli," řekla elfi válečnice. Jo se ještě naposledy nadechla vůně mágových vonných olejů, aby se jí pročistila hlava, a otočila se k elfce. Žena byla stále ještě v plné zbroji. "Věděli jsme, že Mír je tím mečem, který byl vykován ze tvé duše."

"Jak jste to ale mohli vědět?" zeptala se Jo a usilovně se přitom snažila mluvit i bez toho nejmenšího náznaku hněvu nebo nedůvěry.

Válečnice přistoupila až těsně k ní a dotkla se jejích dlouhých rusých vlasů. "Vypadáš bezmála jako sama Diulanna," zašeptala. "To už jsem také slyšela," řekla Jo a ustoupila stranou.

Elfka neřekla nic a jen mávla rukou směrem k Bleskounově ohništi. Objevil se i druhý stopař, sedl si k ohni a začal míchat polévku v kotlíku. Od ohniště se začala na všechny strany šířit vůně zeleniny a vařeného masa.

Jo kývla na znamení souhlasu a odešla od toho podivného čaroděje, který dál seděl bez jediného pohybu na samém okraji tábořiště. Našla si v trávě tábořiště pohodlné místo a posadila se se zkříženými nohama na zem. Mír si položila vedle sebe tak, aby na něj mohla v každém okamžiku snadno dosáhnout.

"Toto je můj bratr Ohnivec," řekl Bleskoun a kývl směrem k druhému stopaři. Ten se zdvořile usmál a jen dál míchal polévku v kotlíku.

"A já jsem Malken z Auberonu," řekl vladařským tónem muž v černém, který se právě v tu chvíli objevil kousek od nich. V ruce držel malý dřevěný terč se středem už téměř úplně proděravělým stovkami zásahů hrotu nože. Pokusil se o úklonu, rychle toho ale nechal a dotkl se rukou obvazu, který mu zakrýval čerstvou ránu na hlavě. "Omlouvám se," řekl, "ale vypadá to, že dnes ráno mám nějaké drobné potíže."

"Já jsem Tesseria," řekla elfka. Podle toho, s jakou námahou to jméno vyslovovala, si však Jo hned domyslela, že Tesseria asi nebude její pravé jméno. Válečnice ukázala na nehybného čaroděje a řekla: "A to je Hastur."

"Musíme se najíst co nejrychleji," řekl Bleskoun, přidávaje do polévky špetku koření. "Mimochodem, díky za to, že jsi nás z toho dostala."

Než na to Jo mohla cokoli říct, Malken se naklonil nad kotlík, nakrčil obočí a řekl: "To nebylo ratari, že ne?"

"Ne." "Odporné."

"Auberone, ty bys nepoznal, co je odporné, i kdyby to kolem tebe půl hodiny tancovalo," opáčil Ohnivec, aniž by zvedl hlavu od kotlíku.

Jo si všimla, že odpověď Malkena zaskočila. "Právě naopak," prohlásil. "Na jedné z výprav do Ylaruamu mě něco odporného rovnou kouslo," oznámil společnosti, vytáhl košili z kalhot a odhalil zjizvený bok. "Vidíš to?"

"Nemohli byste s tím přestat?" napomenula je Tesseria. "Máme tady hosta."

Všichni tři zmlkli a zahanbeně pokývali hlavami. Každý z nich zamumlal něco na způsob omluvy, stopaři se vrátili ke svému kotlíku a muž z Darokinu si sedl na zem vedle Jo. Ta i bez ohlížení cítila, že na ni udiveně hledí.

"Jaké krásné zelené oči," zamumlal.

"Na vyprávění moc času nemáme," řekla stroze Tesseria. "Až dojdeme, musíme vysvobodit ty lidi z rukou abelátů," připomenula jí Jo.

"Cože?" zvedl hlavu Malken.

Jo se k němu ani neotočila. "Těm nestvůrám se říká abeláti."

"To asi ne, slečno," ozval se Ohnivec. "Už tady jsem nějaký ten pátek a abeláta už jsme taky viděli. Takhle vůbec nevypadají."

"Ten, kterého jste viděli, to nebyl skutečný abelát," začala Jo. Nebyla si ale vůbec jistá, jestli jim vlastně o té věci může něco říct. "Víte, abaton..."

"Co?" zeptal se Malken. Nepřítomně se usmíval a díval se na ni s podivným výrazem ve tváři. Jo se zamračila -a řekla:

"Abaton. Brána, která se otevřela mezi našimi dvěma světy."

"Ti to ani nemusí vědět, Johauno Menhir," řekl čaroděj. "Po celém světě slyší volání do zbraní, právě tak, jak si to přál pan Střelec a tvá baronka, a mnoho jich už uposlechlo."

"A my patříme k nim," prohlásila Tesseria a širokým gestem ukázala na zbývající členy skupinky. "Už jsme spolu nějaký čas." "A máme v zásobě dost zkušeností," řekl Bleskoun. "A kromě toho také magii," dodal Ohnivec.

Jo si hlasitě povzdechla a poškrábala se na čele. Chvilí si myslela, že cítí naději, že by ta skupinka mohla bojovat s abeláty, a že by společně mohli

osvobodit obyvatele městečka. Myslela si, že by ji mohli doprovázet až k abatonu, přitom ale očividně spoléhali na magii, která by poblíž abatonu mohla být víc než nebezpečná.

"Abeláti se živí magií," zamumlala. "Magií a krví."

"Magie je krev," řekl tlumeným hlasem Hastur. "A krev je magie. Vím, co ti působí starosti, Johauno Menhir. Ale také vím, jak s tím bojovat." "Jak?" zeptala se skepticky Johauna.

Tesseria si zvednutím ruky vyžádala ticho. "Johauno, na způsobu nezáleží."

"Co máte ale tedy v úmyslu?"

"Jo, chceme počkat, až ti abeláti, nebo jak jim to říkáš, sami město opustí," řekl Malken.

Jo si Darokiňana změřila hněvivým pohledem. "A proč by to podle tebe měli dělat?"

"Protože jsme jim dali jiný cíl," řekl Bleskoun, sáhl do dalšího vaku a přisypal do polévky ještě trochu koření. "Jediné, co chtějí, jsou lidé," řekla Jo.

"To je pravda," potvrdil její slova Malken. "Jejich příštím cílem je jedna vesnice ani ne tak daleko odtud."

"Takže vy chcete použít další vesnici na to, abyste zachránili tu první?" zakřičela na něj Jo a už chtěla vstát, když vtom ji Tesseria chytila za kazajku a zase stáhla na zem.

"O bezpečí těch lidí nemusíš mít strach, Johauno," řekla elfka. "Postarali jsme se o to, že je tam jenom tolik lidí, kolik je potřeba na to, abychom abeláty dostali do léčky."

"A také jsme se postarali o to, aby měli všichni dobré koně," dodal Ohnivec.

Jo v duchu mlčky souhlasila a na chvíli se nad tím plánem zamyslela. Vypadal docela dobře, i když si Jo stále nebyla úplně jistá, že abeláti odejdou jen tak z města, které dobyli, a nechají ho nechráněné. "Co uděláme s abeláty, kteří by tam zůstali na stráž?" zeptala se.

"Tak vidíš, že to je docela dobré tě tady mít," usmál se Malken a poplácal ji po předloktí. "Máš v sobě přesně to, co potřebuje..."

"Pokud vím, tak jsi ještě před chvílí tvrdil pravý opak," zabručel Bleskoun.

Malken pohrdavě nakrčil obočí a povýšeně se na svého přítele zadíval. "To bylo před chvílí."

"Tak už dost! - Já tomu přece rozumím!" zakřičela na něj Jo. Vzpomněla si na všechny ty vojáky, kteří zahynuli v boji s abeláty, a také na to, jak ještě nedávno doufala, že by malá elitní jednotka mohla uspět tam, kde jiní selhali. Teď jí ale vyhlídky na věci příští příliš nadějí nedávaly.

"Já vám věřím," řekla a skryla tvář do dlaní. "Mohli bychom už konečně začít jíst?"

"Díváme se na sever a jsme tady," řekl Bleskoun a položil prst na jedno místo na pergamenové mapě, kterou držel Jo před očima. To místo bylo poblíž horského hřebene a nedaleko od něj byl na mapě vidět velký les. Pak Bleskoun ukázal na obrázek hradu na jihozápad od prvního místa. "A Penha-ligon je tady."

"V tom případě musí být toto Armětov," řekla Jo, oči upřené na potrhanou mapu. Na okrajích byla hodně poničená, střed ale byl ještě v docela dobrém stavu. Podle toho, jak byla poškozená vodou a na mnoha místech přemalovaná, se dalo usuzovat na to, že prošla přinejmenším stejně tolika dobrodružstvími jako její majitel.

Bleskoun přikývl a poškrábál se na nose. I pod těžkým pláštěm se zřetelně zachvěl a řekl. "To je pravda. Takže tam je ten tvůj abeton?"

"Abaton," opravila ho Jo a krátce přikývla. "Armětov je tím místem, kam se musíme vydat hned potom, co zachráníme ty lidi."

Stopař se zadíval na špičky svých bot a po chvíli řekl: "Proč nechceš jít s námi? Myslím tím potom, až tady s tím budeme hotovi. Takové... talentované lidi vždycky rádi vezmeme mezi sebe."

"Proč byste mě ale měli chtít?" opáčila Jo a byla tak polichocená, že dodala: "Jsem přece jenom panoš."

Bleskoun pokrčil rameny. "Já také nejsem rytíř a Ohnivec už vůbec ne. Malken je blázen..."

"To přece nemůže být pravda..." "Je to však nadaný blázen," řekl stopař. Kývl směrem k ostatním a prohlásil: "Hastur je něco jiného a Tesseria - to je prostě Tesseria." Bleskoun se obezřetně rozhlédl, aby se ujistil, že jeho slova neslyšel nikdo z jeho druhů, kteří právě balili věci a připravovali se na cestu. "Ve vši upřímnosti to bude docela dobré, slečno, když tady budeme zase mít někoho nového, s kým si budeme moct trochu popovídat."

Jo se usmála a nechala stopaře o samotě. Za ta léta, která prožila ve Spekuláru, zažila mnoho nejrůznějších dobrodružství, a stejně jako všichni ostatní lidé v městečku toužila po tom, aby byla tak statečná a smělá, aby jednoho dne mohla čelit nebezpečím tohoto světa. Teď však měla úkol, který musela bez námitek splnit.

"Bleskoune, je mi to líto, ale i když je to nabídka víc než milá, musím splnit svůj úkol..."

"Což my už dobře víme," přerušila ji Tesseria a skryla pod pláštěm lehký vak z elfího hedvábí. "Přece jsem ti říkala, Bleskoune, zeji máš nechat na pokoji."

Stopař se na elfku pohrdavě zadíval a řekl: "Teď jsem to přece neřekl. Kromě toho, ten mág nemá pravdu úplně ve všem a úplně vždycky. I jeho předpovědi se mohou mýlit." Bleskoun zakončil svůj proslov tím, že chvíli sebevědomě

šermoval ve vzduchu nataženým ukazováčkem.

"Bleskoune, jako kdybys nevěděl, že Hastur všechno slyší," napomenula ho Tesseria.

"Tak ať si to poslechne! On si tady přece taky říká, co si myslí, a já..." "Udělám, co ti říká," skočil mu do řeči Malken.

"Tak se už přece přestaňte hádat!" zaječela na ně Jo. Změřila si pohledem jednoho po druhém a samým rozčilením přitom sotva lapala po dechu. Bleskoun a Ohnivec smutně odvraceli hlavy, Malken se rozpačitě usmíval a Tesseria uctivě sklonila hlavu.

"Takže už nemáte nic, co byste řekli?" pokračovala Jo. "Tak to je dobře."

Tesseria si hlasitě povzddechla, zvedla hlavu a zadívala se na Jo svýma krásnýma fialovýma očima. Jo cítila, jak její zoufalství pod tím pohledem pomalu ustupuje, ztrácí se a taje, její duše však za posledních několik měsíců pod tlakem tolika vážných událostí tak okorala, že se Jo ani nemohla jen tak vzdát. Přestala se mračit a místo toho na elfku jen bezvýrazně hleděla.

Tesseria se obrátila ke svým společníkům a řekla: "Vyrazíme. Ještě si o tom promluvíme cestou."

Jo jen mlčky přihlížela, jak její společníci dokončují poslední přípravy. Všechno jejich vybavení se vešlo do pouhých dvou vaků, které si hodili na záda oba stopaři. Ta malá skupinka byla mnohem pohyblivější než jakýkoli oddíl rytířů a panošů, který Jo kdy viděla.

"Už jste připraveni?" zeptala se Jo a obrátila se zpátky k městečku.

"Kam jdeš, panoši?" zeptala se Tesseria a mávla na Jo, aby se zastavila. "Přece zpátky k městečku," řekla zmateně Jo. Malken pomalu došel až skoro k ní, poškrábal se prstem na nose a nepřítomně se usmál. "Máme... no, cestujeme o trochu rychleji, než si možná myslíš."

Jo pokývala hlavou. "A to jak?"

Hastur zvedl ruce nad hlavu, jednou je zkřížil a zase je nechal klesnout k bokům. Pak vykročil nejdříve pravou nohou, pak levou, sklonil hlavu a sepal ruce, stále skryté v záhybech červeného pláště. "Hotovo," řekl svým tichým hlasem. Jo se bleskurychle otočila.

Ve vzduchu za ní se objevil kruhový otvor podobný otevřeným dveřím. Chvěl se a pulsoval, jako kdyby ho rozechvívalo samotné srdce točícího se větru. Otvor byl asi stejně vysoký jako Jo, jeho šířka se však neustále měnila. Kruhový otvor se najednou změnil na eliptický, protáhl, zúžil, zploštil -to stejné znovu a znovu a pořád dokola. Byl to podivný hypnotizující tanec, nedoprovázený ani tím nejslabším zvukem.

"Nemáme už moc času," řekl Hastur. "Abaton působí i proti mé moci."

"Jdeme!" nařídila svým společníkům Tesseria a ukázala na chvějící se otvor. První vstoupili Bleskoun a Ohnivec. Jo se jen mlčky dívala, jak se jejich těla ztrácejí v moři barev v otvoru. I když v jejich očích nespátřila ani stopu po strachu, myšlenka, že bude muset vstoupit do magického portálu, se jí stále příliš nelíbila.

"Kam to vede?" zeptala se Tesserie, když ta společně s Malkenem vykročila k otvoru.

"Nejspíš někam poblíž té ulice, kterou jsi objevila," řekl Darokiňan a na okamžik se zastavil těsně před Jo. "Jak vidíš, naše plány počítají s těmi stejnými..."

Tesseria ukázala na portál a řekla: "Malkene, běž."

Malken si nespokojeně povzdchl, usmál se na Jo a vstoupil do otvoru. Bezděky přitom nakláněl hlavu na stranu.

Elfka se na Jo povzbudivě usmála a řekla: "Jsi na řadě."

"Portál už dlouho otevřený nezůstane," sykl zpod kápě čaroděj.

Jo se otočila a zadívala se na toho podivného tvora. Jeho šaty prošly neuvěřitelnou proměnou. Purpur a červené pulsovaly jako lidské srdce a zvolna se slévaly do jednoho odstínu. Zářící nitě náhle byly tak silné jako celé žíly, místo krve však jimi proudilo oslepující světlo.

"Nedívej se na to," řekla Tesseria a postavila se mezi Jo a čaroděje. "Něco takového není pro lidské oči."

"Běžte," řekl Hastur a jeho hlas náhle jako by byl mnohem slabší a ozýval se z mnohem větší dálky. Jo zamrkala, aby co nejrychleji vypudila z očí stopy po pohledu na purpurového mága, otočila se, sklonila hlavu, jako to udělal Malken, a nadechla se, jako kdyby se chtěla ponořit do chladné vody. Mír si celou tu dobu tiskla k hrudi.

Chlad, který ji vzápětí obklopol, ji překvapil a zaskočil. V ústech cítila výraznou chuť medu, její nos však ucítil nezaměnitelnou vůni květů, které do Spekulára čas od času dováželi lidé z Ethenegaru. Viděla jenom tmou a chvíli si dokonce myslela, že má zavřené oči, když je ale pevně zavřela a zase otevřela, nic se nezměnilo.

Pokusila se udělat krok, její nohy však kráčely v prázdnotě. Cítila, jak se

jí pomalu zmocňuje panika a pocit, že je pod vodou a topí se, i když současně necítila žádný tlak ani na boky, ani na tváře. Opatrně otevřela ústa, aby zkusila, jestli vzduch kolem nebude mít nějakou chuť.

Celou tu dobu slyšela jen jediný zvuk, a ani ten nedokázala spolehlivě určit. Měla pocit, že to mohlo být něco takového, jako když na ni někdo křičí přes tlustou zeď a zároveň všechno vyslovuje velmi, velmi pomalu. Pokusila se najít zdroj toho zvuku, tma kolem ní však byla zcela neproniknutelná.

Ten podivný zvuk sílil a sílil. Jo měla náhle pocit, že se někam pohybuje. Skrčila nohy, až se jí kolena skoro dotýkala hrudi, a pokusila se saltem skočit do temnoty, jak to kdysi dělávala, když se koupala v zálivu blízko Spekulára.

O zlomek vteřiny později začala mít strach, že ji zradili a ona je teď uvězněna v pasti mezi dvěma světy - právě tak, jak jí to otec předpovídal pro případ, že by příliš často používala svou kouzelnou oháňku. Hněvivě sevřela prsty Mírův jilec, zvedla hrot meče vzhůru a prudce jím bodla, nevědouc, na co útočí a proč to vlastně dělá.

"Musíš rozšířit ten portál!" volala za ní odněkud Tesseria.

Jo vyhlédla ven z toho podivného místa plného vůní, ticha a tmy. Stála několik stop od disku portálu, jediného zdroje světla v celém tom ztemnělém světě.

"Ten meč dokáže narušit i mou vlastní magii," ozval se odněkud mágův neklidný hlas. I když jí Tesseria říkala, že to není pohled pro její oči, Jo se po něm ohlédla. Jeho purpurový a červený plášť už dávno nepulsoval žhavou Červení -

už to ani nebyl jeho plášť, protože splynul s jeho tělem. Mág měl dlouhé ruce zakončené třemi ohybnými chapadly a stejná chapadla mu vyběhala z tváře. Jeho oči jako by byly vybroušené z toho nejchladnějšího žlutého kamene. O takovém tvorovi se nevypřádalo ani v těch nejpodivnějších legendách a jeho děsivý zjev jen prohloubil její obavy, že je zachycena v propasti mezi dvěma světy. Hněv jí dodal sílu a Jo vztekla bodla mečem ještě jednou. Čaroděj zvedl ruce nad hlavu a roztáhl své ohybné prsty. Jo cítila, jak jí žaludek svírá nevolnost, a zjistila, že se pomalu vzdaluje od portálu. Pokusila se vrátit zpět, v té tmě však nebylo nic, o co by se mohla opřít.

Portál zmizel a Jo měla najednou pocit, jako by ve zlomku vteřiny urazila cestu dlouhou stovky mil. Než stačila cokoliv udělat, dopadla zády na tvrdou zem.

"Co se stalo?" zeptal se zdvořile Malken a natáhl k ní ruku.

Jo se zmateně rozhlédla po procesí, které se shromáždilo kolem ní. Oba bratři se nad ní skláněli a ustaraně na ni hleděli a Malken se usmíval svým nejmilejším úsměvem - úsměvem blázna. Jo se několikrát zhluboka nadechla nosem, aby se uklidnila, a chytila se nabízené ruky.

Když se postavila na nohy, spatřila Tesseriu, jak vystupuje z portálu, následována čarodějem. Hastur už byl zase od hlavy k patě zahalený ve svém purpurovém plášti.

"Johauno, všichni se ti musíme omluvit," řekla elfka a hluboce se před Jo uklonila. "Nikdo z nás netušil, jaká je skutečná síla tvého meče."

"To tím chceš říct, že ta věc narušila i Hasturovu magii?" vykřikl Malken. "To není možné!"

Jo zachmuřené přikývla a opřela si Mír o rameno. "Vypravili se už abe-láti do druhé vesnice?" zeptala se a pokoušela se přitom zcela přehlížet Malkenovy obdivné pohledy.

Bleskoun přikývl. "Z té druhé vesnice právě vyslali první čtyři, které mají za úkol abeláty odlákat."

"Pojďte, nemáme čas," řekla Jo. "Musíme se co nejrychleji dostat na konec té ulice a pobít všechny zbývající abeláty."

Tesseria vytáhla z pochvy svůj bohatě zdobený meč. "Každý, kdo nebude bojovat, se musí snažit osvobodit zajatce."

Jo přikývla a sevěla oběma rukama jilec Míru. Pomalu sešla z kopce a po svých vlastních stopách se vydala k městečku.

Kapitola 15

VOKAMŽIKU, KDY JO DORAZILA NA OKRAJ ulice, se zvedl vítr a ona ucítila těžký zápach abelátů. Opatrně se kolem sebe rozhlédla, aby se ujistila, že žádná z bytostí není nablízku, pak se začala proplétat mezi domy. První rozcestí bylo od ní vzdálené asi dvacet stop a jen dvě ze čtyř budov, které tvořily původní rohy, stále ještě stály. Jo zpomalila, pak zastavila, naklonila hlavu a opatrně naslouchala zvukům ve větru.

Když Malken vystrčil hlavu z jednoho domu po Joině pravici, dívka se prudce rozmáchla mečem, zbraň opsala oblouk, a v posledním okamžiku se zarazila.

"Zbláznil ses?" zašeptala.

Muž z Darokinu si položil prst na rty a zasyčel, pak obrátil pohled na stranu. Jo zůstala klidná a znovu se zaposlouchala. Vítr kvílel, ale ona vědě-la, že někde blízko je několik abelátů.

"Hastur mě ujistil, že budu schopen zabít ty bestie pouhým mečem," zašeptal Malken s ústy blízko Joina ucha. Dívka trhla hlavou zpátky, aby vzdálenost mezi nimi zase zvětšila. "Říká, že udělá něco, co by nám pomohlo."

Jo se na muže v černém zmateně podívala a pak se zeptala: "Jako například?"

Malken místo odpovědi jen pokrčil rameny.

Těžký kořený zápach náhle potlačil Joiny smysly a ona se kolem sebe rychle rozhlédla, aby si našla místo k úkrytu.

Malken ji uchopil za paži a stáhl ji s sebou do své skryše, která sestávala jen ze zbytků komory, která byla kdysi připojena k jedné z vnějších zdí domu.

Johauna sice z místa, kde se krčila, neviděla ven, ale vítr a pach jí prozradily, že abeláti jsou blízko.

Vítr se trochu uklidnil. Jo se začala zvedat, ale Malken ji stáhl zpět mezi trosky domu. Rozzlobeně odstrčila jeho ruku a znovu se pokusila vstát. Malken ji zadržel, tentokrát tak, že jí přidržel dýku blízko tváře.

Jo, zírající na hrot jeho zbraně, se pokusila zklidnit svůj dech tak, že pevně stiskla pěsti. Vlna vzteku, která se jí zmocnila, zahнала její strach. Ať už měl Malken jakýkoli důvod ji tu držet, rozhodně byl oproti ní ve výhodě. Mír by v tak těsném boji neobstál. Jo se cítila úplně bezmocná.

Vítr se proháněl v troskách domu a dřevěné nosníky vrzaly a kvílely. Jo si nože chvíli nevšimla a jen vyhlédla ven. Přemýšlela, jestli by se budova mohla zřítit. Malken si také ničeho nevšiml, snad kromě abelátů. Jeho tmavé oči byly soustředěné a jeho rty tiše počítaly, kolik jich na ulici je.

Jo ztratila trpělivost a odstrčila dýku na stranu prstem. Pokusila se najít v ohořelém dřevu nějaký suk, aby se mohla podívat, co Malken pozoroval. Nakonec našla prasklinu mezi dvěma trámy.

Na ulici stálo dvanáct abelátů, jejich černé aury se spojovaly, takže kolem jejich těl vytvářely temné jezero. Stáli ve třech skupinách po čtyřech a všichni mířili do středu města.

Jo měla pocit, že slyší těsně vedle své boty nějaké kapání. Znepokojeně se podívala na zem a uvědomila si, že je to krev z jejího prstu, kterým před chvílí odstrčila Malkenův nůž.

Abeláti se náhle jako jeden muž otočili a začali kolem sebe číchat. Jo se zachvělo srdce. Pokusila se zastavit krvácení tak, že začala sát kapající krev. Malken zůstal nehybný. Dokonce i jeho dýka zůstala na stejném místě, kam ji Jo před tím odstrčila.

Dva z abelátů ze skupiny nejbližší domu vystoupili z řady. Pohybovali se pomalu, nikoli však opatrně. Číchali kolem sebe jako divocí psi kolem králičích nory. Jo si přitiskla Mír těsně k tělu. Před očima se jí zatmělo.

Mohutné abelátské obrněné vozy metaly černé kameny do popraskaných hradních zdí. Pan Střelec nařídil zákopníkům pokračovat v práci a on sám se chopil zbraně z dědictví svého rodu - byla to překrásná zbraň celá ze zlata. Když, s ní

mával nad hlavou, jasně zářila a pobízela vojáky, aby se postavili nenáviděnému nepříteli.

Jo její vidina vyděsila, když vtom si uvědomila blízkost jednoho čichajícího abeláta. Stiskla zuby a snažila se myslet jen na lidi trpící za vozovou hradbou.

Krev, vytékající z Joina prstu, se konečně zastavila. Po prvé od chvíle, kdy Jo zalezla do skrýše, uslyšela, jak si Malken vydechl - i když si nebyla jistá, jestli to bylo úlevou, nebo strachy. Namířil na Jo pravou pěstí, aby se na něj podívala, pak dvěma prsty ukázal dolů, udělal krátký pohyb a znovu sevřel dlaň v pěst. Jo zmateně potřásla

hlavou. Muž z Darokinu posunek opakoval, pak přidal ještě jeden pohyb - ukázal na dva abeláty, kteří stáli nejbliž.

Jo pomalu přikývla. Muž se rozhodl zaútočit na dva abeláty, stojící nejbliž u domu, ale nemohl se donutit, aby se do toho dal. Chtěl na ně zaútočit jen v případě, že by se dostali příliš blízko. Jo oběma rukama svírala Mír, jilec měla opřený o bok a čepel o pravé rameno. Hledala místo, jak by se mohla se zbrani ohánět v případě, že by Malkenův plán selhal. Dva abeláti dorazili k místu, kde se Jo a Malken krčili. Jo zadržela dech, neviděla nic než temné aury nad oběma tvory skrz prasklinu ve dřevě, neslyšela nic než rychlý tlukot vlastního srdce a svištění větru. Její kůže byla neuvěřitelně chladná, přestože se teplota nezměnila. Byl to stejně prázdný pocit, jaký cítila na místě mezi dvěma světy, když použila psi ohon.

Tvorové pokračovali k domu a brzy nato byli všichni abeláti opět ve své původní černé formaci, stáli ve svých skupinách tvář v tvář uprostřed křižovatky. Malken znovu spustil svou pěst, narovnal všechny prsty a roztáhl dlaň. Pak tiše pronesl jediné slovo: "Počkej."

Jo se pokusila zhluboka nadechnout, nedostávalo se jí však vzduchu. Vyděsilo ji to, a tak se snažila rychle vstát, ale Malken ji zadržel dole. Zaklonil jí hlavu dozadu a Jo se konečně nadechla čerstvého vzduchu. Nutila se, aby nezačala lapat po dechu, když se pokusila znovu nadechnout, nedokázala to, dokud jí Malken nenaklonil hlavu dopředu. Jo napadlo, že to snad způsobila Hasturova magie. Dokud pohybovala hlavou sem a tam, měla vzduchu dost.

Vítr se pomalu utišil, až nakonec ustal docela. Jak se Jo opět pomalu nadechla, měla zvláštní pocit, že vzduch kolem ní jako by stál na jednom místě.

Malken jí pustil vlasy a vytáhl zpod opasku tři dýky. Držel je v levé ruce, pak jednu uchopil pravou rukou, přehodil si ji v dlaně, aby ji mohl držet za hrot, a rychlým pohybem zápěstí ji vrhl před sebe. Než Jo stačila překvapením mrknout, Malken odhodil ostatní dvě dýky.

Čtyři abeláti narazili do postranní části domu, až to Jo vymrštilo z jejího úkrytu v rozbitých sutinách. Pokusila se vstát z prachu, když vtom na ni

zaútočil jeden abelát. Ostrým oštěpem roztrhl Join indigový plášť a zasáhl elfí brnění, které se ukrývalo pod ním. Aura, obklopující abeláta, se svíjela kolem jeho oštěpu jako černý had a zasáhla Joino tělo. Tam, kde se jí temnota dotkla, náhle ucítila nesnesitelný chlad.

Jo zabodla Mír do prsou nepřítele a abelát padl do černého prachu. Jo nepřestávala útočit a prudce se v mohutném oblouku rozmachovala mečem. Abelát se bránil oštěpem. Jo se opřela dopředu a pokusila se zatlačit tvora dozadu. Zůstala však na stejném místě a cítila, jak ji zrazuje vlastní dech. Pak ztratila pevnou půdu pod nohama, spadla dozadu a stáhla Mír s sebou.

Také oštěp dopadl na zem a rozvířil kolem vrstvu prachu a popela. Jo si vzpomněla, jak získat novou zásobu vzduchu, a převrátila se na stranu v okamžiku, kdy abelát znovu zaútočil a jeho přelomený oštěp zachytil několik pramenů jejich dlouhých rudých vlasů. Jo vyskočila na nohy a chystala se znovu rozmáchnout mečem, když v tom se objevil další abelát a zamířil zbraní na její žaludek.

Hrot abelátské zbraně sice nepronikl elfím brněním, - síla tvorova útoku však Johaunu překvapila. Její rudostříbrná zbraň spadla na zem a zabořila se do sutin domu.

Tři dýky zasáhly abeláta do očí a nosu. Jiná se mu zabořila do prsou a dvě další pronikly brněním na jeho ramenou. Jo prudce zamrkala, aby zahnala bolest, a snažila se v prachu nahmatat Mír.

Dýky se odrazily Jo od brnění a abelát padl do prachu. Když rukou konečně našla rukojeť meče, rychle se vzepřela na loktech a nepřestávala se snažit vyčistit si hlavu.

Nemohla zaostřit zrak. Něco stálo přímo před ní. Jo skočila na nohy a zabodla hrot Míru prudce a hluboko do abeláta. Cítila, jak meč proniká brněním v místech, kde měl tvor prsa. Když se rukou dotkla aury obklopující abelátovo tělo, ucítila bolestivý závan chladu. Pak se před ní tělo abeláta rozpadalo a aura zmizela.

Jo se obrátila na svého společníka. Malken se držel za bok, kde měl velkou ránu, a opíral se ztěžka o ohořelý trám. Jo se k němu rozběhla a dávala přitom pozor, jestli neuvidí nějakého dalšího abeláta. Opřela se o Mír a klekla si vedle muže, aby si prohlédla jeho ránu.

"Teď už můžeš mluvit," zamumlal skrz stisknuté zuby Malken. Jo nyní v jeho hlase neslyšela žádný náznak úcty a obdivu.

Všimla si, že jeho rána je velmi hluboká, ale nebude smrtelná. Prohledala své oblečení a přemýšlela, jestli s sebou vzala něco, čím by ránu mohla zašít. Naneštěstí všechno, co s sebou měla, bylo naložené na hřebetě koně z penhaligonských jednotek.

"Máš něco, čím bych ti to mohla zašít?" zeptala se Johauna a pomalu odtáhla mužovu ruku z rány. "Myslím, že bych..."

"Kde jsi u všech nesmrtelných byla?" zasyčel Malken. "Ty jsi nás všechny měla zachránit, všechny!"

Jo se narovнала, cítila se zmatená a rozmrzelá. "O čem to mluvíš?"

Malken zkroutil rty do pohrdavého úšklebku. "Hastur říkal, že ty jsi ta, která se svým mečem spasí tento svět..."

"A koho jsi čekal?" opáčila Jo a snažila se, aby její hlas zůstal klidný. "Nějakého hrdinu, který přijde a..."

"Ano, přesně to jsem čekal, ale jediné, co jsem zatím viděl, byla dívka, která měla jednoduše štěstí."

"Nuže," začala Jo, protože si nebyla jistá, co říct. Věděla, že muž z Darokinu měl svým způsobem pravdu. "Nuže, nikdy

jsem netvrdila, že jsem Flinn Mocný," řekla a přistoupila k muži, aby mu ošetřila ránu. "Ale rozhodně máš štěstí, že jsem teď tady." "A to proč?"

"Protože ty bys nikdy nedokázal to, nač se teď chystám," odpověděla Jo a odřízla z mužova pláště pruh černé látky. "Máš nějaký líh?"

Malken zavřel oči a přikývl, pak pravou rukou sáhl do jedné z kapes své tuniky a vytáhl malou stříbrnou lahvičku. Jo odšroubovala uzávěr a když ucítila silnou vůni alkoholu, prudce ucukla hlavou. Nalila trochu na látku a začala mužovi čistit ránu. Malken měl oči zavřené a zatínal zuby, aby překonal nesnesitelnou bolest.

"Kde jsou ostatní abeláti?" zeptala se Jo, zatímco vytírala krev z okrajů jeho rány.

"Byli zabiti... zabil je Hastur," procedil Malken mezi zuby. "Poslal je pryč, nebo tak něco."

"Co udělal se vzduchem?"

"Se vzduchem neudělal nic, jen všechno... Jak to mám vědět? Musel se ujistit, že ty věci je možné zabít za pomoci... světské zbraně," odpověděl muž v černém.

Malken dýchal rychle a povrchně a oči měl neustále zavřené. Jo pokračovala v čištění jeho rány tak rychle, jak jen to šlo. Nebyla sice zkušenou ranhojičkou, ale naučila se toho hodně od jednoho muže, se kterým se setkala na cestě ze Spekulára do jiného města a na jehož jméno si už nepamatovala. Ten muž ji naučil pár věcí o ranách a jejich léčbě.

"Najdi Tesseriu," řekl Malken.

Jo zvedla hlavu od práce a rozhlédla se kolem po zbořených domech, aby se ujistila, že jim nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí. "Cože?"

"Najdi Tesseriu a pošli ji ke mně. Ona mi pomůže," odpověděl Malken a ztěžka polkl.

"Já jsem zde, Malkene," ozvala se elfi válečnice a vstoupila do domu rozbořeným vchodem. V ruce držela malou skleněnou lahvičku s nějakou perleťově se lesknoucí tekutinou. "Moc tam toho nezbývá."

"Potom se tedy příště ujmeš velení ty," odpověděl muž z Darokinu, odstrčil Jo na stranu a znovu si zakryl ránu svou rukou. Jo vstala a podívala se na Malkena. Ztratil spoustu krve a byl bledý, vlastně se divila, že byl stále ještě při vědomí.

Tesseria Malkenovi podala skleněnou lahvičku a on šiji od ní třesoucíma se rukama vzal. Pak řekla: "Zbývající abeláti byli zničeni a obyvatelé jsou připraveni opustit město."

"Kolik abelátů zbývalo, když se tu objevilo těch dvanáct pátračů?" zeptala se Jo.

Malken naklonil skleničku ke svým rtům a když si do úst nalil trochu tekutiny, mírně se zakuckal. Krvácení okamžitě ustalo. Muž v černém se ještě jednou napil a rána se začala pomalu zavírat a hojit přímo před Joinýma očima. Nakonec se napil potřetí a podal lahvičku zpátky Tesserii.

"Přestaň, Johauno," odpověděl Malken. "Ty jsi byla návnada, která odvedla hlavní část abelátů pryč. Přesně jak jsi chtěla." "Malkene!" řekla ostře elfská válečnice.

"Cože?" ozval se muž a přistoupil k ní o krok blíž. "Co je to? Ona měla být největším hrdinou, ale není."

"Měl bys projevit alespoň trochu respektu. My jsme věděli..."

"Je mi jedno, co jsme věděli!" Po svých posledních slovech se Malken sklonil, sebral z prachu dýku a opustil dům. Než mu Jo stačila odpovědět, byl pryč.

"Myslím, že by bylo nejlepší, kdybych odešla já," zamumlala Jo. Opřela si Mír o rameno a snažila se vymyslet nejlepší cestu do Armětova.

"To nebude třeba, Johauno Menhir," řekla Tesseria, její překrásná tvář se Jo zdála otevřená a upřímná. "Jestli s námi zůstaneš až do chvíle, než budou všichni lidé v bezpečí, ujist'uji tě, že se ti od nás dostane veškeré pomoci."

Jo byla na pochybách. "Nemyslím si, že by s tím Malken souhlasil."

Elfská bojovnice nadzvedla obočí a řekla: "Malken nevelí této skupině." "Tím si nejsem tak jistá."

Tesseria přikývla a její tvář se zamračila. "No dobře," řekla a ukryla skleněnou lahvičku zpět do kapsy pod brněním.

"Pak nám tedy dovol, abychom se připojili k přátelům, a my můžeme..."

"Tesserio!" vykřikl za vozovou hradbou Bleskoun.

Elfka vykročila z domu a Jo ji následovala. Bleskoun se objevil za jedním z rozbořených domů na ulici a zdálo se, že je rozčilený.

"Co se děje, Bleskoune?" zeptala se Tesseria. Jo cítila, jak se znovu začal zvedat vítr. Pozorně se kolem sebe rozhlédla, když muž odpověděl: "Zvědové nám právě oznámili, že se abeláti vracejí."

Lidé vybíhali ven. Severní a východní stranu města obklopovaly prudké svahy. Jo se ohlédla přes rameno a pomocí rudostříbrného meče určovala lidem směr, kudy se mají dát.

Obyvatelé se až dosud řídili z města v neuspořádaných řadách. Bleskoun a Ohnivec stáli po obou stranách zbytků vozové hradby, kterou lidé v nastalém zmatku rozdrtili.

Byli zoufalí, ale přesto v jejich očích Jo viděla záblesk naděje. Nebyly to tváře těch hlupáků, kteří stáli na vozové hradbě, když přijela. Tito lidé byli živí a nevzdávali se naděje. A byla to právě naděje, která je vyhnala ven, která dala jejich nohám sílu běžet dál, když se nepřítel začal vracet.

Vítr rozevlál Join plášť a ona se raději ujistila, že ho má7 pevně zavázaný kolem pasu. Dívala se na indigově zbarvenou látku a uvědomila si, že přes všechna nebezpečí a úskalí, kterými až dosud prošla, neutrpělo její oblečení téměř žádnou újmu. Promnula látku pláště mezi prsty, materiál se zdál podivuhodně obyčejný.

Od hlavní řady se oddělila malá skupinka lidí a vyrazila do otevřené planiny. Jo zamávala na Ohnivce a rozběhla se za nimi.

"Kam jdete?" zavolala, když je konečně dohonila. Byli to členové jedné rodiny. Nejstarší ze skupiny, statný muž s černými vlasy a vousy, pobídl ostatní členy rodiny, aby pokračovali, když viděl, jak váhají. Obrátil se zpátky na Jo a řekl: "Odcházíme. Vracíme se zpátky do staré země."

Jo nebyla schopná určit mužův přízvuk a tak se zeptala: "A to je kde?"

Muž místo odpovědi ukázal kamsi na jih. "Máme tam rodinu. Odved'te zbytek lidí, kam budete chtít, ale my jdeme domů."

Jo mužova slova ohromila - musel přece vědět, že abeláti se budou vracet z jihu. Přesto nemohla popřít, že ten muž možná ví o lepším místě, kam se uchýlit, než jaké navrhovala Tesseria a ostatní. Snažíc se udržet klid, zeptala se: "Měli by tam jít všichni?"

"Na tom nezáleží," odpověděl muž a potřásl hlavou. Bez dalšího slova se obrátil a rozběhl se, aby rychle dohonil ostatní členy rodiny. Jo se za nimi chvilku dívala a všimla si, že jeho žena svírá na prsou malé dítě. Pak se spěšně obrátila se stejně smutnou naléhavostí, s jakou kdysi její otec a matka opouštěli ji, když se loď, mířící do Spekulára, odpoutala od břehu. Napadlo ji, jestli jsou její rodiče stále ještě naživu a jestli jsou šťastní.

Ohnivec doběhl k místu, kde se Jo zastavila. Také on se díval za odcházející rodinou a pak se zeptal. "Co ti říkal?"

Jo pokrčila rameny. "Nic. Nic, na čem by záleželo."

Muž si přehodil toulec přes rameno a z tuniky vytáhl nějakou mapu. Byla to stejná mapa, jakou Jo před nedávným viděla u Bleskouna. Místo, kde se Jo setkala se skupinou, bylo nyní označené černým kruhem. Další černá linka mířila ke kruhu kolem Hasturovy brány. Jo mapu uchopila a spočítala si, že vzdálenost mezi nimi a Penhaligonem znamená nejméně tři dny ostrého pochodu. A to za předpokladu, že budou mít plné vybavení, bylo tedy jasné, že s vyčerpanou a neozbrojenou armádou to bude trvat mnohem déle.

Jo ukázala na linku, po které by měli jít, a řekla: "Chceme, aby se vydali tímto směrem. Tady v těch místech je pramen, který by měl lidem poskytnout dostatek čerstvé vody, a nedaleko od něj je les, kde by někteří z nich mohli ulovit něco k jídlu." Johauna mapu poskládala a podala ji Ohnivci, ale ten jen potřásl hlavou a naznačil, aby si ji nechala. Zastrčila si tedy pergamen za opasek pláště.

"Kde je Tesseria?" zeptala se a přistoupila ke skupině lidí, aby je pobídla ke spěchu.

Muž jen pokrčil rameny. "Předpokládám, že je někde s Hasturem. Po tom, co zničil ty věci, se zdá být velmi slabý."

Ohnivec se podíval Jo zpráma do očí a podivně se usmál, byl to ten stejně obdivný výraz, jaký viděla u panoše na hradě Tří sluncí. Ohnivec se otočil a odkráčel dřív, než stačila cokoli říct.

Jo se podívala přes hlavy davu a pokusila se mezi nimi najít elfí válečníci. Přestože byla vyšší než všichni ostatní, nedokázala pohlédnout přes všechny hlavy před ní. Jo se chtěla zeptat, kde se Tito lidé chystali složit hlavy. Pevnost Vévodova cesta nebo hrad Tří sluncí se zdály jako ta nejlepší možnost. Věděla, že pan Střelec jim nabídne jak jídlo, tak přístřeší.

Vzpomínka na kastelána přiměla Jo přemýšlet o tom, jestli se mu dobře daří a jestli stále ještě ubývá na váze. Ohlédla se za Ohnivcem a doufala, že bude mít příležitost představit své nové přátele ostatním, které znala, včetně Braddoka.

Potřásla hlavou, aby zahнала chmurné myšlenky, postavila se na špičky a ještě jednou přehlédla masu lidí.

"Kam to vlastně jdeme?" zeptal se mladý chlapec svého otce. Muž se podíval na Jo a tázavě nadzvedl obočí.

"Jdete na místo, kde budete v bezpečí," odpověděla Jo a vstoupila do rušného shonu. Mír držela nad hlavou, aby nechtěně někomu neublížila.

Chlapec se zadíval na červenostříbrnou čepel meče a oči se mu údivem rozšířily. "Už jsem o tom meči slyšel," zamumlal a natáhl k jeho ostří ruku. "Říká se mu Mír."

Jo se přátelsky usmála a nechala chlapce, aby si meč prohlédl zblízka.

Jeho ruka se přiblížila na několik palců od zdobení na ploché straně ostří, pak chlapec ale rukou ucukl a usmál se na Jo.

"Děkuji ti," řekl a přidal se k ostatním. Jeho otec jí také tiše poděkoval.

Jo se usmívala i potom, co ti dva zmizeli z jejího dohledu. Pak si všimla Tesseriy, nechala úsměv pomalu uvadnout a vydala se za ní. Elfí válečnice měla plné ruce práce s posiláním lidí tím správným směrem a přitom nezapomínala sledovat okolní kopce, jestli se neobjeví nepřítel.

"Johauno," začala Tesseria, její hlas se jasně vznášel nad mumláním davu. Klekla na zem a podala jedné malé dívce ztracenou otrhanou panenku, pak se znovu postavila. "Co se děje?"

"Chtěla jsem jen říct, jak... jak moc jsem šťastná, že jsem se s tebou mohla setkat," odpověděla Jo a přistoupila k ní, aby ji Tesseria lépe slyšela.

Elfka se usmála a uchopila Jo kolem ramen. "Diulanna nad tebou drží ochrannou ruku," řekla. Tesseria ukázala za Jo a dodala: "Hastur by si s tebou rád promluvil."

Jo uvedla její slova do rozpaků, ale přesto se otočila naznačeným směrem. Nedaleko od ní stál mág s rukávy roucha složenými do sebe. Když se Jo vydala k němu, přemýšlela, co jí asi chce.

"Tesseria říká, že se mnou chceš mluvit," řekla Jo. Zadívala se pod mágovu kápi, aby si lépe prohlédla jeho tvář, ale nedokázala prohlédnout temnotu, která ho zakrývala.

"Předpověděl jsem události, které se stanou za několik minut, Johauno Menhir," odpověděl mág. "Než se tak stane, je několik věcí, které musím vědět."

Jo se obrátila zády k lidem a přemýšlela, jestli si může dovolit je nechat o samotě. Hastur přerušil tok jejích myšlenek, když řekl: "Viděla jsi mou tvář v denním světle a tak víš, že nejsem z tvé rasy ani z jiné rasy, o které jsi kdy slyšela. A jak řekla ta elfka, je tu mnoho těch, kteří přicházejí na tento svět, aby mu pomohli. Moji lidé ti za to jsou vděční."

Než stačila odpovědět, mág přistoupil blíž k ní a Jo ucítila, jak jeho olejová vůně přehlušila zápach abelátů. Mág pokračoval: "Za několik okamžiků budeme všichni zabiti. Jen ty jediná přežiješ."

Jo zmateně zamrkala, pak ucítila, jak zděšení a zlost zachvátily její srdce. Něžnými očima se podívala na elfku a zasténala: "Musíme o tom říct Tesserie. Musíme to říct ostatním." "Oni to vědí," zašeptal mág.

Jo se obrátila a chystala se rozběhnout k Tesserie. Najednou se prudce zvedl vítr a někteří lidé začali křičet. Jo se podívala k vrcholům kopců a uviděla, že abeláti konečně dorazili.

Mezi lidmi z města vypukla panika, už nepostupovali v seřazených a organizovaných skupinách. Jo se pokusila je zadržet tím, že zvedla svůj meč nad hlavu a vykřikla, ale její hlas a lesk posvátného meče se ztratily ve zmatených výkřicích a zděšeném zmatku davu. Bleskoun a Ohnivec nepřestávali křičet na vydělené lidi, ale oni se chovali jako řeka, která se vyliła ze svého koryta. Vesničané bezhlavě prchali před blížícími se abeláty. Stíny monster se rozšířily přes celou planinu, zlověstnými údery svých mocných paží a mečů bouraly zbývající domy a za několik okamžiků se sesypaly na lidské nešťastníky. Jo se pokusila zastavit jejich křik, když se rozběhla do boje, Mír se leskl nad její hlavou. Volnou rukou se prodírala mezi lidmi. Přesto výkřiky neutichaly a abeláti se stále blížili. Černé aury, obklopující děsivé bytosti, ukrajovaly ze vzduchu teplo i světlo a nohy abelátů zadupávaly mrtvá těla lidí do země. Jo pokračovala dál, přemýšlela, jak Hastur - jak Tesseria! - mohli přesvědčit lidi, že se jim podaří přežít. V dalším okamžiku Jo srazila k zemi skupinka vyděšených dětí a najednou byla odpověď na její otázku zcela jasná. I v těch mladých, vystrašených tvářích bylo světlo, jaké nikdy předtím neviděla. Bylo to světlo, jaké jim scházelo, když byli zavření za vozovou hradbou a čekali na smrt. Tím světlem byla naděje.

Kapitola 16

PAN STŘELEC VYHLÉDL VEN Z BARONČINA pokoje v hradní věži. Měl na sobě kůží polstrované brnění, které si vyspravil potom, co se vrátil z Meliosova panství. Jeho meč ve zlatém pouzdře ležel opřený o zeď. Během týdenní jízdy z hradu Tří sluncí drželo Velké svolávací vojsko hlídky na každém hradě a pevnosti. Mnoho jednotek bylo nuceno zůstat na svých postech na pozemcích kolem hradu a podél široké cesty, vedoucí k hlavní bráně. Pan Střelec poslal své nejvěrnější rytíře na bitevní pole, aby udržovali kontakt mezi jednotlivými oddíly. Zklamaně si povzdychl - většina velitelů měla větší zájem o osobní slávu než o úspěšnou spolupráci s ostatními jednotkami. Dveře vedoucí do haly se otevřely a dovnitř vstoupil nejstarší hradní mág. Střelec si muže opovržlivě změřil, pak se k němu obrátil zády a pozoroval pohyb vojenských oddílů. "Co máš na srdci, Aranthé," zeptal se konečně kastelán. "Nic, milorde," odpověděl mág a dlouhou róbou kolem sebe rozvířil prach, jak přistupoval blíž. Střelec čekal na mužovu odpověď. Od chvíle, kdy Teryl Auroch přijel do hradu, všichni mágové buď převlékli kabát, nebo ztratili své schopnosti. Se všemi, co změnili kabát, bylo vypořádáno, a na kastelánovi bylo, aby si poradil s těmi zbývajícími. "Je nějaký způsob, jak urychlit předávání zpráv mezi oddíly?" zeptal se. Aranth sklonil hlavu, pak nervózně sevřel ruce. "Co tím chceš říct, milorde?" Střelec potichu zaklel. Uvažoval o tom, že požádá některé šlechtice, aby mu půjčili své kouzelníky. "Způsob, jakým jsme odjakživa předávali zprávy na velké vzdálenosti. Magická komunikace..." "Od chvíle, co byl otevřen abaton, žádný z těchto způsobů nefunguje, pane," odpověděl mág, jako kdyby mluvil na nechápavé děcko. "Jak sám vidíš, hrad je stále osvětlen loučemi a naše..." "Aranthe," přerušil ho kastelán, "kdybys ovládal alespoň unci kouzelnického umění, vyslechl bych tě." Střelec se podíval na nádvoří, kde stály jednotky Ludwiga von Hendrikse, Černého orla. V jejich řadách se náhle objevil mág v černém roucho a vystřelil magický záblesk. -"Aranthe, nech mě. Vrať se zpátky ke svým knihám nebo k tomu, co jsi předtím dělal." Střelec se na něj ani nepodíval. "Milorde, nechápu, proč..." "Jdi!" Aranth zvedl oči a nechápavě potřásl hlavou. Odešel bez jediného slova, za což mu pan Střelec byl vděčný. Kouzelníci, žijící na hradě, nebyli jako ostatní kouzelníci - museli být stejně zdatní v kouzelnickém umění i poskytovat své služby dvorním potřebám. Bylo jejich povinností chápat, jak se na hradě pracuje, aby zajistili bezpečí, právě tak jako to musel vědět kastelán. "Máš nějaké potíže, kasteláne?" zeptala se baronka, která právě vstoupila do místnosti. Střelec si prsty prohrábl šedé vlasy a řekl: "Čekal jsem mnoho let, až mi ze dvora Karameikose pošlou lepší mágy, milady. Zdá se, že čekám zbytečně." "Kasteláne, v těchto dobách nám magie příliš nepomůže," odpověděla baronka. "Počkej, až bude po všem." "Ne, milady, zdá se, že..." Střelec se otočil tváří k baronce, ale nemohl dokončit větu. Baronka mě-la na sobě rodinný plášť a zručně zdobené brnění. Kov byl nalakovaný odstínem modré, jakou Střelec kdysi viděl na povrchu jednoho elfského jezera. Prsní pláty byly zdobené stříbrem a spojené k sobě svorkami ve tvaru lvích hlav. Chrániče na ramena sahaly od šije až po lokty a dělaly dívku daleko mohutnější, než jaká ve skutečnosti byla. Připomínala panu Střelci sen -inspiraci. "Co se děje, kasteláne?" Stařec prudce zamrkal, nejprve cítil rozpaky, pak zlost sám na sebe. Přemohl se, aby se od baronky neodvrátil. "Omlouvám se, že jsem na tebe tak zíral, milady. Ale nikdy jsem tě ještě neviděl v takovém oděvu." "Doufejme, že ostatní s tím budou souhlasit," odpověděla baronka. "Ale i tak ti děkuji za kompliment, kasteláne." "Ještě nikdy jsem takové roucho neviděl. Vytvořil to snad nějaký otcův umělec?" zeptal se Střelec. Baronka se podívala na přezky mezi hrudníkem a rameny. "Nevím, kdo to brnění vytvořil. Dokonce ani nevím, jestli obsahuje ochranné kouzlo," odpověděla. "Mohla by ses zeptat jednoho ze svých mágů." Rukou přejela po hladkém laku a řekla: "Já bych si raději promluvila s mágy z jiného dvora, jsem stejného názoru jako ty." Baronka potřásla zlostně hlavou a posadila se do velkého křesla naproti starci. "Nechápu, proč nám Štěpán Karameikos poslal ty nejhorší mágy. Máme štěstí, že se ve většině případů nemusíme na magii spoléhat. A poradíme si i bez magických světél." Střelec vytáhl zpod opasku tenkou knížku a otevřel ji na přední stránce. Prohlédl si popsanou stránku a řekl: "Je jen

jedno světlo, bez kterého bychom si neporadili, baronko."

Baronka našpulila rty a podívala se z okna na shromážděné vojenské oddíly. Střelec čekal na odpověď a sledoval její napjatou tvář, prozrazující zklamání.

"Viš, Střelče, nejsem příliš velkým nadšencem magie," řekla nakonec. "Věřím tomu, že to světu přineslo víc škody než užítku." "A zvláště v těchto dobách, milady."

Baronka si hlasitě povzdechla a podívala se napříč rozlehlou místností na polici s knihami. "Pokud by byl jiný způsob, jak vyhrát bitvu, s radostí bych ho přijala."

"V časech nejvyšší nouze mohou Tři slunce přivolat na pomoc Penhaligon a všechny lidi..." četl Střelec ze své knihy.

"Je to výsada královského rodu Penhaligonu, použít bez předsudků a s mimořádnou moudrostí tuto sílu. Tobě, má dcero, uděluji právo na tuto sílu a přeji si, aby navěky odpočívala v pokoji." Střelec knihu zavřel a dodal: "Pamatuješ si na slova, která tvůj otec pronesl na smrtelné posteli?"

"Ano - je to tón mého otce," řekla baronka. Vstala, přistoupila k podlouhlému oknu a opřela se o bílý mramor. "Myslíš si, že šiky našich vojsk budou schopné odrazit útočníky?"

"Pokud bych byl přesvědčený, že ano, milady, rozhodně bych to řekl," odpověděl pan Střelec. Všiml si, že baronka viditelně zbledla. "Jestliže jsi v

mých úvahách našla nějaké vady, pak bych ti byl vděčný, kdybys mě seznámila se svými vlastními nápady."

Baronka se na Střelce podívala koutkem oka a pak se usmála. "Není třeba takových formalit, Lyle. Jsi můj kastelán a můj přítel. A jako obvykle jsou tvé úvahy správné."

Střelec odstoupil od okna, když se baronka vrátila, aby si prohlédla vojenské jednotky. Nepamatoval si, že by se někdy předtím tak otevřeně vyjádřila o jejich přátelství.

Uvádělo ho to mírně do rozpaků, i když mu to současně lichotilo. Také mu to připomnělo vážnost situace, jako když se staří kamarádi naposledy loučí.

"Nemyslím si, že se Karamaikos osobně ukáže v bitvě," prohlásila baronka, odstoupila od okna a podívala se na Střelce. "Slyšela jsem, že šlechta ze Spekulára má obavy o své pozemky a žádají, aby královská posádka zůstala s nimi."

"Nepotřebujeme královskou posádku, milady," řekl kastelán a vyhlédl z okna. "Potřebujeme armádu s kavalerií a těžkou pěchotou. Královská posádka je dobrá pro - méně usilovné aktivity."

Baronka se Střelcovu vtipkování zasmála a řekla: "Vidím, že ty výlety do hlavního města byly velmi poučné. Musím říct madam z Olší, aby byla méně přísná na státní výdaje."

Střelec souhlasně přikývl, pak přistoupil k velké zdobené dřevěné truhle, kterou sem přinesli dva sloužící těsně před barončiným příchodem. Oběma rukama nadzvedl víko a zaskučel, pak sáhl dovnitř a vytáhl drátěnou košili. Byla obnošená a zrezivělá, ale stále v dobrém stavu.

"Mohu ti říct, milady," řekl a přetáhl si těžkou košili přes hlavu, "že Velká svolávací vojska dorazila na konec království a přiblížila se až téměř k Pěti vévodstvím." Potom, co protáhl košili hlavu a ruce, se narovnal a prohlédl si rozbitá oka.

Nakonec řekl: "Pochybuji, že můžeme očekávat nějaké posily."

"Kdy můžeme čekat abeláty?" zeptala se baronka a přistoupila blíž.

Střelec svázal rozbitou košili kouskem kůže a řekl: "Podle našich zvěděů dorazí armáda do hradu Tři slunci během hodiny, možná dvou."

"Pak tedy nemáme mnoho času nazbyt," odpověděla baronka, sáhla do truhly a vytáhla další kousek Střelcova brnění.

"Jaké jednotky už dorazily?"

"Dvě elitní divize kavalerie ze Spekulára, které čítají zhruba osm těžkých oddílů kavalerie, čtyři oddíly lučištníků a čtyři oddíly pěchoty," odpověděl Střelec a zapnul si přezky na prsou.

Baronka mu podala chrániče na ramena a zeptala se: "A co ostatní divize?"

"Už jsou v poli," řekl Střelec. "Navigace k hradu je příliš komplikovaná a nápor těžké kavalerie bude mnohem větší, až sjedou z kopce." "A co králův bratranec?"

"Von Hendriks přivede další síly," odpověděl kastelán a usklíbl se. Připnul si chrániče na holeně a upevnil řemeny kolem pasu. Potom dodal: "Posílá orky s luky, ale aby zmínil naše podezření o svých skutečných záměrech, doprovázejí je kopinici Černého orla. Všichni čekají za městskými hradbami. Nespoléhám se na ně, že se připojí k boji." S barončinou pomocí se Střelec rychle oblékl do zbývajících částí brnění. Zkontroloval přezky a řemeny, aby se ujistil, že jsou pevně zajištěné. Baronka učinila totéž se svým brněním. "Jsem ráda, že jsi mi poradil, abych se zdokonalila ve válečné teorii," řekla.

"Bylo to spíš na žádost tvého otce než mě samotného."

"Můj otec byl mimořádný muž, že je to tak?" zeptala se baronka, když zamířila zpátky ke své družině. "Sotva jsem ho znala."

Střelec často přemýšlel o vztahu barona z Penhaligonu a jeho dcery. Když slyšel její slova, zdálo se, že konečně pochopil mnohé o jejích rodině. Doufal, že se baronka jednoho dne vdá, protože až dosud neměl trůn žádného dědice. Došel k oknu a zavěsil si svůj meč k opasku, pak si pomyslel, že možná žádného dědice nebude potřeba.

"Nemám ráda přípravy na poslední chvíli, ale zdá se, že nemáme jinou možnost," řekla baronka a zavřela dveře do pokoje. V ruce měla dlouhý oštěp nalakovaný stejnou barvou, jako bylo její brnění - od opasku jí visela stříbrná šavle. "Jestli máme pouze hodinu, pak ji musíme využít k vlastnímu prospěchu."

Baronka pobídla Střelce z pokoje. Kastelán se naposledy podíval z okna, očima přešel nádvoří hradu a seřazené jednotky. Čekala je další bitva a on neměl nejmenší pochybnosti o tom, jak skončí.

Střelec si všiml ohromujícího shonu kolem hradu. Obchody byly odklizeny a za několik minut se tam místo nich objevili kováři, zbrojníci a platněři. Kapitáni a seržanti, které Střelec pověřil vedením jednotek, se zhostili tohoto úkolu nad očekávání dobře.

"Zdáš se velmi pyšný, kasteláne," řekla baronka, stojící mezi dveřmi do hlavního sálu. Střelec spokojeně přikývl. "Tohle jsou ti nejlepší muži, jaké si velitel jen může přát. Za několik hodin se pustí do boje, aniž by kladli zbytečné otázky, nebo na chvíli zaváhali," odpověděl Střelec. Ocítl se už v mnoha situacích, kdy se vojáci postavili na odpor těsně před bojem, potom, co dostali pokyn, aby se připravili. Zvláště šlechta byla známa takovými manýry. "Jsou připraveni k boji."

"Řekni mi, co vidíš," nařídila mu baronka. "Nerada se ukazuju na veřejnosti, a tak to udělám jen tehdy, bude-li to nezbytně nutné."

Střelec chápavě přikývl. Baronka se neukazovala lidu víckrát než několikrát za měsíc, a kdyby se předčasně objevila v hradním okně, mohla by v oddílech vyvolat nechtěný zmatek. "Vojáci jsou seřazeni po celém nádvoří. Nařídil jsem penhaligonským jednotkám, aby muži obsadili hradby, a i oni jsou připraveni."

"Jsou snad po stranách hradu také nějaké síly?" zeptala se klidně baronka.

"Podle mých zvědů z Meliosova panství útočí abeláti vždy jen zepředu..."

"Jako mořské vlny," přerušila ho baronka.

Střelec přikývl. "Ano, přesně jako vlny. Víme také, že budou používat útočné stroje podivného původu, takže sapéry už stojí připravené, aby zabránily případnému průlomu. Lidé na nich pracovali od mého příjezdu, aby se ujistili, že bude dost surového materiálu." "Kam jste umístili naše obrněné vozy?"

Kastelán chvíli váhal, než odpověděl. Když se totiž vrátil z Meliosova panství, zkontroloval několik katapultů v hradním arzenálu. Nebyly dobře opravené a byl donucen je nechat na poslední chvíli předělat. Úkol nebyl ještě zcela dokončen.

"Obávám se, že jediné obrněné vozy, které máme, jsou ty, které sem přivezlo Velké svolávací vojsko. Naše vlastní kamenomety jsou na cestě do hradu."

Baronka se na kastelána zachmuřeně zadívala. "Kolik jich máme?"

"Čtyři nebo pět, ale nejsou spolehlivé," odpověděl Střelec. "Velitelé ostatních sil trvají na tom, že vezmou obrněné vozy s sebou. Chtějí je použít jako opěrné body." Než baronka mohla něco říct, Střelec dodal: "Řekl jsem jim, že hrad je opěrný bod, ale nechtěli o tom ani slyšet." "Mohla bych jim poručit."

Střelec potřásl hlavou. "To nebude třeba. Jestliže se jednotky potřebují opřít o obrněné vozy, budou postupovat velmi rychle, aniž by zastavily." Náhle Střelcovu pozornost upoutal zvuk těžkých bot, blížících se chodbou. "To je velitel Chilatra. Musím s ním mluvit."

Střelec vyšel ze dveří a vydal se vstříc veliteli. Ten se otočil a ve tváři měl znepokojený výraz. Zastavil se, smotal kousek pergamenu a zastrčil ho do tašky na boku.

"Veliteli," začal kastelán a rychle se ohlédl ke dveřím, "slyšel jsi nějaké nové zprávy od ostatních - Domerikose, nebo Jolina?"

"Ne, kasteláne, neslyšel," odpověděl Chilatra a podíval se na seřazené oddíly. "Ani jeden z nich nepřežil."

"A co Johauna Menhir?"

Velitel Chilatra pomalu odtrhl pohled od svých mužů a podíval se na Střelce. Kastelán před jeho mrazivým pohledem o kousek ustoupil. "Nevím, kde je. Nyní musím jít..."

"Ještě jedna věc, veliteli," řekl Střelec a popadl muže za paži, než stačil odejít. Přitáhl si ho blíž a zašeptal: "Vím o tvých neshodách s Domerikosem, jestli se dozvím, že neseš na jeho smrti nějakou vinu, nechám tě bez váhání pověsit."

Chilatrova tvář se zkroutila vzteky, muž se prudce vytrhl ze Střelcova sevření a bez jediného slova odešel. -Kastelán ho sledoval, jak znovu vytáhl z tašky na boku složený pergamen. Usoudil, že ten smotek musí nějak získat.

Zvenčí uslyšel zvuk trubců. Hádal, že přicházel odněkud ze vzdálenější části polí. O několik okamžiků později se zvuk ozval znovu. Všechn shon v hradu se náhle zastavil. Každý ten zvuk poznal, oznamoval příchod nepřítelů.

Když se zvuk ozval potřetí, všichni na nádvoří, v okolí hradu i na vrcholcích hradeb se dali do pohybu. Trubači na cimbuří začali troubit na trubky. Jejich tóny Střelce rozrušily. Celý den čekal, až se ozve válečný zvuk, přesto na to stále ještě nebyl připraven. Pochyboval, že by se ostatní cítili jinak.

Střelec zaslechl z nejbližší jednotky za zdmi hradu náhlý výkřik, byla to elitní část středně velké kavalérie z Darokinu. Vzápětí se ze stejné oblasti ozval další výkřik a kastelán v dálce zahlédl zvedající se oblak prachu. Stiskl zuby, mezi elitními jednotkami začaly souboje cti.

Střelec se rozhněvaně vydal do věžní místnosti, ale když se ve dveřích objevila baronka, zastavil se. Ve svém brnění vypadala zářivě a její náhlá přítomnost upoutala pozornost všech, kteří se řítili chodbou.

"Právě včas, pane Střelče," řekla. Kastelán neřekl nic, jen přikývl.

Baronka sáhla pod své brnění a vytáhla malý zlatý klíč, který až dosud visel kolem jejího krku. Střelec si všiml, že na klíči jsou vyryta tři zlatá slunce.

V dálce se ozvaly další trubky, ale Střelcovu pozornost upoutala baronka.

Společně došli do hlavní místnosti ve věži a přistoupili k velkému podlouhlému oknu. Arteris opřela oštěp o zeď a podala Střelci svou modře nalakovanou helmu, pak se obrátila k přední části hradu a zvedla klíč nad hlavu. Rukou pomalu vytvořila ve vzduchu tvar dveří. Střelec fascinovaně přihlížel, jak klíč opsal zlatou stopu a potom se pomalu zavěsil v prostoru. Před starcem se objevily dveře.

Portál byl o něco vyšší než baronka, zčásti ho vyplňovalo zlaté světlo, které vyzařovalo z klíče, zčásti byl průhledný a odhaloval hradní nádvoří za ním. Střelec z tohoto výhodného postavení viděl, že dveře se dokonale shodovaly s postavením dveří v hlavním sále. Baronka ustoupila o několik kroků dozadu, když se volání trubců změnilo v ohlušující kakofonii. V tom se zvedl vítr a rozvířil prach na polích kolem hradu. Střelec ucítil koření.

Baronka zasunula klíč do klíčové dírky, podobající se černé prázdnotě, a vši silou se o něj opřela. Vrzavý zvuk kovu se rozezněl po celém hradě tak hlasitě, že by ho Střelec slyšel, i kdyby stál v nejbližší části hradního nádvoří. Šedý

oblak na východní části hor se mírně rozdělil. Baronka se pokusila otočit klíčem, ale neměla dost sil, když si pomáhala oběma rukama. Střelec položil její helmu na zem, aby přidal svou sílu k její. Námaha vyvolala v jeho zraněných zádech prudkou bolest a kastelán stiskl zuby, aby bolest zahnal.

Venku se mezitím skrz šedé mraky začalo prodírat slunce a na hrad se sesypal zlatý déšť.

Skřipavý zvuk sílil, když Střelec s baronkou konečně otočili klíčem v éterických dveřích.

"Kolikrát ještě musíme otočit?" zeptal se kastelán, sotva popadaje dech. Baronka jen přes stisknuté zuby procedila: "Ještě jednou."

Něco těžkého udeřilo do vnější zdi hradu, oťráslo věži a rozvířilo oblak prachu a kamenných úlomků. Ozvaly se výkřiky mužů stojících v sále a pak do hradní zdi udeřila další útočná střela.

Klíč byl už napůl otočený, když se slunce konečně vynořilo za těžkými mraky a vyhoupl se nad vrcholky, kterým se říkalo Zbabělé sestry. Dva vrcholky rozdělily sluneční světlo do tří paprsků a ty začaly koupat hrad ve svém teple.

Kameny pevnosti zářily jasnou silou a ze země se vynořily žlutavé žilky jako výhonky vinné révy, aby zakryly a upevnily hradní zdi. Tři horizontální sloupy slunečního světla tančily kolem hradních věží, - zářily a zahřívaly Střelcovu tvář, který se potil, jak se snažil dokončit otočení klíčem.

Střelec a baronka úsilím vykřikli a klíč se konečně zastavil na svém místě a neznámá síla je srazila k zemi. Kastelán ohromeně sledoval, jak se éterické dveře pomalu otevřely a odhalily obrovskou klenbu, která podírala tři slunce.

Paprsky vystřelily do vzduchu, jednou obletěly hrad a potom zamířily na místo bitvy. Střelec a baronka vstali. Arteris vzala svůj oštěp a nasadila si helmu. Také Střelec vytáhl z pouzdra Mudrce a zlatý povrch meče zachytil světlo nově zrozeného slunce.

"Bojujte, vojáci Penhaligonu!" vykřikl a rozběhl se kupředu. "Bojujte za poslední naději, kterou na tomto světě máme!"

Kapitola 17

FLINN SEDĚL NA VELKÉM BALVANU Uprostřed lesa, bradu měl opřenou o svou pěst. Braddok stál nedaleko od něj a netrpělivě čekal, až jeho přítel něco řekne. Oba dorazili do lesa už před hodnou chvilí a trpaslíka začínalo znepokojoval nejen dlouho trvající ticho, ale také to, že nic nedělali.

Tělo nesmrtelného nyní vyzařovalo ještě více vitality, než když vystoupil z plamenů v Armětově. Flinnova kůže nasála rudý lesk zapadajícího slunce, na které Braddok zvláště rád vzpomínal. V mužových žilách proudilo stříbro a jeho vlasy byly rozevláté a husté. Braddok viděl, jak se v přítelových očích odráží oheň z trpasličí kovárny.

Rozhlédl se po lese a uvědomil si, že už nejsou v lese elfů. Stromy tu trpaslíkovi připadaly přátelštější a méně vážné a navíc ho uklidňovala zemitá vůně vzduchu. Obloha byla stále šedá, ale baldachýn Uštů nedokázal docela zastínit výhled na mračna, jako tomu bylo v Alfheimu. Napadlo ho, že by si mohl zabafat z fajfky, a tak sáhl do své vesty, ale pak si to rozmyslel.

"Posluž si, jestli chceš, můžeš kouřit," řekl Flinn. "Nevadí mi to."

Braddoka nečekaná poznámka jeho přítele překvapila. "Jsi si jistý?"

Flinn se na trpaslíka upřeně zadíval a Braddok ustoupil o krok dozadu. "To je pěkně hloupá otázka," odpověděl nesmrtelný.

Braddok se krátce zasmál a připomněl si, aby nezapomínal, s kým to vlastně mluví. Flinnovo chování a způsoby byly nyní daleko přirozenější než kdy předtím. Přesto to na novém místě Flinna nepřitahovalo k jedinému zdroji síly. A tak se posadil. Braddok kousek poodešel.

Trpaslík vytáhl dýmku a podíval se na svého přítele, který jen hleděl do lesa a vypadal sklesle. Trpaslík přemýšlel, jaké to asi je cítit lásku, ale nepamatovat si lidi, ke kterým tu lásku cítí. Potrásl hlavou - bylo to pro něj příliš strašné, aby se tím zabýval.

"O čem přemýšlíš, Braddoku?" zeptal se zachmuřeně Flinn. Trpaslík byl vytržen ze svých myšlenek. "Cože?" "Na co myslíš?"

Braddok místo odpovědi sáhl do vesty a vytáhl sáček s tabákem.

Zamyšleně dýmku naplnil, pak ji zapálil a naplnil si ústa a nos voňavým kouřem.

Flinn konečně otočil hlavu, ale postoj nezměnil. "Nuže?"

"Ty nevíš, na co myslím?" zeptal se trpaslík a kolem hlavy se mu vznášel modrý dým. Možná že tato hra trochu rozptýlí přítelovu zachmuřenou náladu.

Flinn přimhouřil oči a trpaslíkovi se zdálo, že světlo v jeho očích je o něco žhavější. "Snažím se být jen zdvořilý," odpověděl.

"Děkuji ti, Flinne," řekl Braddok a zhluboka vdechl kouř. V duchu se ujistil, aby nezapomněl, že mu nesmrtelný jednou řekl slovo "prosím", a dokonce že vůči němu projevil zdvořilé chování. Ta myšlenka ho pobavila víc než cokoli, na co si v tomto okamžiku dokázal vzpomenout. Natáhl z dýmky a zeptal se: "Nechceš to alespoň zkusit?"

"Nemyslím, že to je zvyk, s kterým bych chtěl začínat," řekl Flinn, potřásl hlavou a zůstal na svém místě. Braddok chvíli přemýšlel, co mu má odpovědět, ale nemohl se ubránit, aby se nezačal smát. Začal se smát tak, že ho píchalo v bocích, snažil se přitom položit dýmku na pařez, aby ji nezlomil.

Flinn napůl vstal ze svého místa a zeptal se: "Co je na tom tak směšné?"

"Ty!" řekl Braddok a ukázal na něj. Oťel si slzy z očí a zeptal se: "Tak ty si myslíš, že to je zvyk, se kterým bys nechtěl začínat! Jak může nesmrtelný něco takového vůbec říct?"

Flinn vstal, narovnal se, vykročil k trpaslíkovi a namířil na něj prstem.

Braddok ho přerušil: "Jsem na světě už víc jak pět set let, ale ještě jsem nikdy neslyšel nic tak směšného. To je mi tedy příběh!"

Flinn chvilku mlčel, stál a nepřestával mřít na hysterického trpaslíka prstem. Pak pomalu paži uvolnil a zakryl si ústa dlaní. "To je docela divné, že ano?" zamumlal potichu. "Podivné? Podivné!"

Braddock nemohl už stát. Padl na kolena, rukama se chytil za břicho a lapal po dechu. Vzpomněl si na vážnost jejich mise, na skutečnost, že svět je v nebezpečí, že mu hrozí strašné bytosti a jejich pán, Teryl Auroch. Pak si vzpomněl na skutečnost, že se smál víc, než kdy předtím ve svém životě, a když si připomněl nebezpečí, které je čekalo, začal se smát ještě více.

Také Flinn se začal usmívat, pak sklonil hlavu a hlasitě se zasmál. Braddock byl ohromen srdečností smíchu, pak si uvědomil, že to bylo poprvé, co slyšel Flinna se smát od doby, co se znovu narodil. Ten zvuk přicházel z hlubin Flinnova srdce, až měl Braddock na malou chvilku pocit, že jeho vlastní smích byl v porovnání s Flinnovým ničím. Flinnův postoj Braddockovi připomněl, jak spolu kdysi cestovali, když byli ještě pouhými žoldáky. V těch dobách Flinn vyprávěl mimořádně vtipné žerty, které je oba stmelily dohromady. Braddock se dal znovu do smíchu, když mu na mysli vytanuly staré vzpomínky.

"Proč tady vůbec lelkujeme?" zeptal se trpaslík a nepřestával se zajíkat smíchy, když mozolovitými prsty uchopil svou dýmku. "Musíme přece zachránit svět."

Flinnův smích náhle utichl, i když úsměv z jeho tváře docela nezmizel. Posadil se zpátky na balvan a řekl: "Jsme ve světě půlčiků a děláme to, co bychom měli dělat. Vzpomínáme na staré časy."

Braddock pro sebe přikývl, když konečně pochopil, proč se v tomto lese cítí mnohem příjemněji, než se cítil v zemi elfů. Půlčici byli jako trpaslíci a měli smysl pro humor. "Kolik si toho ze starých časů pamatuješ?" zeptal se.

Flinnovi náhle zmizel úsměv z tváře a vystřídal ho poněkud zachmuřený výraz. Braddock se utišil, posadil se na pařez, a zatímco trpělivě čekal na jeho odpověď, sáhl znovu do sáčku s tabákem. Soustředil se na svůj úkol, protože byl natolik v rozpacích, že se nemohl podívat Flinnovi zpřímá do tváře, zatímco jeho přítel hledal odpověď. Já... já...

Braddock vzhledl od své práce a Flinnova reakce ho úplně ohromila. -Nesmrtelný muž seděl, hlavu si držel v dlaních, z očí se mu finuly slzy a protékaly mezi jeho prsty.

"Flinne!" vykřikl trpaslík a zmateně vyskočil na nohy. "Vyprávěj mi o mně, Braddocku," řekl tiše Flinn. "Mám jen city, scházejí mi však vzpomínky. Nemohu tu bolest snést."

Braddock vykročil ke svému příteli, aby ho utišil, i když si nebyl jistý, jak to udělat. Trpaslík k němu vztáhl ruku, ale Flinn ji odstrčil, potřásl hlavou a jen tiše poděkoval. Braddock se pokusil o úsměv, ale znovu ucítil rozpaky. Viděl Flinna v mnoha různých situacích - šíleně rozzuřeného i nepřekonatelně šťastného - ale jen jedinkrát, bylo to těsně před jeho přijetím do řádu, ho viděl plakat.

"Co ti mám vyprávět, Flinne?" řekl popravdě Braddock. "Nejsem příliš dobrý vypravěč... I z těch nejzajímavějších historek dokážu udělat nudný příběh. Myslím, že legendy jsou to nejzajímavější, co znám."

"Pak mi o nich vyprávěj. Na tomto místě příliš nezáleží na tom, jestli je příběh z úst dobrého vypravěče nebo nikoli - hlavně když mi ten příběh řekneš."

Braddock se zadíval do hlubin lesa a přemýšlel, jak staré příběhy by měl Flinnovi vyprávět na tomto voňavém místě. Trpaslík se podíval na svého přítele a v duchu se pokáral. Nejtěžší úkol, se kterým si Flinn musel poradit, byl vyslechnout si příběh svého života, který mu byl ukraden.

První, co trpaslíka napadlo, bylo začít vyprávět o Johauně. Doufal, že se jí na penhaligonském dvoře dařilo dobře.

Braddock si byl jistý, že pan Střelec udělal to nejlepší, aby ji ochránil před nebezpečím, i když ani kastelán nebyl schopen prohlédnout každý uskok, který se na hradě odehrál. Když to trpaslík ještě jednou zvážil, usoudil, že bude nejlepší, když nebude vyprávět o

ženě, kterou Flinn za svého života tak miloval - bolest ze ztracené lásky by byla ještě hroznější, kdyby si vzpomněl na její tvář. Přesto když zvážil Joina poslední slova, kterými popisovala okamžik Flinnovy smrti, mohlo to Braddockovi pomoci, aby vzpomínku na ni předložil daleko přijatelnějším způsobem.

"Řeknu ti o nejdůležitější události ve tvém životě," začal Braddock a vzal znovu do ruky dýmku. Několikrát zhluboka natáhl kouř, aby se ujistil, že tabák v dýmce zůstane zapálený, zatímco bude hovořit. "Budu ti vyprávět o tvých posledních dnech, jak je popisuje jeden kronikář."

"Tak tedy. My, tedy vlastně ty, jsi byl na bitevním poli kdesi v - obávám se, že jsem nezačal příliš dobře," zamumlal rozpačitě Braddock. "To je v pořádku," řekl Flinn. "Prosím, pokračuj."

"Dobře. Za svého smrtelného života jsi byl známý jako Fáin Flinn, Flinn Mocný, a tvému meči se říkalo Hadobij.

Hadobij byl největší meč posvěcený pánem hradu Tři sluncí, abys mohl zabít Velkého zeleného draka Verdilitha. Ty a Verdilith jste spolu už předtím bojovali, on byl tvým největším nepřítelem, ale jiný tvůj přítel, vlastně náš přítel - Karleja Kunzajská - ti předpověděla, že v příštím souboji s drakem zahyneš." "Zdá se, že měla pravdu," ozval se tiše Flinn.

Braddock byl rád, že ho přerušil, protože věděl, že jeho slova byla krutá. Pak přikývl. "Karleja nebyla tak známá jako ostatní mágové, které jsem viděl, ale v kouzelnickém umění se vyznala velmi dobře. Její sny se vždycky vyplnily."

Flinn si vytřel slzy z očí a zeptal se: "Byli jste přátelé?"

"Přátelé? Myslím, že by se to tak dalo říct. Častokrát jsem přemýšlel, jestli ta stará babizna uhodla, kdo skutečně jsem, a jestli také věděla, že mé oko není vlastně oko," odpověděl Braddock. Pak pokrčil rameny a dodal: "Ona a já jsme spolu soupeřili, ale jestli o tom všem věděla, nikdy se o ničem nezmínila ani slovem. Snad právě to potvrzuje naše přátelství." Flinn chápavě přikývl a změnil svůj posed. Přitáhl si kolena až k bradě a rukama si obejmul nohy. "Nepamatuji si její jméno," řekl.

"Zahynula, když se pokusila objevit vnitřní část abatonu. Ale to není součástí tohoto příběhu. Náš příběh začíná tvým posledním soubojem s Verdilithem na stejné lesní mýtině, kde jste se utkali poprvé. Po tvém pasování do stavu rytířského jsme opustili hrad Tři sluncí - ty, já, Karleja a další dva," řekl rychle Braddock, doufaje, že se Flinn nezeptá na

ty další dva. Vydechl oblak modrého kouře a viditelně se mu ulevilo. "Uprostřed noci jsi opustil stan, aniž bys někoho z nás probudil. Mám takový dojem, že Karleja věděla, že se chystáš odejít, ale také věděla, že nemůže udělat nic, co by tě zastavilo. Já jsem měl podezření, že budeš chtít odejít, ale nikdy mě nenapadlo, že odejdeš beze mě." "Je mi to líto."

"Cože?" zeptal se Braddock, protože si nebyl jistý, že slyšel svého přítele správně.

"Rekl jsem, že je mi to líto. Nechtěl jsem ti způsobit žádnou bolest."

"Aha, to nic, to je v pořádku," zamumlal Braddock a zadíval se na měkkou zem. Trpaslík měl výčitky svědomí, že svému příteli musel působit takovou bolest. Uvažoval o tom, že by snad měl příběh raději přerušit, ale Flinn ho požádal, aby mu o tom vyprávěl, a duchové Braddockových předků ho nabádali, aby nesmrtelnému příteli vrátil tolik vzpomínek, kolik mu jen čas dovolí. Ale ani to Braddocka příliš neuchlácholilo.

Pokračoval tedy dál a snažil se vložit do svého hlasu trochu lehkosti, ale i tak jeho slova nezněla srdečně.

"Koneckonců, byl jsi Flinn Mocný. Předtucha staré ženy pro tebe nic neznamenal, byl jsi přece hrdina celé země. Vyjel jsi na svém griffonu Ariakovi na mýtinu, kde ses poprvé utkal s drakem. Podle jiného kronikáře jsi s Hadobijem Verdilith vážně zranil, usekl jsi mu křídlo, takže drak nemohl létat, a pak jsi ho zahnal. Ale Verdilith tě zachytil zubama a... napadl tě. Když ses vydal po drakových stopách, vykrvácel jsi a tvá krev se vpila do země."

Braddock vytrvale hleděl do země, protože nebyl schopen podívat se svému příteli do očí. Trpaslík si uvědomil, že poprvé o nesmrtelném Flinnovi přemýšlel jako o skutečném příteli. Ani nyní nebylo o nic méně bolestivé vzpomínat na Flinnovu smrt a vidět jeho znetvořené tělo. Zahnal nepříjemné myšlenky a řekl: "Později toho dne jsi zemřel a my jsme tě podle rytířských zvyklostí pohřbili... ne, podle zvyklostí rytířů Penhaligonu."

Zdálo se, že sluneční světlo potmělo, a Braddock se podíval skrz Ušty na oblohu nad nimi. Zdálo se, že sluneční světlo bylo jen iluzí, těžké černé mraky stále visely na obloze.

Braddockova dýmka mezitím zhasla, ale trpaslík neměl chuť ji znovu zapalovat. Pokrčil rameny. Příběh, který vyprávěl, mu připomněl věci, o kterých si myslel, že je na ně příliš starý, aby o nich lhal. Žil příliš dlouho, než aby dovolil, aby ho smrt jeho přítele tak hluboce zasáhla.

"Co si o tom příběhu myslíš?" zeptal se trpaslík a konečně zvedl hlavu.

Flinn se stále držel za kolena, ale jeho slzy mezitím vyschly. Neodpověděl.

Braddock pevně stiskl bradu a rozhodl se svého přítele utěšit, i kdyby se ho muž snažil odehnat. Přistoupil k němu a všiml si, že Flinn je tak rozrušený, že sotva dýchá. Dokonce i stříbro v jeho žilách a zlatě se lesknoucí kůže na okamžik potměly.

"Flinne?" zamumlal Braddock a natáhl k němu mozolnatou ruku. "Mohl

bych pro tebe něco udělat...?"

Trpaslík prudce rukou ucukl a odskočil. Flinnovo tělo bylo chladné a tvrdé jako kámen, na kterém seděl. Braddock se vzmužil, vykročil dopředu a dotkl se Flinnova ramene. Pak konečně pochopil, že se jeho přítel proměnil v kámen. Flinn se stal sochou uprostřed lesa půlčiků.

Braddock nevěděl, co má dělat, klesl na zem a hlavu si držel v dlaních. Nevěděl, jestli Flinnova proměna byla součástí půlčikovského Denwailu, nebo jestli to byl konec zkoušky.

Trpaslík naslouchal mírumilovným zvukům lesa, nyní věděl, že vzpomínky na staré časy mohou pálit víc než trpasličí kovárna a chladit víc než elfí proud rychlostříbra.

Přemýšlel, jestli by měl vstát a odejít. Slyšel zvuk nedalekého proudu a šustot listí, pohybujícího se v lehkém větru.

Nikdy by si to nepřiznal, ale zjistil, že ho ten zvuk uklidňuje, že ho uklidňuje křehkost tohoto okamžiku. Věděl, že se sem bude vracet ve svých vzpomínkách.

Nyní Braddock slyšel jiný zvuk, přicházející ze srdce lesa. Zadíval se do míst, odkud si myslel, že slyší kroky blížící se po uschlém listí a popraskaných větvičkách. Zíral do tmy, až jeho oči konečně zachytily nějaký pohyb.

V záblesku světla zahlédl Flinnovu průsvitnou postavu. Jak se blížil, vypadal čím dál víc hmotnější. Braddock se otočil a uviděl, že Flinnova socha je stále na svém místě.

Flinn vystoupil z lesního šera a zvedl ruku na pozdrav. Socha nesmrtelného muže vypadala impozantněji než předtím.

"Tak tohle se tu děje," přikývl Flinn a jeho hlas byl uprostřed lesa silný a jasný. Ukázal na sochu a dodal: "Stal jsem se legendou a tohle je můj pomník."

Braddock se chvilku nebyl schopen ani pohnout. Chtěl vyskočit a obejmout svého přítele, a zároveň chtěl s úctou hledět na muže, který vstal z mrtvých, aby zachránil tento svět.

"Tajemství půlčiků je v jejich příbězích, láskách a cestách. Vyprávěli si je mezi přáteli a uchovávali po celé generace," řekl Flinn. Braddock si rukama pohladil dlouhé vlasy. Chvilku nehybně stál, pak si položil hlavu do dlaní a rozplakal se. Poprvé po čtyřech stoletích.

Kapitola 18

JO SEDĚLA UPROSTŘED ABELÁTSKÉ Armády, uprostřed zničené vesnice. Věděla, že čas neúprosně běží a že s každým okamžikem procházejí abatonem další a další abeláti. A také věděla, že se ocitla téměř na pokraji svých sil.

Tvorové se potloukali všude kolem a Čichali okolo ní, někteří dokonce přišli tak blízko, že se jí mohli dotknout. Jo tiše seděla, Mír opírala o shrbené tělo jako červenostříbrnou korouhev. Její slzy dopadaly na indigově zbarvený plášť a smáčely zem u jejích nohou.

Přestože jí hrozilo nebezpečí, myslela jen na Flinna, viděla ho před sebou na místech, kde byli spolu, jak ukazuje sílu, která z něj udělala Flinna Mocného, znovu vykovala Flinna Padlého, Flinna Blázna. Jo přemýšlela o příbězích, které popisovaly jeho sílu. Slyšela ostatní, jak říkají, že její schopnosti vyprávět příběhy se podobají schopnostem starců, kteří seděli u ohniště, bafali z dýmek a přinášeli dětem jejich sny.

Jo přemýšlela, jestli by se jí nyní mohlo zdát o něčem jiném než o nočních můrách.

Těla mrtvých pokryla pole za městem. Jo bojovala proti abelátům, zabila jich celé stovky. Pokračovala i potom, co byli všichni lidé z města mrtví, než vyčerpala i ten poslední zbytek svých sil. Přesto se jí nepodařilo zachránit žádného ze svých přátel.

Jo nevěděla, proč se jí abeláti instinktivně vyhýbali. Tesseria by jí to možná řekla a Hastur by to věděl určitě, ale oba byli mrtví. Kouzelníkově tělo bylo nyní pohřbené mezi ostatními lidmi z města a Tesseria ležela nedaleko od Jo. Elfčina překrásná tvář byla obrácená k obloze. Jo zamrkala očima, aby zahнала příliv slz.

Abaton čekal na severu a na západě, ale Joiny povinnosti k Penhaligonu ležely na jihu.

Jo sledovala, jak se jeden abelát oddělil od ostatních a vyrazil směrem k ní, číchal kolem sebe a podezíravě těkal temným očima. Jak se tvor blížil k ní, země se začala třást, ale Jo se nemohla přinutit, aby se pohnula. Abelátova aura se chvěla a Jo si všimla, že jeho brnění je podobné brnění těžké pěchoty, kterou viděla procházet ulicemi Spekulára, když se král rozhodl předvést své síly nějakému důležitému hodnostáři. Z abelátovy dlouhé paže vyrůstala těžká válečná sekera. Stvoření s ní divoce zamávalo přímo před Jo, pak se náhle zastavilo, sklopilo hlavu a naklonilo ji na stranu. Jo zvedla oči a uviděla abelátovy dlouhé zuby, které vypadaly stejně jako ty, které se před dvěma lety zakously do jejího ramene.

Abelát se otočil a odpotácel se mezi ostatní. Jo cítila teplo na pravé ruce a napadlo ji, že si asi rozřízla kůži v místech, kde byly do jílce zasazené abelátské kameny. Podívala se na dlaň a uviděla krev v místech, kde se předtím řízla o Malkenův nůž.

Kameny se zbarvily do temně rudé a ztratily svůj obvyklý černý lesk potom, co se jich dotkla Joina krev. Kameny, zbarvené jedem zlověstných bytostí, ze sebe nedokázaly vydat žádnou magii bez patřičné oběti. Jo uvolnila sevření jílce a přitáhla si meč blíž k tělu. Myšlenka na jed, proudící v jejím těle, způsobila, že se jí chtělo plakat.

Abeláti otáčeli hlavy a rozhlíželi se kolem sebe. Zachytili pach její krve. Jo prudce bušilo srdce strachy, vstala s mečem v ruce a zaujala obranný postoj. Zdálo se, že bytosti kolem ní byly jak zmatené, tak zvědavé, jako když zvířata krouží kolem čerstvě zabitě kořisti.

Jo červenostříbrnou čepelí odřízla kousek látky z indigové tuniky. Meč tiše a snadno rozřízl plátno a Jo ho zachytila dříve, než stačilo dopadnout na zem. Položila meč na zem a opřela si ho o nohu, pak si látkou ovázala ruku, aby zastavila krvácení.

Abeláti se k ní blížili. Jo musela o krok ustoupit, když se před ní postavil jeden z tvorů a jeho zbraň zasvištěla vzduchem. Kroužek abelátů se uzavíral a tak Jo donutili, že musela zvednout meč do svislé polohy, takže ostří nemohlo nikoho z tvorů zasáhnout, dokud nebyla připravena k útoku. Černé aury vytvořily zeď z temnoty a zahálily postavy abelátů do podivně beztvarých forem.

Jo držela Mír jednou rukou a zubama se snažila rozvázat uzel na plátně, kterým si před chvilkou zavázala ránu. Po ruce jí začala stékat krev.

Jo zmačkala látku do chomáče a odhodila ji za sebe, doufajíc, že si k útěku vybrala ten správný směr. Abeláti se okamžitě otočili, jako kdyby krví nasáklý chomáč byl magnetovec, a rozběhli se k němu. Jo pevně svírala v ruce svůj meč a čekala, až všichni abeláti zmizí. Ti kolem ní proběhli a ani se nezastavili.

Jo se otočila a rozběhla se k Černým štítům. Meč držela nad hlavou pro případ, že by se potřebovala bránit. Nohy ji nesly mezi zbylými abeláty, stojícími na poli v dokonalých řadách. Pro toho, koho Jo znala jako někoho, kdo byl příčinou bolesti tohoto světa, to byli dokonalí vojáci.

Jakmile se dostala z abelátského tábora, její mysl patřila jen jedinému. Zabít Teryla Aurocha.

Světlo z abatonu pronikalo závěsem černých mračen, která zakrývala noční oblohu. Jo se podívala na zničený Armětov a vzpomněla si na svůj první dojem, když do města vstoupila. Všechny domy byly spálené na uhlé a všechny lidské životy byly zničeny, aby poskytly magickou sílu vstupní bráně. Jo byla rozhněvaná a cítila se stejně zničená jako město. Z abatonu vycházela pronikavá záře, oslepovala Jo a vytvářela kolem její postavy dlouhé stíny.

Abeláti obestoupili Armětov stejně, jako obklopili Jo na bitevním poli. Vytvořili kolem jiskřivého sloupu abatonu temné stíny. Bylo jich tolik, že to Jo připadalo, jako kdyby se dívala na noční oblohu, která spadla na zem. Světlo abatonu koupalo postavy ve svém perleťovém lesku, ale neproniklo jejich černými aurami. Abeláti stáli seřazení v dokonalých a skvělých řadách. Na Mystaře nebyla žádná síla, která by je dokázala porazit.

Cesta z jihu Jo netrvala dlouho. Cítila, že její tělo je silnější, než bylo kdy předtím, přestože věděla, že už několik dní nic nejedla. Podívala se na své paže a viděla, jak jí na nich díky abatonskému světlu prosvítají žíly. Kostí a šlachy na jejích pažích byly nyní stejně jako Flinnovy, když se s ním poprvé setkala ve městě Úvodí.

"Co bys řekl, Flinne, kdybys mě teď viděl?" zašeptala pro sebe. Jo byla kdysi docela sama, její rodina ji opustila a ona musela žít na ulici, kde přežívala jen díky své vlastní bystrosti a houževnatosti. Vyrázila, aby našla Flinna Mocného, a místo toho našla Flinna Porazeného. Díky němu poznala i ostatní - Karleju a Braddoka a také Dajina, jehož znala ze svých vidin, které na ni trpělivě čekaly, ukryté uvnitř světla. Poznala také penhaligonský dvůr, byla obklopena stovkami lidí, kteří požehnali jejímu meči, ocitla se mezi vojáky, aby je všechny do jednoho nechala zahynout.

Jo se zhluboka nadechla a povzdechla si. Přemýšlela, jak se to stalo, že z opuštěné dívky byla žena, kterou každý znal, stala se idolem. Nyní však byla opět sama. Téměř každý, koho znala, byl mrtvý. Lítostivě potřásla hlavou a pohlédla na Mír, jehož čepel už byla temně rudá. Čtyři symboly Kvadriviálu a poslední symbol míru byly temné - proměnila je mocná síla abatonu. Jo přemýšlela o Kvadriviálu a dokonce i o samotné podstatě rytířství.

Pak znovu potřásla hlavou. Její nohy byly nyní silnější než kdy předtím, byla lepší bojovnicí než všichni ostatní, protože ji učili dva nejlepší znalci šermířství, a navíc dostala několik tvrdých lekcí na bitevním poli. Mír se dokázal

prosekat řadami abelátů, dokud byla Jo schopna stát na nohou, a ona byla odhodlaná stát, dokud nebude Teryl Auroch mrtvý.

Přestože si Jo nebyla jistá, co najde na druhé straně ábatonské brány, rozhodla se použít abelátské kameny zasazené do jilce Míru, aby si mohla prohlédnout krajinu abelátského světa. Držela Mír pevně v pravé ruce a silně zatlačila na kameny, ale pak si to náhle rozmyslela. Abeláti cítili její krev na míle daleko, stejně jako divocí psi cítí strach a smrt. Nepochybovala o tom, že by ji tvorové v údolí snadno vysledili.

Celá oblast byla nezvykle tichá. Jo neviděla na své cestě z Armětova žádná zvířata ani ptáky. Dokonce i hmyz se ukrýval. Jo se zadívala do abatonského světla a vzpomněla si na Dajina, ztraceného ve vodopádu síly. Rozhodla se, že nastal čas jednat.

Jo zkontrolovala své brnění, aby se ujistila, že se některý z pásků neuvolnil bez jejího vědomí, ale chrániče na ramena byly bezpečně na svém místě, stejně jako chrániče na holeně. Jediná trhlinka na indigovém plášti byla ta, kterou si sama udělala, aby si ovázala ránu. Dokonce i bavlněná košile pod drátěnou vypadala, jako kdyby ji právě koupila.

Abeláti obklopili sloup světla jako listy květu. Mezi jednotlivými oddíly byly jen malé mezery. Jo neviděla, že by některá z jednotek hlídala celou oblast, jako to dělali v jiných městech.

Jo zvedla meč a zadívala se k horám. Vybrala si stejnou cestu, po jaké se vypravila, když se poprvé vydala do Armětova. Soustředila se na to, aby mezi řadami nepřítelů našla tu nejschůdnější cestu k abatonu. Rozhlédla se kolem, pozorně se podívala za sebe a téměř si přála, aby už byla uprostřed nepřátelských řad, a na malou chvilku si představila, že její přátelé jsou poblíž. Ale oni nebyli a tak musela pokračovat.

Vítr roztočil Join plášť tak divoce, až jí bil do těla a nechával na jejích pažích a nohou bolestivé šrámy. Látka, zakrývající chrániče na ramenou, ji uhodila do nosu, ale Jo přesto ani na chvilku nezpomalila. Oči upírala na svůj cíl - perleťové lesklý abaton - přestávala si všimnat šrámů na vysokých kožených botách i kvílení větru.

Zápach abelátů naplnil vzduch. Jo ztěžka polkla, aby nezačala zvracet, i když ve svém žaludku neměla vůbec nic.

Myšlenka na jídlo způsobila, že polkla ještě jednou a žaludeční kyseliny a sliny ji pálily v hrdle. Když už byla jen několik kroků od první řady abelátů, přehlušil popel ze zničeného Armětova odporný abelátský zápach.

Jo se na chvilku zastavila. Abeláti bez hnutí stáli kolem ní - tiší a černí. Vypadali jen jako sochy z černého kamene. Jo čekala, že kolem sebe začnou číchat, ale oni zůstali nehybní, možná proto, že se její rána na ruce už téměř zacelila.

Jo se kousla do rtu, aby se nezačala smát. Nemohla věřit tomu, že ona -kdysi ztracená v ulicích Spekulára -se vlastním přičiněním dostala do této pozice. Přemýšlela, jestli tohle celé bylo součástí plánu nesmrtelných. To, čím byla, a ti, které znala, to vše ji dovedlo až sem, jako kdyby to někdo naplánoval - její kožené boty a elfí brnění byly důkazem toho, že nad ní nějaký patron drží ochrannou ruku.

Vítr změnil směr a foukal do Joiných zad, když opatrně procházela mezi řadami nehybných černých postav. Přestože se zdálo, jako kdyby ji vítr hnál směrem k abatonu, snažila se držet stejný krok. Ohlédla se za sebe a uviděla, že už ušla vzdálenost tak dlouhou, jako bylo nádvoří na hradech Tří sluncí, ale sloup byl stále před ní.

Jo měla na okamžik pocit, že vidí uprostřed sloupu světla nějaký temný pohyb. Zadržela dech a čekala, že uvidí Dajina, ale neobjevil se. I kdyby tam byl, nebyl součástí Aurochova spiknutí. Býval jejím přítelem a Jo doufala, že ji ten krásný mladý muž také považoval za přítelkyni.

Jak se Jo blížila k pilíři, cítila čím dál větší chlad. Přemýšlela, jestli Kar

leja cítila také takové mrazení, když stála před abatonem a v ruce svírala poslední skutečný abelátský kámen. - Abaton do sebe nasával všechno teplo, pravděpodobně to způsoboval hlad po síle, přicházející z druhého světa. Jo napadlo, k jakému patronovi se asi Karleja ve své poslední hodině modlila.

"Diulanno, Patronko Vůle," začala Jo a v duchu hledala ta správná slova. "Nežádám po tobě víc než sílu a odvahu." Jo ještě jednou zvážila svou prosbu a pak dodala: "Nic víc nepotřebuju."

Bez dalšího slova pak vstoupila do síly abatonu.

Stála uprostřed kužele světla před mladým mužem - byl pohledný, bledý a zdál se jí povědomý. Vznášel se v prostoru, paže měl podél těla a dlaně otevřené. Jeho pravá noha křížila levou a oči měl zavřené, jako kdyby meditoval. Jo nemohla natáhnout ruku, aby se ho dotkla a probudila ho. Byl neuvěřitelně krásný.

Světlo protékalo kolem ní. Když vstoupila do vodopádu, kdesi vzadu se někde do neznáma ztrácela podivná záře. Jo blízko sebe cítila něčí přítomnost. Přítomnost toho, kdo vedl světlo a proud síly. Ten někdo také způsobil, že měl mladý muž zavřené oči.

Jo byla odhodlaná ho vzbudit. Opřela se o sílu světla a ukazovákem namířila před sebe.

Muž otevřel oči. Jo zírala do bledé hlubiny jeho překrásně jasných, ale chladných, očí. V jeho očích zářilo abatonské světlo. Jo cítila jeho sílu a náhle ucítila i přítomnou sílu ovládající vodopád.

Mladík otevřel ústa, jako by chtěl promluvit, ale byl nucen mlčet. Jo zmateně ustoupila. V její mysli se objevilo jediné jméno. "Dajin." To bylo slovo, které otvíralo bránu.

Kapitola 19

BRADDOK SEDĚL NA SKALNÍM ÚTESU A Hleděl do propasti sahající tak daleko, kam jen dohlédl. Sluneční světlo se stále ukrývalo za hustými mraky, dnes se však zdály ještě temnější než obvykle. Ze svého pohledu viděli armády s nejrůznějšími symboly na praporech, zoufalé vesničany a unavené žoldnéře. Braddok se podíval na svého přítele, který už hodnou chvíli nepromluvil. Trpaslika začalo znepokojovat, že jejich cesta trvala příliš dlouho, přestože od chvíle, kdy opustili jeskyně Horokraje, ztratil pojem o čase.

"Flinne?" začal.

"Ano?" Braddok chvilku mlčel, protože si chtěl nejprve v hlavě svou otázku

řádně srovnat. Pak se rozhodl říct první věc, která mu přišla na mysl. "Jak dlouho to bude ještě trvat, než vyrazíme?" zeptal se. Flinn se ohlédl přes rameno na trpaslíka. "Cože?"

"Myslím, že tu sedíme už pěkně dlouho," řekl Braddok, vstal a oprášil si prach z hnědých kalhot. Klouby v kolenou mu hlasitě zapraskaly a on doufal, že mu po pěti letech pevného zdraví nezačnou nějaké potíže. "Na co tady čekáme?"

"Jsi moc nedočkavý, Braddoku," odpověděl mu vážně Flinn, i když jeho hlas prozrazoval pobavený tón. Pak se obrátil a dodal. "Jsem to já, kdo tu má úkol."

Flinn se nyní přesně podobal tomu starému příteli, jakého Braddok znal - připomínal mu ho vším a vlastně ničím. Ten muž byl silný, mladý a vitální. Byl mocný, strašný a téměř posvátný. Jeho tělo obsahovalo sílu jiného světa a oheň v jeho očích plál s takovou hloubkou, jakou trpaslík neviděl u žádného umělce ani krále.

Braddoka se zmocnil náhlý vztek a namířil na Flinna obviňující prst. "A ty máš štěstí, že já nemusím dělat nic, abych splnil svůj úkol." "Co je to s tebou, Braddoku? Proč se takhle chováš?"

"Protože... protože nemohu dělat nic, s čím bych pomohl! Jsem jen tady, táhnu se za tebou, jako se pes táhne za svým pánem!" trpaslík stiskl zuby a začal přecházet sem a tam.

"Nejsi žádný pes, Braddoku," odpověděl Flinn a přistoupil k svému příteli. Trpaslík okamžitě přestal přecházet z místa na místo. "Měl by ses stydět za to, co jsi právě řekl."

Braddok si Flinna rozhněvaně změřil, vytáhl dýmku a zapálil si. Jeho sáček s tabákem už byl prázdný a on nechtěl žádat Flinna, aby vyčaroval další. "Dobrá," zamumlal a vyfoukl modrý dým. "Možná máš pravdu, ale to není odpověď na mou otázku."

"Ne, myslím, že ne," odpověděl Flinn a obrátil se tváří k propasti.

Braddok čekal na přítelovu odpověď. Oba prošli podivnými a záhadnými krajinami, v některých už Braddok kdysi byl, o některých pouze slyšel a některé mu připadaly jako z říše šílenství. V Mystaře žilo mnoho různých ras a Flinn zemřel pro každou z nich, aby se narodil znovu a byl vždy větší a silnější než předtím. Zbývala už jen jediná rasa.

Místo toho, aby Braddok opakoval svou otázku, raději si sedl na balvan a klidně kouřil, silně potahoval a šířil kolem sebe oblaka dýmu. V duchu měl zvláštní pocit, že už čerstvý tabák znovu nikdy neokusí.

"Řeknu ti, proč jsme odsud dosud neodešli," řekl konečně Flinn. Otočil se, sedl si na zem a zkrčil pod sebou nohy.

Rukama si podepřel bradu a zadíval se nepřítomně před sebe, byl to stejný výraz, jaký trpaslík viděl ve tváři svého přítele noc potom, co byl vyloučen z řad penhaligonských rytířů. - "My odsud nejdem proto, že nevím, kam bychom měli jít." "Co tím chceš říct?" zeptal se Braddok.

"Chci tím říct, že nevím, jak máme jít. Navštívili jsme všechny rasy, známe jejich Denwail, ale ta poslední je mi docela neznámá."

Braddok se zakousl do své dýmky a pronesl: "Co to říkáš? Víme přece, že poslední rasa je lidská rasa."

"To je pravda, ale já přesto nevím, kam mám jít."

"Copak nemůžeš přivolat své nesmrtelné přátele?" zeptal se trpaslík. "Řekl jsi, že uděláš cokoli, jen abys svůj úkol splnil."

Flinn zoufale potřásl hlavou. "S tím mi oni nepomohou. Přestože nade mnou drží ochrannou ruku, nejsou jediní, kdo se podílel na mém znovuzrození."

Nesmrtelný muž nabral do dlaně trochu hlíny a začal ji sypat na zem. Braddok si uvědomil, že kromě Flinnových patronů to byla i Mystara, která nad ním držela ochrannou ruku. Náhle trpaslíka něco napadlo a zvedl ruku ke svému okuláru.

"Ne, Braddoku," řekl Flinn a naznačil svému příteli, aby přestal. "Ani Kagyar nám tentokrát nepomůže."

"Co tedy budeme dělat?" zeptal se Braddok. "Konec světa se každým okamžikem blíží!"

Flinn pokrčil rameny a pravou rukou si podepřel bradu. "Počkáme."

Když byla Jo mladá a ocitla se na podivném místě, první věc, kterou pokaždé držela, byl psí ohon, který jí dal její otec pro případ, že by potřebovala prchnout. Když však sáhla k opasku, uvědomila si, že ohon už před nějakou dobou ztratila.

Nevlídna chodba, ve které Jo stála, byla nízká, temná a vlhká. Z věcí, které vypadaly jako světlušky, vyzařovalo světlo. Bzučely a poletovaly chodbou bez nějakého viditelného cíle. Zdi nebyly vyrobené z kamene ani z písku, ale z nějaké houbovité hmoty - měkké a horké. Jedině chladný vítr, který sem proudil od abatonu, způsoboval, že bylo v chodbě alespoň trochu snesitelné.

Jo nechala svůj zrak pomalu přizpůsobit šeru, ale její smysly byly stále ještě zmatené po cestě v kuželu světla. Když Jo konečně viděla, jak se chodba klikatí a zatáčí, měla pocit, jako kdyby se na ni strop a zdi měly každou chvíli zřítit, jako kdyby byly z bahna. Kolena se jí podlomila, ale snažila se dýchat pomalu a klidně, aby získala zpátky ztracenou rovnováhu, jak ji to učil Braddok.

"Život," - to bylo první slovo, které jí přišlo na mysl. Všechno kolem ní

žilo. Stěny byly živé, strop, podlaha, světlo. Vzduch žil - dech tohoto světa, dokonce i mystarská magie byla součástí života.

Jo si s děsivým pocitem uvědomila, že kdysi dřímající svět abelátů byl vlastně také kdysi žijící bytost. Živý svět, pro který byla magie životem a abeláti byli jejími orgány.

A uvnitř té žijící jeskyně si náhle uvědomila, že něco vědělo o její přítomnosti.

Jo instinktivně zahнала své myšlenky, protože věděla, že jinak by se zbláznila. Mohla si dovolit jen myšlenky na svůj důležitý úkol.

Jestliže všechno kolem ní byla živá bytost, pak její krví musela být magie, protože bez magie až dosud spala, a krev pokaždé míří zpět do srdce. Jo pozorně studovala světlušky, objevující se na konci chodby, jako kdyby je přinášel

magický vítr. Už věděla, kde hledat magické srdce.

Jo sevřela pevně oběma rukama Mír. Jeho čepel byla jediným spojením s životem, který v Mystaře opustila. Nejenže byla na tomto místě pouhým cizincem, ale byla také vetřelec - jediná svého druhu - jediný člověk v tomto světě. Ironie této podivné situace vytvořila na její tváři hořký úsměv. Abeláci kdysi otrávil její krev a nyní se Jo stala jedem v krvi abelátů. Možná právě to se ukáže jako osudové.

Přemýšlela, jestli se setká s nějakými abeláty, přemýšlela, jestli jejich svět byl podobný tomu v Mystaře. Věřila, že s Mírem v ruce abeláty porazí, ale její zbraň byla příliš malá, aby zabila živý, dýchající svět.

Jak doufala, pulsující magický proud ji pomalu zavedl k srdci ničivé bestie. Jo se zdálo, že putuje v horké temné chodbě celou věčnost, když se najednou ocitla zcela nepřipravena u vchodu do rozlehlé jeskyně. Jeskyně měla tvar obrovské slzy a Jo stála na jejím nejužším konci. Vznášející se zářivé chomáče zamířily rovnou dovnitř, kde se připojily k moři dalších podobných tvorů, kteří vytvářeli uvnitř jeskyně ono nezvyklé světlo. Strop byl protkaný podivnými klikatými nitkami - pravděpodobně žilami netvorova srdce. Bylo to bezpochyby srdce tohoto světa.

Jo náhle ucitila uvnitř jeskyně přítomnost někoho dalšího. Nevešlo to však ani jednou z mnoha chodeb po stranách zdí. V jednu chvíli tam nikdo nebyl a v dalším okamžiku stál přímo uprostřed jeskyně. Prudké, nerovné stěny začaly zářit ještě větším jasnem, jako když se slunce prodírá ranní mlhou. Jo vstoupila dovnitř a zaujala obranný postoj. Mír držela pevně oběma rukama před sebou, pravou nohu měla mírně předsunutou.

Uprostřed místnosti se objevila průsvitná postava Teryla Aurocha. Také jeho tělo vyzařovalo jasné světlo. Zjevil se vedle velkého rudého kamene, jenž Jo připomínal rubín, drahokam zasazený do živé podlahy jeskyně, zvedající se do výšky jako obr. Kámen byl větší než Auroch a Jo připadal nějak povědomý. Jakmile se Auroch zhmotnil docela, Jo si všimla, že vypadá o poznání mladší, než jak si ho pamatovala z Penhaligonu. Kolem něho se vznášela spousta zářivých magických bytostí a jejich těla se rozpouštěla v jeho mladém těle.

Světlo nepřestávalo zářit. Jo nyní viděla, že Auroch měl nohy zapuštěné do podlahy, žíly mu vystupovaly z těla a mizely ve velkém černém kameni. Bylo to odporné.

"Ty jsi ta, kdo přináší Mír?" zeptal se kouzelník.

Jo mu neodpověděla, jen udělala jeden krátký krok dopředu a přisunula levou nohu k pravé. Pak se rozběhla dopředu. Křičela vzteky a prudce se rozmáchla po srdci tohoto zlého světa. Její kroky se rozléhaly celou jeskyní.

Auroch nepatrně pohnul rukou a v prostoru před ním se začala vznášet ohnivá koule. Když už od něj byla Jo jen na dvacet kroků, ohnivá koule zamířila přímo na ni. Jo se bez přemýšlení rozmáchla mečem a jeho čepel zasáhla ohnivou střelu. Ozvala se prudká rána a Jo se vzápětí ocitla uprostřed žhavých plamenů. Jinak se nestalo vůbec nic.

Plameny vytvořily kolem Jo oblouk, protože je odrazila mocná síla. Za několik okamžiků zmizely docela a Jo zůstala nedotčena. Přesto se na chvilku zastavila, aby se nadechla.

Jo se zadívala Aurochovi do očí a cítila, jak jí prudce bije srdce a jak jí pulsuje krev v žilách. Zaměřila své myšlenky na něj. "Jsi mrtvý, Aurochu," zasyčela skrz stisknuté zuby.

"Ty jsi v mém světě, v mé zemi, v srdci, děvče," odpověděl vážně mág a oplatil jí stejně mrazivý pohled. "Tohle místo je srdce všeho. Nemůžeš mě tu zabít."

Jo si uvědomila, že se rubín podobá tvaru skutečného srdce. Otfela si ruce o indigovou tuniku, zkontrolovala pevné uchopení a znovu vyrazila dopředu.

Auroch znovu mávl rukou a poslal napříč jeskyní další ohnivou kouli. Plameny narazily do silového pole, které Jo obklopovalo, a po její tváři přešel závan horka. I tentokrát zůstala nedotčená.

"Neunavuj se svými kouzly, Aurochu. Přišla jsem, abych tě zabila."

"Uvidíme, Johauno Menhir," odpověděl mág. Znovu mávl rukou a poslal k ní třetí ohnivý kotouč, a vzápětí čtvrtý. Johauna neuskočila, jako to udělala při prvním útoku, jen nepatrně pod silou plamenů, které narazily do jejího ochranného pole, zavravorala. Oheň byl čím dál žhavější a zdálo se, že se stále přibližuje. Jo si nevšímala bolesti a postupovala stále dopředu.

Už byla vzdálená jen na deset kroků, horko jí rozpálilo tváře a sotva popadala dech. Její plášť a košile se začínaly škvářit, ale ona necítila nic než

pach popela a ohně. Pak si náhle vzpomněla na Armětov a to jí dodalo sílu pokračovat dál. Uchopila Mír oběma rukama a zamířila Terylu Aurochovi na hrdlo.

Kouzelník pohnul rukou, v jeho dlani se objevilo kopí z bílého světla a zamířilo proti ochrannému štítu Míru. Jo zavřela oči a zakryla si tvář před nenadálým útokem, zavravorala a o krok ustoupila. Musela zabořit chodidla do měkké země a vzdorovat mocné síle kouzla.

Kopí vytvořené z chladu a světla se vznášelo kolem její ochranné bariéry, pronikalo skrz a několikrát ji zasáhlo do ramene. Bolest byla větší než jakou jí působila ohnivá koule. Jo stiskla zuby, aby nezačala křičet a neukázala kouzelníkovi ani náznak bolesti či slabosti. Ochranná bariéra kolem ní začala slábnout. Jo se odhodlala a znovu vykročila k mágovi. Přemýšlela při tom, jak dlouho může Teryl Auroch pokračovat ve svém útoku, a doufala, že Mír vydrží déle.

"Něco bys měla vědět, Johauno Menhir," řekl Teryl a jeho hlas Jo bodal v uších.

Jo mlčela, protože předpokládala, že na ni mág chystá nějakou léčku. Stiskla zuby a snažila se klidně dýchat. Jediné, na co se zmohla, bylo: "Ano?"

"Zničil jsem hrad Tří sluncí a všechny, kdo v něm žili," odpověděl kouzelník. Znělo to jako pouhé konstatování.

"I kdyby to byla pravda," odsekla Jo, "zemřeš tak jako oni."

"Já nejsem jako Verdilith, nebudu si s tebou hrát," ozval se spokojeně Auroch. "Nepodaří se to ani tobě, ani tomu, koho poslali nesmrtelní."

Bílé světlo získalo dvojnásobnou sílu, Jo hučelo v uších a ten zvuk vyháněl z její hlavy všechny další zvuky i pocity. Najednou si uvědomila, že její tělo ztrácí síly, že umírá. Padla na zem, stála už od Aurocha jen na tři kroky. Kouzelníkovou kouzlo se rozptýlilo. Jo pevně sevřela Mír a pohledem zachytila symbol, jenž meči dal jeho jméno, které jí ukázalo pravou cestu k rytířství a všemu, co představovalo. Věděla, že to teď neznamenalo vůbec nic. Byla raněná a ocitala se na hranici smrti. Teryl Auroch se k ní blížil na svých žilnatých nohách. Jo si přes veškerou bolest všimla, že nyní vypadá ještě mladší než před chvílí. Tělo mu pokrývaly podivně pulsující žilky, které ho spojovaly s podlahou a obrovským kamenem. Teryl Auroch vytáhl dlouhou dýku z černého kovu a zamířil s ní na Joino srdce. "Teď už ti zbývá jen naděje."

Kapitola 20

"JE NA ČASE JÍT, BRADDOKU," ŘEKL FLINN a vstal. Trpaslík vyskočil a srdce mu prudce bušilo. Věděl, že tato poslední cesta bude znamenat konec světa.

"Kam půjdeme?" zeptal se Braddok, oprášil se a rychle si vyčistil dýmku.

Flinn potřásl hlavou. "My nejdeme nikam. Znamenalo by to tvou smrt."

"O čem to mluvíš?" zeptal se trpaslík a přistoupil k němu. "Samozřejmě půjdu s tebou!"

Braddok si všiml, že plamínky v přítelových očích uhasly, když se otočil a zadíval se do dálky. Trpaslík sklopil rozpačité hlavu a na jeho tváři se objevil výraz, jaký trpaslík vidal velmi zřídka.

"Ano, Braddoku Trnikreve, pláču. A co je na tom? Vím téměř všechno, co jsem věděl, když jsem byl smrtelným mužem, a ještě víc od chvíle, kdy jsem nesmrtelný." Flinn se obrátil k Braddokovi a hřbetem ruky si z tváře setřel slzy. "Zbývá už jen jedna věc."

"Mohl bych ti o tom vyprávět," zamumlal Braddok a odvrátil se.

"Ne, ne. Nic by to pro mě neznamenalo. Na mě poslední cestě mě nemůžeš doprovázet, protože já vstoupím do abatonu a půjdu do abelátského světa."

Braddok přemýšlel, proč asi lidský Denwail nebyl na Mystaře. Zavrával, ustoupil od svého přítele a nevěřícně zvedl ruce nad hlavu. "Ty odcházíš a už se nikdy nevrátíš," řekl tiše trpaslík. "Musím. To je důvod, proč jsem se vrátil."

Braddok sklopil hlavu a položil si dlaně na srdce. Žil už více než pět set let, znal lítost lépe než kterýkoli smrtelník, ale dobře věděl, že tentokrát takovou bolest nepřekoná. Flinn, jeho přítel, se vrátil ze Země mrtvých, aby zachránil Mystaru, a Braddok tu byl proto, aby mu po jeho znovuzrození všechno připomněl. Trpaslík od svých předků věděl, že se Flinn Mocný vrátí. Ale tyto hlasy nyní mlčely o dalším Flinnově osudu. Braddok takovou bolest nemohl snést.

"Vezmi mě s sebou, Flinne," řekl trpaslík, aniž by zvedl oči. "Jsem pro tento svět příliš starý."

"Kdybych tě vzal s sebou, bylo by to stejné, jako kdybych tě tady zabil," odpověděl nesmrtelný. "Musíš tu zůstat a velet trpaslíkům z Horokraje."

"Ne!" odsekl Braddok, vstal a vykročil dopředu. "Musím zůstat s tebou, ať se děje, co chce!" Po chvíli dodal: "Moji předci řekli, že musím."

Flinn ustoupil, Braddoka to překvapilo a uvědomil si, co jeho vlastní

bezmocný vztek znamenal pro Flinna -muže, Flinna - přítele. Nesmrtelný si rukou zmateně prohrábl vlasy a po chvíli řekl: "Nemůžeš se mnou jít."

"Tak mě vezmi alespoň k abatonu. Dokážu se té síle ubránit sám," prosil Braddok.

"Když jsi mě našel v Armětově, byl jsi od pilíře světla velmi daleko," řekl Flinn. "Pochybuji, že by tě mohl zachránit dokonce i tvůj okulár."

"Může mě zachránit a také mě zachráni! Ztrácíme tu čas," odpověděl trpaslík, odstrčil Flinna a otočil ho.

Flinn se podpatkem zabodl do země a obrátil se tváří ke svému příteli. Když trpaslíka pevně objal, měl v očích slzy.

Braddok mu přátelské gesto opětoval, bylo to poprvé, co Flinn projevil navenek své city.

Přestože Braddok v té chvíli nepoužíval okulár, viděl, jak kolem něj a Flinna stojí trpasličí předkové. Braddok stále objímal svého přítele a prohlížel si duchy jednoho po druhém. Všichni sklopili hlavy a hluboce se uklonili. Když poslední z nich trpaslíka pozdravil, Braddok Flinna pustil, zavřel oči a také se na oplátku uklonil.

Vítr roztočil jeho šaty a hučel mu v uších. Když otevřel oči, zjistil, že už nestojí na skalním útesu. Ocitli se před pilířem světla. Braddok cítil, jak jeho tělo opouští život, ale zvedl levou ruku k okuláru, aby probudil jeho sílu, i když věděl, že to bude naposledy.

"Ó, velký Kagyare, Kagyare Umělce, Kagyare Bystrozraký, já Braddok Trnikrev, tvůj oddaný sluha, ti děkuji za tvou požehnanou sílu, která zachránila naše životy a život tohoto světa." Braddok se zarazil a pohlédl na svého přítele. Bolest z okuláru otfásla celým Braddokovým tělem, když se jeho tělo začalo proměňovat v kámen.

Trpaslík viděl, jak se Flinnova tvář zkroutila soucitem, a pak si uvědomil, že se jeho přítel stal něčím mnohem víc, než když byl smrtelným mužem, byl citlivější a navíc své city dokázal projevovat. Podle duchů trpasličích předků to byla největší síla, kterou mohl získat. "Brzy se vrať," řekl Braddok svému příteli. "Sbohem, Braddoku."

Jo se nemohla pohnout, tělo ji nechtělo poslouchat. Cítila strašnou bolest, nějak věděla, že její krev, otrávená abeláty, protékala jejím tělem v nepřírozeném směru. Cítila, jak jí mezi stisknutými zuby uniká život a byla si jistá, že dokonce cítí chuť jedu.

"Na tohle žádná velká slova neplatí," řekl Teryl Auroch a opřel svou dýku o její plášť. Jo cítila, jak černé ostří proniká elfím brněním a zabodává

se hluboko pod kůň, aby se dotklo jejího srdce. "Můj svět bude znovu žít."

Dajin dovolil Flinnovi projít, věděl, že by nesmrtelného mohl zastavit, kdyby se muž pokusil poškodit abaton. Duše krásného mladého muže se stala silou abatonu, mostem mezi oběma světy. Bylo to přesně tak, jak to jeho otec měl na

začátku v plánu. Bylo to nezbytné. Bylo to dobré. S očima zavřenýma hlídal abaton. Kdyby byl abaton zničen, zemřel by.

Flinn mlčel a nedal najevo, že ví o Dajinově existenci, jednoduše opustil jeden svět a vstoupil do jiného. Dajin ho sledoval, jak se nesmrtelný zastavil nad ženou, která už podlehl magii jeho otce. Johauna.

Dajin si pamatoval Johaunu, která ve snu otevřela jeho mrtvé bílé oči. Když ho jeho otec nutil, aby na všechno zapomněl a stal se strážcem abatonu, nemohl na Johaunu přestat myslet. Byla skutečnou hrdinkou, byla snem. A ona se vrátila, aby mu připomněla, že je stále naživu, že je hrdinka i sen.

Nyní však byla Johauna mrtvá. Teryl Auroch se opíral o rubínové srdce - křeslo své moci - a z černé čepele jeho dýky stékala krev. Flinn, dokonalý, plný síly, ohně a odhodlání, odstrčil stranou ohnivá světla u vchodu a jeho boty vypalovaly do podlahy velké díry. Aniž by se podíval na Aurocha, zastavil se nad Johauniným tělem, pak k ní poklekl a dotkl se jí rukou.

Dajinovi se spod pevně zavřených víček začaly řinout slzy.

Flinn si vzpomněl na ženu, kterou miloval. Také Dajin ji miloval, než jeho tělem pronikl život obou světů, ale uvnitř srdce věděl, že by byl schopen milovat ji znovu. V jeho duši zůstaly ukryté vzpomínky na všechno od dob, kdy byl ještě dítě. Nyní byl uvězněný mezi dvěma světy a viděl, jak se životy Johauny a Flinna naposledy dotkly, aby uvolnily bolest, jejich lásku i vzpomínky. Dajin s potěšením sledoval, jak Flinn vstoupil do jejího těla a zemřel, jeho tělo se proměnilo v plameny a duše vstoupila mezi oba světy.

A pod jeho nesmrtelným dotekem Johauna vstoupila do jeho těla a obživila v auře zlatého světla, naději svého světa. Ona byla inspirace. Její tělo se uzdravilo.

Jo plakala. Teryl Auroch se naklonil dopředu, jeho tělo zčernalo a začínalo ztrácet tvar. Zvedl dýku nad hlavu a rozběhl se k ní, žilnaté nohy zvedal ze země, čímž se oddělil od života svého světa. Jo se prudce rozmáchla mečem a zasáhla s ním Teryla Aurocha. Mág se chytil za ránu krvavou rukou, ale nezastavil se.

Bez dalšího slova Jo o krok ustoupila a znovu zaútočila, tentokrát pro bodla mágovi hrud'. Meč pronikal jeho měkkým tělem, Jo cítila, jak se jí země pod nohama chvěje, a s každým kouskem čepele v mágově těle byly otřesy větší a větší. Kouzelník obrátil oči v sloup a padl tváří na zem. Dýka mu vypadla z ruky a zmizela v měkké podlaze, pak se jeho tělo začalo rozpouštět. Otřesy pokračovaly tak dlouho, dokud se mágovo tělo nevpilo do podlahy jako voda do země.

Johauna vstala a ztěžka oddechovala. Oči měla rozšířené vyčerpáním a ohromením. Jen tiše stála a na nic nemyslela.

Rubínové srdce se začalo rozpouštět, stěny jeskyně ztrácely světelnou záři. Přicházela smrt.

Johauna pustila meč a klesla na kolena, třásla se po celém těle a plakala na chvějící se zemi.

Flinn vstal v piliři světla, naposledy se znovu narodil. Věděl, že Braddock na něj čeká venku, mimo dosah síly a světla abatonu, a přál si, aby trpaslíka našel živého. Také doufal, že Johauna najde cestu zpátky.

Náhle se za ním objevil Dajin a popadl Flinna za krk. Flinn se po něm natáhl s nadějí a láskou. Narovnal se a zadíval se Dajinovi do mrtvých očí, které byly nyní doširoka otevřené.

Z druhé strany abatonu sem k Flinnovi a Dajinovi dolehl Johaunin výkřik. Mladík jednou kývl na Flinna, Flinn mu přikývnutím odpověděl na znamení, že rozumí. Johauna se potřebovala vrátit domů.

S vírou a láskou, kterou oba cítili, Dajin uvolnil své sevření a nechal sílu abatonu ještě jednou proudit. Oba muži tiše sledovali, jak se Johauna vrací ze světa abelátů zpátky do svého domova, do Mystary. Pak se oba nesmrtelní dali do boje, který bude trvat tak dlouho, dokud abaton zůstane zavřený.

Braddock tiše stál mezi duchy trpasličích předků. Jejich hlasy nebyly o nic silnější než zvuky v jeho duši, ale přesto ty hlasy způsobily, že ho bodalo u srdce.

Braddock sklonil levou ruku a požádal Kagyara o poslední službu. Oku-lár vyrazil s takovou silou, jaká kdysi zachránila Mystaru tím, že ušetřila Flinnův život v jeskyních Horokraje. Nyní tato síla zajišťovala, že abaton zůstane zavřený, dokud budou Flinn a Dajin bojovat na hranici mezi dvěma světy. - Červené světlo okuláru pohltilo svým jasným abaton, polklo světelný sloup a zavřelo víko, nakonec z trpaslíkova hrdla vyrazil poslední výkřik a jeho tělo se navěky proměnilo v kámen.

Kapitola 21

TERYL AUROCH NELHAL. HRAD TŘÍ SLUNCÍ byl zničen. Sláva rytířů byla pryč.

Z hradu a toho, co ho obklopovalo, zbylo velmi málo. Jo se prodírala mezi ruinami. Věže hradu se proměnily v sutiny, hradní zdi byly zcela rozdrčeny obrněnými vozy, které viděla ve svých vidinách. Padací mříže hlavní brány ležely několik stop od samotné brány, černé železné mříže byly zkroutené a polámané. Ze strážních domů nezbylo nic než několik rozbitých balvanů. Jo překročila práh a zahнала pryč vzpomínky na první okamžik, kdy do tohoto hradu vstoupila.

Doufala, že lidé stačili přehnout dříve, než nepřítel dorazil. Možná se některým jejím přátelům podařilo uprchnout: Arteris, Colinu Hřebencovi... Střelcovi... Možná Auroch přece jen lhal.

Jo v sobě měla lásku, kterou cítila ke svým přátelům, lásku, kterou sdílela s Flinnem. Nyní byla sama, věděla, že to tak dopadne, ještě předtím, než se vydala na svou pouť. Ztratila Flinna už podruhé, a to bylo víc, než dokázala snést. Jo se dotkla místa, kde dýka pronikla do jejího srdce.

Procházela zničenou krajinou a snažila se najít zbytky kaple pana Střelce, nenašla však nic, co by poznala. Dokonce i růžové zbarvené dlaždice, pokrývající nádvoří, byly rozdrčeny na tisíce kousků.

Povzdechla si, zastavila, posadila se na kámen a přidržela si Mír před očima. Její tvář se odrážela jen v posledním symbolu meče. Jo přemýšlela, jestli to měl být nějaký vzkaz od nesmrtelných, ale nedovolila, aby jí na tom příliš záleželo. Neštěstí v jejím životě bylo tak velké, aby se dokázalo vejít do jejího srdce. Věděla, že jen díky nesmírné snaze

a vůli bude schopna nastolit ve své duši znovu mír.

První věc, kterou potřebovala, bylo jídlo. Jestli chtěla cestovat, nebo znovu stavět či žít, musela něco jíst. Rozhlédla se kolem sebe v naději, že něco najde, třeba trochu vody ve džbánu. Otočila se a začala se probírat sutinami, až našla kousek tmavé látky.

Byla to tunika nějakého rytíře hradu Tří sluncí. Slunce vrhlo své zlaté paprsky nájemnou výšivku.

Jo začaly po tváři stékat velké slzy a dopadaly na její plášť. Oplakávala všechno, co znala a co milovala.

"Nikdy to nepochopíš, Braddoku Trníkrve."

Braddok se zamračil, paže měl zkřížené na prsou. Jeho duch stál v Armětově vedle jeho vlastního kamenného těla.

Nerad slyšel, že něco nechápe. Zvláště nyní ne.

"Tak co to tedy všechno znamená?" zeptal se trpaslík, aniž by se pohnul. "Předpokládám, že jste to od samého začátku plánovali."

"Nebud' bláhový. Svět je větší místo, než jaký ho znáš, a je spousta věcí, které jsou již od začátku naplánované. Přesto jsi nyní jedním z nás a předpokládáme, že ti nijak neublíží, když ti řekneme, že tvůj odhad byl správný. Odjakživa jsme tě měli v oblibě."

Braddok spustil ruce a hlasitě si povzdechl. Pak se zeptal: "A co bude teď? Budu s vámi muset zůstat na věky?"

"Na věky věků, Hlídači, nebo alespoň do chvíle, než tě budeme muset znovu probudit."

"A co Flinn?" zeptal se tiše Braddok. "On je také uvězněn ve věčnosti."

"To je tedy skvělé," zamumlal si trpaslík pod vousy. "Věčnost s vašim velkým pánem Kagyarem, - Kagyarem Umělcem, - Kagyarem Bystrozrákým."

"Tak dost!" řekl nesmrtelný.

Braddok neměl pocit, že musí svého patrona poslouchat, a to na jeho tváři vyloudilo upřímný úsměv. "Nezkoušej na mě své nesmrtelné triky, pane Kagyare," odpověděl samolibě Braddok. - "Je toho hodně, čemu bychom oba měli porozumět."

Braddok si prohlížel své tělo, proměněné v kámen, střežící abaton. Rozhlédl se po krajině a přemýšlel, jestli se tam bude moct někdy vrátit.

Povzdechl si a pak se s Kagyarem vydal do země nesmrtelných.

Epilog

JOHAUNA SE PROBUDILA UPROSTŘED NOCI, její lehký spánek přerušily kroky. Tiše vytáhla z koženého pouzdra, které si vyrobila, meč a přikrčila se u vchodu do chatrče, postavené uprostřed trosek bývalého hradu Tří sluncí.

Zdálo se, že se jedná o tři lidi, dva muže a jednu ženu. Jo byla ráda, že nechala závěs do svého malého domu zatažený, takže příchozí nemohli nahlédnout dovnitř.

"Haló!" zavolal jeden z mužů. Jo neřekla nic.

"Je tu někdo?" zeptala se žena. Jo nepřipadala jako ostřílený bandita.

"Nechceme nikomu ublížit. - Přicházíme z Úvodí, Spekulára a Thresholdu," řekl poslední muž. "Co chcete?" zeptala se Jo.

"Nic než místo, kde bychom mohli složit hlavu," odpověděla žena. "Ušli jsme už dlouhou cestu. Hledáme hrad Tří sluncí."

Jo otevřela dveře a podívala se na tři návštěvníky. Byli mladí - mladší

než ona - šaty měli pokryté prachem z cest. Všimla si, že zbraně a brnění, které měli s sebou, byly téměř nové, i když se na nich tu a tam objevilo několik škrábanců. Jak vyšla ven s mečem v ruce na svou obranu, všichni tři ustoupili - a jeden z mužů sáhl rukou po svém meči.

"Tohle," odpověděla pomalu Jo a naznačila trhnutím hlavy, "je hrad Tří sluncí."

Cizinci se podívali jeden po druhém a Jo v jejich očích zahlédla zklamání.

"Už jsem tu mnoho měsíců a vy jste první, kdo sem přišel hrad hledat," řekla Jo a sklonila svůj rudostříbrný meč.

Žena přikývla. "Nepochybuji o tom, že jsme mezi prvními, kdo se znovu odváží vyrazit na cesty. Ty bytosti byly všude, zničily celé vesnice i města." "Měli byste raději jít domů," řekla Jo. "Už tu žádný hrad není, není tu ani sláva. Nejsou tu rytíři."

"Ale ty máš na sobě tuniku řádu. Copak nejsi rytířka?" zeptal se první muž.

Jo se podívala na svou tuniku, tři zlatá slunce vyšitá na indigově modrém podkladu. Pamatovala časy, kdy Flinn nosil stejné roucho. Přeshla ho a ono vypadalo jako nové.

Podívala se do tváří tří pocestných a byla si jistá, že cítí přesně to, co cítil Flinn, když se kdysi ona objevila u vchodu jeho domu uprostřed lesa. Mnoho se toho od něj naučila, ale největší lekcí bylo učit se z minulosti a zacházet s takovým věděním moudře.

"Prosím, pojd'te dovnitř," řekla Jo. "Můžeme si popovídat o rytířství, zatímco budeme jíst."

This material is protected under the copyright laws of the United States of America. Any reproduction or unauthorized use of the material or artwork contained herein is prohibited without the express written permission of TSR, Inc.

THE FALL OF MAGIC

Cover Art by SAM RAKELAND Czech translation by HYNEK FILIP, ŠÁRKA BARTESOVÁ

Visit our website at <http://www.tsrinc.com>

DUNGEONS & DRAGONS, D&D, and the TSR logo are trademarks owned by TSR, Inc.

© 1997 TSR, Inc. All rights reserved. TSR, Inc. is a subsidiary of Wizards of the Coast, Inc. ISBN 80903-6

